

НОРА РОБЪРТС

Обещания в смъртта

Издателска къща „Хермес“

НОРА РОБЪРТС ОБЕЩАНИЯ В СМЪРТТА

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Лейтенант Далас е повикана на местопрестъпление, където с ужас установява, че жертвата е детектив Амарилис Колтрейн. Тя не само е работила в нюйоркската полиция, но и е имала романтична връзка с близкия приятел на Ив — медицинския експерт Морис. Далас поема случая, съзнавайки, че разрешаването му е от особено значение.

Първоначалният оглед сочи, че детектив Колтрейн е била нападната със собственото ѝ оръжие и е познавала убиеца си. Това кара лейтенант Далас и партньорката ѝ Пийбоди да проучат внимателно миналото на жертвата. Те откриват, че Колтрейн е знаела опасни тайни и смъртта ѝ вероятно е свързана със събития от миналото на Ив Далас и съпруга ѝ.

Неочаквано Ив получава пратка с оръжието, полицейската значка и документите на Амарилис Колтрейн, придружени със заплашително съобщение. Безмилостният убиец трябва да бъде заловен, преди да се добере до следващата си мишена — лейтенант Далас.

*„Любовта донася на една жена
почти целия лош късмет на света.“*

Уила Кейтър

*„Премного сродник,
Твърде малко син.“*

Уилям Шекспир

ПРОЛОГ

Още с получаването на линка беше обречена. Прие обаждането и настойчивата молба без никакво подозрение. Всъщност почувства прилив на задоволство и вълнение, когато се наложи да промени плановете си да легне рано. Облече се бързо с грациозни и ефектни движения и взе всичко необходимо.

Обиколи уютния си апартамент, намали осветлението с гласова команда и се сети да включи в режим на сън малкото коте-робот, което любимият ѝ бе подарил, за да си има компания.

Беше го нарекла Самчо.

Мяукаше, примигваше с яркозелените си очи и се свиваше на кълбо. Ласкаво погали гладката му бяла козина.

— Скоро ще се върна — промълви тя, давайки обещание, без да знае, че ще бъде нарушено.

Хвърли поглед назад, докато отваряше вратата, усмихна се при вида на букета червени рози, разцъфнали в цялото си великолепие на масичката до прозореца откъм улицата. Те отново ѝ напомниха за Ли.

Заклучи входната врата за последен път.

По дълбоко вкоренен навик заслиза по стълбите. Беше стройна жена с атлетично тяло и тъмносини очи. Русите коси се спускаха до раменете ѝ, разделени на път, като завеси, обграждащи красивото ѝ лице. На тридесет и три беше доволна от живота си и обещаващия романтичен флирт с мъж, който ѝ подаряваше котета и рози.

Гледаше на Ню Йорк, на този живот и този мъж като на роман, който щеше да прелиства страница по страница, откривайки винаги нещо ново.

Остави това на заден план и се замисли за мястото, на което трябваше да отиде. По-малко от десет минути след обаждането изтича надолу по втория ред стъпала и сви към следващия.

Имаше само миг да долови движението, когато убиецът изскочи. Още една изненада, когато позна лицето. Но не достатъчно, за да

проговори, преди да бъде простреляна с електрошоков пистолет и да загуби съзнание.

Внезапно се свести и усети парене по кожата и вкус на кръв. Сякаш изведнъж премина от мрак в светлина. Тялото ѝ бе вцепенено от електрошока и не можа да помръдне дори когато умът ѝ се проясни. В парализираната обвивка тя се бореше, напрягаше сили. Погледна право в очите на убиеца. Очи на приятел.

— Защо?

Едва успя да изрече въпроса, който я разтревожи. Трябваше да има отговор. Винаги имаше.

Получи го със смъртта си, в мазето, пет етажа под уютния си апартамент, където грееха разцъфнали червени рози, а котето мъркаше в съня си.

1.

Ив излезе от душ-кабината и влезе в сушилнята. Докато топлият въздух я обгръщаше, блажено затвори очи. Бе откраднала цели осем часа сън и се бе събудила достатъчно рано, за да се поглези с нещо, което би нарекла водна терапия.

Трийсет дължини в басейна, джакузи и дващсетминутен горещ душ. Адски добро начало на деня.

Вчерашният бе доста успешен — със случай, приключен за два часа. Щом някой е решил да убие най-добрия си приятел и да твърди, че е било грабеж, той не биваше да допуска да бъде хванат с гравирания часовник на жертвата на ръката.

Беше се явила в съда във връзка с този случай и машинациите на защитата не успяха да открият и най-малка пролука в железните й показания.

Като завършек на деня бе вечеряла у дома със съпруга си, бяха погледали филм. И след страхотен секс бе заспала в осем.

Точно в този момент животът не й се струваше никак лош.

Готова да затананика, грабна халата си от закачалката на вратата... но изведнъж спря, смръщи вежди и се загледа в него. Беше къс, копринен, с цвят на черни черешки.

Сигурна бе, че го вижда за първи път.

Сви рамене, облече го и влезе в спалнята.

Ако имаше начини едно утро да стане още по-добро, този бе номер едно в списъка. Рурк отпиваше кафе на дивана, докато преглеждаше сутрешната преса на стенния екран.

Погледът й се спря на ръцете, които бяха сторили чудеса с нея предишната вечер. Едната държеше чашата с кафе, а другата разсеяно галеше тлъстия им сънлив котарак. Различните по цвят очи на Галахад бяха притворени от задоволство... разбираше го.

Тези красиво изваяни устни бяха омагьосали тялото й, бяха я накарали да крещи от наслада, а после да заспи изтощена и доволна.

„Почти две години откакто бяха женени, помисли си тя, а страстта помежду им не показваше признаци на охлаждане.“ Сякаш за доказателство, сърцето ѝ подскочи и се преобърна в гърдите, когато Рурк извърна глава и яркосините му очи срещнаха погледа ѝ.

Дали и той изпитваше същите чувства, запита се Ив. Дали ги изпитваше всеки път? През цялото време?

Закачлива, леко самодоволна усмивка заигра на лицето, което, помисли си тя наивно, бе накарало боговете да заплачат от радост при вида на творението си.

Рурк стана, пристъпи към нея, висок и сторен, и обхвана лицето ѝ с ръце. Умелите му пръсти леко се плъзнаха по кожата ѝ, преди устните му да намерят нейните и да направят утрото съвършено.

— Кафе? — попита той.

— Да. Благодаря. — Уж бе ветеран в отдел „Убийства“, кораво ченге по собственото си определение, а краката ѝ омекнаха като желе. — Не е зле да си вземем няколко дни почивка. — Рурк програмира автомата за кафе и доколкото го познаваше, навярно и закуска, която възнамеряваше да я накара да изяде. — Може би през юли, когато е годишнината ни. Ако можеш да отделиш време между завладяването на света и купуването на нови планети.

— Странно, че ти го предлагаш. — Той сложи кафето ѝ на масата и донесе две чинии. Явно сутрешното меню бе яйца с бекон. На дивана Галахад се раздвижи и отвори очи. Рурк размаха пръст и строго отсече: — Не. — Котаракът отпусна тумбестото си тяло. — И аз си мислех за няколко седмици.

— Какво? Ние? Седмици? Не мога...

— Да, да, престъпността ще завладее Ню Йорк през юли 2060-а и ще го изпепели, ако лейтенант Далас не е тук да служи и защитава.

В гласа му прозвуча магията на Ирландия. Повдигна отпуснатия котарак и го свали на пода, за да направи място за нея на дивана.

— Може би — промърмори Ив. — Впрочем не виждам как ти ще се измъкнеш за седмици, когато трябва да ръководиш деветдесет процента от бизнеса в цялата позната вселена.

— Не повече от петдесет. — Рурк взе кафето си и изчака, докато тя седна до него. — Във всеки случай какъв е смисълът да притежавам всичко това и теб, скъпа Ив, ако не можем да си позволим малко време заедно далеч от твоята и моята работа?

— Бих могла да взема седмица отпуск.

— Мислих си за четири.

— Четири? Четири седмици? Това е цял месец.

Очите му се усмигнаха над ръба на чашата.

— Така ли? Мисля, че си права.

— Не ми се полага толкова дълъг отпуск. Един месец е... един месец.

— А ти какво искаш да е? Едно пиле?

— Слушай, бих го удължила на десет дни, но...

— Три седмици.

На челото ѝ се появиха бръчки.

— Тази година се наложи да отменим плановете си за романтичен уикенд два пъти. Веднъж заради твоята работа, веднъж заради моята. Три седмици.

— Не мога да взема повече от две, дори...

— Две и половина. Ще си поделим останалото.

Подаде ѝ вилица.

Тя се намръщи.

— Винаги склоняваш на две и половина.

Той хвана ръката ѝ, целуна я.

— Не оставяй яйцата да изстинат.

Бе изкопчвала самопризнания от закоравели убийци, сведения от лукави информатори, а никога не успяваше да постигне стопроцентова победа при преговори с Рурк.

— И къде ще отидем през тези прословути две седмици и половина?

— Къде би искала?

Този път тя се усмигна. Кому бяха нужни сто процента?

— Ще си помисля.

Закуси, облече се, доволна, че бе успяла да отдели малко време за себе си. Докато окачаше калъфа с оръжието си, ѝ хрумна да си позволи още чаша кафе, преди да тръгне към полицейската централа.

Комуникаторът ѝ запиука. Извади го от джоба си и щом прочете на дисплея „Централа“, веднага влезе в ролята на ченге.

Промяната настъпи пред погледа му. Винаги му се струваше интересно как изразът на тези очи с цвят на уиски от спокоен и дори шеговит изведнъж става сериозен и неразгадаем. След миг вече бе

заела уверена поза, високото ѝ стройно тяло бе стегнато, краката, обути в ботуши и леко разтворени. Лицето ѝ, с неповторими черти, не издаваше нищо. Плътните устни, закачливо извити в крайчеца преди малко, сега бяха строго стиснати.

— Далас.

Централа. Лейтенант Ив Далас. Срещнете се с полицаите на Двадесет и трета улица, 525, Запад. Мазе на жилищна сграда. Вероятно убийство, жена.

— Прието. Тръгвам. Свържете се с детектив Дилия Пийбоди. Среща на местопрестъплението.

— Е, поне изчакаха да закусиш — отбеляза Рурк, когато тя прибра комуникатора.

Нежно прокара пръст по волевата ѝ брадичка.

— Да. Няма да получа онази последна чаша кафе. Но и жената от западна Двадесет и трета няма да получи повече.

Улиците бяха претъпкани. „Пролет“, помисли си Ив, докато грубо си проправяше път през движението, време за нарциси и свеж поток от туристи. Придвижи се до Седма улица, откъдето последваха цели десет преки спокойствие. Свали прозорците на колата и остави изпълнения с градски миризми пролетен полъх да я облее и да развее късо подстриганата ѝ кестенява коса.

От уличните сергии лъхаше на сандвичи с яйца и блудкаво кафе, прах и камъчета се разхвърчаха, когато тайфа хлапаци с термокостюми профуча по тротоара. Виковете им, симфонията от клаксони при поредното задръстване, забързаните стъпки на пешеходци, които се тълпяха на кръстовищата, сътворяваха градската музика, която тя познаваше.

Гледаше уличните търговци, които със или без разрешително разтваряха сгъваемите си маси с надеждата да привлекат рано пристигнали за работа хора от покрайнините или туристи, излезли да потърсят нещо за закуска. Бейзболни шапки и тениски бяха заменили дебелите зимни шалове и ръкавици. Пазарите, вече отворени, бяха отрупани с плодове и цветя, пъстро разнообразие от храна за тялото и душата.

Двуметров травестит пристъпваше, поклащайки се на тънките токове на сините си обувки. Тръсна буйните си златисти коси назад, докато кокетно оглеждаше узрял пъпеш. Когато спря на светофара, Ив

забеляза дребничка жена на видима възраст около век, която се придвижи до сергията с електрическата си количка. „Красавицата“ и столетницата си побъбриха приятелски, докато избираха плодове.

„Човек трябва да обича Ню Йорк“, помисли си Ив, когато светлината се смени, „иначе не би свикнал с атмосферата му“.

Уверено навлезе в Челси, сливайки се с ритъма на своя град.

Паркира, заемайки две места под номер 525, и включи светещия надпис „В акция“, без да обръща внимание на ругатните и неприличните жестове на неколцина съграждани. Пътят на живота и смъртта в Ню Йорк рядко бе гладък.

Закачи значката на самото си, грабна чантата си с принадлежности от багажника и се приближи към униформения полицаи на входа.

— Какво имаме?

— Груп в мазето, жена около тридесетте. Няма документ за самоличност, няма бижута или чанта, нищо. Напълно облечена е, така че не изглежда да е била изнасилена. — Поведе я навътре, докато говореше. — Открил я един от обитателите на сградата, когато слязъл с детето си, за да вземат колелото на малкия, заключено в шкафче долу. Хлапето било наказано или нещо подобно. Както и да е, той се е обадил. Мисли, че е живяла тук или наблизо. Възможно било да я е виждал, но не бил сигурен. Побързал да изведе детето от там и не я разгледал добре.

Слязоха по железни стъпала, които дрънчаха под ботушите и полицейските обувки.

— Не открихме оръжие, но има изгаряния, ето тук. — Полицаят докосна сънната си артерия. — Изглежда, е била нападната с електрошоково оръжие.

— Искам двама души да разпитат съседите. Кой какво е видял и кога. Погрижете се мъжът с хлапето да не мърда от тук. Имена?

— Терънс Бърнбаум. Момчето се казва Джей. Изпратихме хора при тях в апартамент 602.

Ив кимна на двамата униформени, които стояха на пост, и включи диктофона си.

— Лейтенант Ив Далас от местопрестъплението на Двадесет и трета, Запад, номер 525. Партньорката ми е на път. Проверете дали

сградата има домакин или управител. Ако има, искам да се срещна с него.

Първо огледа помещението. Циментов под, заключени шкафчета, тръби, паяжини. Никакви прозорци, никакви врати. Никакви охранителни камери.

— Ще поискам дисковете от камерите на входа и стълбището. Намерете домакина.

„Подмамил я е тук“, помисли си Ив, докато отваряше чантата си с принадлежности, за да извади запечатващия спрей. „Или я е принудил със сила да слезе. Може би просто е дошла да вземе нещо и я е нападнал. Нямахме път за бягство.“

Ив огледа трупа отдалеч, докато пръскаше ръцете и ботушите си. Стройно тяло, но не и хилаво. Главата бе обърната встрани и дългите руси коси блестяха и закриваха лицето. Дрехите изглеждаха качествени. „Не е от улицата“, реши Ив. Не и с тази коса, дрехи и добре поддържан маникюр.

— Жертвата лежи наляво, с гръб към стълбите. Няма стъпки по циментовия под. Изглежда чисто. Бърнбаум местил ли е тялото?

— Каза, че не е. Приблизил се, опипал китката ѝ, била студена, нямало пулс и разбрал, че е мъртва. Тогава извел детето си.

Ив заобиколи тялото и приклегна. Нещо задейства сигнал в съзнанието ѝ и събуди инстинктивен ужас. Повдигна косите.

За миг всичко в нея се вледени.

— По дяволите. От нашите е.

Полицаят, който я бе придружил, пристъпи напред.

— От полицията?

— Да. Амарилис Колтрейн. Въведете името, веднага. Намерете ми адреса. Детектив Колтрейн. Мамка му.

„Морис — помисли си тя. — Дяволска работа.“

— Живяла е тук, лейтенант. В апартамент 405.

Сне отпечатъци, защото така трябваше да бъде направено, всичко да бъде по правилата. Ужасът премина в хладна ярост.

— Самоличността на жертвата е детектив Амарилис Колтрейн. Нюйоркска полиция. Този адрес, апартамент 405.

Отметна тънкото яке назад.

— Къде е пистолетът ти, Колтрейн? Него ли са използвали срещу теб? Нима са те убили със собственото ти оръжие? Никакви видими

наранявания от самозащита, дрехите изглеждат непокътнати. Никакви следи от насилие по тялото, освен изгарянията по шията. Допрял е собственото ти оръжие до гърлото ти на смъртоносна степен.

Чу дрънченето на стълбите и вдигна поглед, когато партньорката ѝ слезе.

Пийбоди изглеждаше пролетно свежа, с коси, прихванати на тила, и ситни тъмни къдрици около ъгловатото лице. Беше с розово сако и еспадрили в същия цвят, за чийто избор при всякакви други обстоятелства Ив би подхвърлила не една хаплива забележка.

— Добре че поне изчакаха до почти официалното начало на работния ден — шеговито отбеляза Пийбоди.

— Това е Колтрейн, Пийбоди.

— Коя? — Партньорката ѝ се приближи, погледна надолу и руменината на бузите ѝ се изпари. — О, господи... Боже мой! Морис... О, не.

— Оръжието? Не е у нея. Ако е някъде тук, трябва да го намерим.

— Далас...

В очите на Пийбоди заблестяха сълзи. Ив я разбираше, усещаше ги да напират и в нейното гърло, но поклати глава.

— Това може да почака. Полицай, искам с още някого да огледате апартамента ѝ, за да се уверите, че е чисто. Искам да ми докладвате. Веднага.

— Да, лейтенант.

Долови нещо в гласа му, не сълзи, а стаен гняв. Същият, който бушуваше и у нея.

— Далас, Далас, как ще му го кажем?

— Работи на местопрестъплението. Това е важното сега. По-късно ще мислим за другото. — Но нямаше отговор на въпроса ѝ. — Потърси оръжието ѝ, кобура, нещо друго, което може да се окаже нейно. Продължи огледа на помещението, Пийбоди. Аз ще се заема с трупа.

Ръцете ѝ не трепнаха, когато се залови за работа. Прогони въпроса от съзнанието си — въпроса как ще каже на главния медицински експерт, на близкия си приятел, че жената, която го е карала да сияе от щастие, е мъртва.

— Час на смъртта двадесет и три и четиридесет.

След като свърши всичко, което можеше, Ив се изправи.

— Някакъв късмет? — обърна се към Пийбоди.

— Не. Шкафчетата са толкова много. Ако убиецът е решил да скрие оръжието тук, има твърде много места.

— Ще запечатаме мазето с полицейска лента. — Ив се почеса между веждите. — Трябва да поговорим с човека, подал сигнала, и със сина му и да огледаме апартамента. Няма да позволим да бъде откарана, преди Морис да узнае. Не бива да го научи по този начин.

— Разбира се. За нищо на света.

— Нека помисля. — Загледа се в стената. — Да проверим коя смяна е. Няма да я предадем на екипа от моргата, преди...

— Униформените знаят, че жертвата е ченге, Далас. Ще се разчуе. Ченге. Жена. Този адрес или поне в района. Ако слухът достигне до Морис...

— По дяволите. Права си. Поеми контрола тук. Има полицаи при Терънс Бърнбаум и момчето в 602-ри апартамент. Първо поговори с тях. Не позволявай да я откарат...

— Няма. — Пийбоди прегледа графика на джобния си компютър. — Поне една добра новина, Морис е на работа от дванадесет до осем. Няма да бъде в моргата толкова рано.

— Ще отскоча до дома му. Аз ще му кажа.

— Господи, Далас. — Думите бяха изречени с треперещ глас. — Господи...

— Ако приключиш в 602, преди да се върна, започни огледа на апартамента й. Стегни се, Пийбоди. — „Следвай процедурата — напомни си Ив. — После ще мислиш за трагедията.“ — Свържи се с електронния отдел, дай ми нещо, с което да започна. Всички обаждания, цялата информация. Полицаяте търсят домакина, конфискувайте дисковете от охранителните камери. Не...

— Далас — тихо заговори Пийбоди. — Зная какво да правя. Ти си ме учила. Ще се погрижа за нея. Имай ми доверие.

— Зная. — Ив напрегна сили да преглътне буцата в гърлото си. — Не зная какво да му кажа. Как да му го кажа.

— Няма лесен начин.

„Не може и да има — помисли си Ив. — Не съществува.“

— Ще ти се обадя, когато... когато мине.

— Далас. — Пийбоди посегна и хвана ръката ѝ. — Кажи му... ако е уместно, предай му, че и аз съжалявам. Толкова съжалявам.

Ив кимна и тръгна нагоре. „Убиецът бе минал по този път“, помисли си тя. Беше единственият изход. По същите стъпала, през същата врата. Отново отвори чантата си, несигурна дали отлага неизбежното, или просто върши работата си. Но извади микроскопските очила, огледа ключалката, касата и не откри следи от разбиване.

Може би е използвал кодовата карта на Колтрейн. Или е влязъл пръв, причакал я е и я е нападнал.

По дяволите, не можеше да си го представи. Не можеше да проясни ума си достатъчно, за да го види. Стигна до партера и повтори процедурата със задната врата на сградата, със същия резултат.

Съсед, гост на съсед, а може би на самата жертва, или опитен разбивач на ключалки.

Погледна камерата над задната врата. Затвори я, включи алармата и в този миг зад нея дотича един от униформените.

— В апартамента е чисто, лейтенант. Леглото е застлано, няма неизмити съдове. Идеален ред. Осветлението беше включено, но слабо. Има един от онези домашни любимци-роботи. Малко коте. Беше на режим сън.

— Видяхте ли оръжието ѝ, значката?

Полицаят стисна устни.

— Не, лейтенант. В гардероба в спалнята намерихме домашен сейф. Място за електрошоков пистолет, полицейска палка и кобурите им. Но оръжие не намерихме. Сейфът не беше заключен. Не видях значката ѝ, лейтенант. Не претърсихме, но...

— Какво правите със значката си, когато не сте на смяна, полицаи... Джонас?

— Оставям я на тоалетката.

— Да. Оръжието прибрано, но на достъпно място, може би върху сейфа, значката на тоалетката. Детектив Пийбоди ще продължи тук. Не искам да споменавате името на убитата. Чувате ли ме? Не искам от тук да излиза информация, никаква, преди да дам разрешение. Разбрано?

— Да, лейтенант.

— Жертвата е една от нас. Заслужава уважение.

— Да, лейтенант.

Ив излезе, спря на тротоара и си пое дъх. Просто трябваше да подиша въздух. Погледна нагоре, видя облаците, пълзящи по небето. Сиви петна, които помрачаваха синевата. Съвсем в унисон със случилото се.

Стигна до колата си, отключи я. Заклещен зад нея шофьор подаде глава през прозореца, размаха юмрук.

— Шибани ченгета! — изкрещя той. — Мислите си, че улиците са ваши.

Ив си представи как пристъпва към колата му и стоварва юмрук в лицето му. Защото едно от ченгетата, по чийто адрес бе изругал, лежеше мъртво на циментовия под в мазе без прозорци.

Навярно част от това, което се въртеше в главата ѝ, пролича в хладния ѝ съсредоточен поглед. Шофьорът се скри вътре, вдигна стъклото и заключи вратите си.

Ив остана загледана в него още миг, докато той се привеждаше зад волана. Качи се в колата си, угаси светлините и потегли.

Трябваше да намери адреса на Морис и използва компютъра в колата си. Странно, помисли си. Никога не бе ходила в дома му. Смяташе го за приятел, добър приятел, не просто познат и колега. Но рядко се виждаха в извънработно време. Защо ли?

Може би защото Ив избягваше личните контакти като посещение при зъболекар.

Знаеше, че той обича музика, особено джаз и блус. Свиреше на саксофон, обличаше се като суетна рок звезда и умът му бе пълен с интересна, често неразбираема информация.

Имаше чувство за хумор и характер, който можеше да се определи като дълбока вода. Проявяваше огромно уважение към мъртвите. Искрено съчувстваше на хората, загубили близък.

А сега жертвата бе жената, която... „Дали я бе обичал“, запита се Ив. Може би, може би. Определено бе изпитвал силни чувства към тази жена, полицайката, която вече не бе между живите. И самият той щеше да изживее дълбока скръб.

Облаците донесоха ситен пролетен дъжд, който по-скоро пръскаше, а не обливаше стъклата. Ако продължаваше или се усилише, уличните търговци щяха да разтворят чадъри над сергиите си. Бизнесът в Ню Йорк никога не спираше. Потокът от коли щеше да стане по-муден, пешеходците още по-забързани. И за известно време

улиците щяха да заблестят като черни огледала. Пласьорите на незаконни вещества щяха или да нахлупят качулки и да продължат със сделките си, или да се сгушат във входове, за да изчакат, докато бурята отmine. Повече от час дъжд? По-лесно бе да се намери диамант на тротоара, отколкото свободно такси.

„Бог да благослови Ню Йорк — помисли си тя, — докато не те изяде жив.“

Морис живееше в Сохо. Би трябвало да се досети. Имаше нещо бохемско, екзотично и артистично в мъжа, избрал да посвети медицинската си кариера на мъртвите.

Имаше татуировка на зловещото създание с черно наметало и коса в ръка, спомни си тя. Случайно я бе зърнала веднъж, когато му бе позвънила посред нощ и не си бе направил труда да блокира видеовръзката, въпреки че бе в леглото, едва завит с чаршаф.

Беше секси. Нищо чудно, че Колтрейн...

„О, господи. Господи...“

Забави се още, съзнателно, търсейки удобно място за паркиране. Художниците покриваха творенията си с парчета плат или ги грабваха и побягваха на сушина. Обитателите на този квартал бяха хора твърде ексцентрични, за да се задоволяват с модерното и популярното, техният живот преминаваше в кокетните им апартаменти и разнообразието от кафенета, ресторанти и нощни клубове.

Намери място на три преки от дома на Морис и закрачи под дъжда, докато други притичваха покрай нея в търсене на подслон.

Изкачи стъпалата до входа и понечи да натисне звънеца. Не можа. Щеше да я види на екрана и да има твърде много време да мисли, да реши какво да попита, а тя нямаше да намери сили да изрече отговора. Предпочете да нахълта в личното му пространство, като използва универсалната си карта, за да проникне в малкото фойе на сградата.

Качи се по стълбите, спечелвайки още време, и сви към неговата врата. Какво щеше да каже?

Не можеше да започне по стандартния начин: „Съжалявам, че трябва да ви съобщя... Моите съболезнования“. Не тук, не и с Морис. Молеше се думите да й хрумнат изведнъж и по някакво чудо да се окажат подходящи, когато натисне звънеца.

В миговете, които изминаха, по кожата ѝ пропълзяха хладни тръпки. Сърцето ѝ запрепуска. Чу щракването на ключалката, видя как червената светлина се смени със зелена.

Той отвори вратата и се усмихна.

Косите му бяха разпуснати. Не го бе виждала така, винаги ги сплиташе на плитка. Беше облечен с черен панталон, черна тениска. Екзотичните му бадемови очи изглеждаха малко сънени. Долови тази съненост и в гласа му, когато я поздрави.

— Далас! Не очаквах да те видя пред прага си в тази дъждовна утрин.

Съзря любопитство. Не изненада или тревога. Знаеше, че лицето ѝ не е издало нищо. Засега. „Още секунда-две“, помисли си тя. Само няколко секунди, преди да разбие сърцето му.

— Мога ли да вляза?

2.

Артистичният дух струеше от стените в оригинално съчетание на ярки наситени цветове, необичайни форми и изящни графики на жени в различни фази на разсъбличане.

Беше просторно жилище с кухня в черно и сребристо, съединена с трапезария в искрящо червено, която се сливаше с хола. Открита метална стълба с лъскав парапет се виеше към втория етаж.

Обстановката създаваше усещане за движение, може би с енергията на всички тези цветове и малките съкровища, които издаваха характера и интересите на собственика.

Купи, шишенца, камъни и снимки се бореха за място с книги — нищо чудно, че толкова си допадаха с Рурк — музикални инструменти, статуетки на дракони, малък месингов гонг и човешки череп, който изглеждаше истински.

С поглед, вперен в лицето ѝ, Морис посочи дългия диван без странични облегалки.

— Заповядай. Мога да ти предложа кафе, но не е от първокласното, с което си свикнала.

— Не, не си прави труда.

Но си помисли: „О, да, да поседнем, да пийнем кафе. Само да не се налага да правя това“.

Морис хвана ръката ѝ.

— Кой е убит? Някой от нас. — Пръстите му притиснаха нейните. — Пийбоди...

— Не. Пийбоди е... не. — „Става все по-трудно“, осъзна тя. — Морис, жертвата е детектив Колтрейн.

Лицето му издаде, че не разбира, че не прави връзка между въпроса и отговора ѝ. Не ѝ оставаше друго, освен да забие ножа право в сърцето му.

— Била е нападната снощи. Мъртва е, Морис. Вече я няма. Толкова съжалявам.

Той пусна ръката ѝ, отдръпна се назад, сякаш щом престане да усеща допира ѝ, всичко щеше да изчезне.

— Какво? Говориш за Амарилис?

— Да.

— Но... — Потисна инстинктивната реакция на отрицание. Тя знаеше какъв е първият въпрос, който му хрумна — дали е сигурна, дали няма грешка, сигурно е някаква грешка. Но я познаваше и не губи време. — Как?

— Нека първо да седнем.

— Кажи ми как.

— Убийство. Изглежда нападателят е използвал собственото ѝ оръжие. То липсва. Търсим го. Морис...

— Не. Не сега. — Лицето му бе застинало като изсечено от някой от лъскавите му камъни. — Само ми кажи какво знаеш.

— Все още не много. Открита е тази сутрин в мазето на сградата, където живее, от съсед и сина му. Смъртта е настъпила около двадесет и три и четиридесет. Няма следи от борба на местопрестъплението или в апартамента ѝ. Няма видими наранявания, освен изгаряния от електрошоков пистолет по шията. Няма документ за самоличност, никакви бижута, чанта, значка или оръжие. Напълно облечена е.

Видя нещо да трепва на лицето му, някакъв проблясък и разбра. Изнасилването правеше убийството още по-ужасяващо.

— Все още не съм прегледала дисковете от охранителните камери, защото първо трябваше да ти кажа. Пийбоди е на местопрестъплението.

— Трябва да се облека и да дойда. Трябва да я видя.

— Не, няма да я поемаш. Кажи ми на кого имаш най-голямо доверие и ще уредя той да извърши аутопсията. Няма да бъдеш ти.

— Не си тази, която решава. Аз съм главният медицински експерт.

— А аз съм главният разследващ. И двамата знаем, че връзката ти с... — преглътна думата „жертвата“ — детектив Колтрейн означава, че трябва да стоиш настрана. Имаш достатъчно време да го проумееш. Не можеш да работиш по случая, Морис, заради себе си и заради нея.

— И мислиш, че ще стоя безучастен? Че ще оставя някой друг да я докосва?

— Не те моля да стоиш безучастен. Казвам ти, че друг трябва да извърши експертизата.

Когато Морис се обърна и понечи да тръгне към стълбите, тя хвана ръката му.

— Ще те спра. — Заговори тихо, усети мускулите му да трепват. — Удари ме, разкреци се, запрати нещо по мен, ако искаш, но каквото и да направиш, ще те спра. Сега и аз се чувствам свързана с нея.

Яростта пролича в очите му. Горяха като черни въглени. Ив се подготви за удара, трябваше да му позволи това. Но гневът му се претопи в мъка. Тя пусна ръката му.

Морис застана до дългия широк прозорец с изглед към суматохата и оживлението на Сохо. Подпря се на перваза и ръцете му поеа част от тежестта, която краката му не издържаха.

— Клипър. — Гласът му бе суров като израза на очите преди малко. — Тай Клипър. Искам той да я поеме.

— Ще се погрижа.

— Носеше, винаги носеше пръстен на средния пръст на дясната ръка. Квадратен розов турмалин с две малки продълговати зелени камъчета от двете страни. Сребърен пръстен. Подарък от родителите ѝ за двадесет и първия ѝ рожден ден... Каза, че са я открили в мазето на кооперацията. Нямаше причина да слиза там.

— Има заключващи се шкафчета.

— Тя нямаше. Веднъж спомена, че таксата за ползването им е абсурдно висока. Предложих ѝ да свали някои неща долу, но тя смяташе, че не е натрупала толкова излишен багаж, та да се нуждае от допълнително място. Какво е търсела там?

— Ще разберем. Обещавам ти, Морис, обещавам ти, ще разкрия кой го е извършил и защо.

Той кимна, но не се обърна, а остана загледан в движението, цветовете, живота.

— Дълбоко в себе си, когато си свързан с полицаи, като приятели и любими, осъзнаваш рисковете от това обвързване. Виждал си достатъчно трупове на полицаи. Но се опитваш да забравиш, да не мислиш за тези рискове, за да запазиш връзката. Това е работата ви, вашата същност. Но когато се случи, въпреки че винаги си знаел за опасността, ти се струва невъзможно. Кой познава смъртта по-добре от

мен... от нас — поправи се той и се обърна. — И все пак ми се струва, че това не е истина. Беше толкова жизнена. А вече не е жива.

— Някой е отнел живота ѝ. Ще го намеря.

Морис отново кимна и се довлече до дивана, седна.

— Бях започнал да се влюбвам в нея. Усещах какво става с мен, това дълбоко хлътване. Не искахме да прибързваме, наслаждавахме се на флирта. Все още се опознавахме. Все още бяхме на етапа, когато само като влезе в стаята, като чуя гласа ѝ или усетя уханието на кожата ѝ, всичко в мен запява.

Закри лицето си с ръце.

Ив не блестеше със способност да утешава. Пийбоди би намерила подходящите думи, подходящия тон. А тя можеше само да следва инстинкта си. Седна до него на дивана.

— Каж ми с какво мога да ти помогна и ще го направя. Каж ми от какво имаш нужда и ще го получиш. Ли...

Може би защото го нарече с първото му име, както никога, Морис се обърна към нея. Прегърна го и той не се отдръпна, а потърка буза в нейната.

— Трябва да я видя.

— Зная. Първо ми дай малко време. Ще се погрижа за нея.

Отпусна се назад.

— Трябва да зададеш въпроси. Включи диктофона си и ги задай.

— Добре. — „Рутината — помисли си Ив. — Може би тя ще донесе някаква утеха.“ — Каж ми къде беше снощи между двадесет и един и нула часа.

— Работих почти до полунощ, няколко часа извънредно. Разчиствах документация. С Ами се канехме да отидем някъде за няколко дни другата седмица. Дълъг уикенд в Мемфис. Направихме резервация в малък частен хотел. Щяхме да се разходим в Грейсленд, да послушаме музика. Разговарях с няколко души от нощната смяна. Мога да ти дам имената.

— Не е нужно. Ще проверя и продължаваме. Каза ли ти е нещо за случая, по който работи? За някого, който я безпокои?

— Не. Не говорихме много за работа. Беше добро ченге. Обичаше да намира отговори, беше организирана и точна. Но не живееше заради работата. Не беше като теб. Обичаше работата си, но

тя не беше всичко за нея. Беше умна и кадърна. Винаги когато професионалните ни пътища се пресичаха, се убеждавах в това.

— А в личен план? Бивши приятели?

— Започнахме да се срещаме скоро след като се премести тук от Атланта. И докато постепенно се сближавахме, без да прищипваме нещата, никой от двамата ни не се е срещал с друг. Имала е сериозна връзка в колежа. Продължила повече от две години. Известно време излизала с друго ченге, но казваше, че избягвала обвързване. Аз съм я карал да наруши правилото си. Зная, че е имала и друг сериозен приятел, преди да се премести в Ню Йорк.

— Някакви оплаквания от съседите, някой в сградата да я е тормозел?

— Не. Обичаше малкия си апартамент. Далас, тя има семейство в Атланта.

— Зная. Ще ги уведомя. Да се обади ли на някого да постои при теб?

— Не, благодаря.

— Не доведох психолог, защото...

— Нямам нужда от психолог. — Потърка клепачи. — Имам ключ от апартамента ѝ. Ще ти потрябва.

— Да.

Ив го изчака да се изкачи по металните стъпала и закрачи из хола. Той се върна с кодовата карта.

— Тя имаше ли карта за твоето жилище?

— Да.

— Промени кодовете си.

Морис си пое дъх.

— Да, добре. Искам да ме държиш в течение. Искам да следя развоя по случая.

— Ще ти се обаждам.

— Трябва да бъда част от разследването. Чувствам нужда от това.

— Нека продължа работата си. Ще се свържа с теб. Ако искаш да поговорим, на разположение съм по всяко време на денонощието. Но трябва да се върна там, при нея.

— Кажете на Тай... Кажете му да пусне Ерик Клептън за нея. Който и да е диск от колекцията ми. Много обичаше музиката му.

Отиде до асансьора, отвори решетката.

— Иска ми се думата „съжалявам“ да имаше някакъв смисъл. Пийбоди... каза да ти предам съболезнования и от нея.

Ив влезе в кабината и продължи да се взира в очите му, докато решетката се плъзна и вратите се затвориха.

По пътя обратно позвъни на Пийбоди.

— Намериха ли оръжието?

— Не е тук.

— Проклятие. Връщам се на местопрестъплението. Обади се в моргата. Главният патолог Морис възлага експертизата на Тай Клипър. И го моли да пусне Ерик Клептън по време на аутопсията.

— Господи. Как е той? Как...

— Държи се. Погрижи се да разберат указанията му. Идвам. Двете с теб ще претърсим апартамента сантиметър по сантиметър.

— Тъкмо щях да започна с това. Разговарях с Бърнбаум и детето му. Нищо ново. И съседите не знаят нищо. Камерите...

— Ще ми кажеш, когато пристигна. Десет минути.

Затвори. Искаше тишина. Само тишина, докато емоционалната буря утихне. Не можеше да направи нищо за Амарилис Колтрейн, ако не престане да мисли за мъката в очите на един приятел.

На местопрестъплението изчака, докато екипът от моргата изнесе трупа.

— Веднага да бъде поета от медицински експерт Клипър — нареди строго. — Като полицаи получава предимство.

— Знаем коя е. — Един от медиците се обърна, след като тялото бе натоварено в линейката. — Не е само ченге, а и момичето на Морис. Ще се постареем, лейтенант.

Доволна, влезе в сградата и тръгна по стълбите към апартамента на Колтрейн. Влезе с кодовата карта, която ѝ бе дал Морис, и откри Пийбоди вътре.

— Било е тежко — отбеляза партньорката ѝ, когато я погледна. — Личи си.

— Тогава трябва да го преодолее. Камерите?

— Направих бърз преглед на записите. Нищо от задната врата. Трябва да е влязъл оттам и да е блокирал камерата. Електронният отдел работи по това. Камерата на главния вход е била включена през цялото време. Колтрейн се е прибрала около шестнадесет с голяма

чанта за документи, която е тук, и пакет с готова храна. Не е излизала повече, поне през предния вход. На стълбите има камери, но са били блокирани. И те, и тази до задната врата са изключили от около двадесет и два до двадесет и четири. В асансьора също има и са работили. Не е взела асансьора. Един от съседите твърди, че винаги ползвала стълбите, и на слизане, и на качване.

— Убиецът е познавал навичите ѝ. Причакал я е на стълбите.

— Оперативната група ги претърсва от горе до долу.

— За да я убие толкова лесно и безпроблемно, явно е знаел, че ще излезе. Или също е било навик, или я е подмамил. Ще проверим входящите и изходящите ѝ разговори, но ако е примамка, навярно е позвънил на джобния ѝ линк и после го е взел. Бил е познат. Приятел, бивше гадже, някой от информаторите ѝ или съсед. Някой, който е имал възможност да я опознае.

Ив огледа апартамента.

— Впечатления?

— Не е оставила нищо несвършено. Всичко е идеално чисто и подредено, а онова коте-робот... — Когато Пийбоди го посочи, Ив смръщи вежди срещу мъркащата топка бяла козина. — Проверих дисплея му. Нагласила го е на режим сън в двадесет и три и осемнадесет. Не е нещо, за което човек би се сетил, когато е в беда.

Ив огледа стаята, докато я обикаляше. Издаваше женски усет за уют и ред.

— Убиецът се обажда на джобния ѝ линк. „Ела да пийнем по нещо“ или: „Скарах се с приятеля си, ела да излея душата си.“ Не, не. — Ив поклати глава, влезе в малката спалня с куп пухкави възглавници върху старателно застланото легло. — Има електрошоков пистолет. Повечето полицаи биха взели оръжието си, но не виждам защо ще ѝ трябва, ако излиза на питие.

— Някой от информаторите, казал ѝ е: „Да се срещнем еди-къде си в еди-колко си часа. Имам нещо адски ценно“.

— Да, да, възможно е. Ще поговорим с началника ѝ, с партньора ѝ, с колегите от отдела, да видим по какво е работела. Може би е имала среща с нов източник или просто с човек, на когото не е имала пълно доверие. Взела е пистолета за всеки случай. И все пак е успял да ѝ го отнеме и да я повали без съпротива.

— Не е очаквала да го срещне на стълбите. Сварил я е неподготвена, това е.

Ив не каза нищо. Трябваше да поразмисли.

— Да видим какво ще намерим тук.

Заловиха се да претърсват чекмеджета, шкафове, дрехи, джобове. Ив разсъждаваше като ченге — мъртвите нямаха право на лични тайни, Колтрейн би разбрала и би го приела.

Отвори нощното шкафче — лосиони за тяло, няколко играчки... Трудно прогони образа, който упорито се опитваше да се прокрадне в съзнанието ѝ — Морис и Колтрейн голи в леглото.

— Обичала е хубавото бельо — отбеляза Пийбоди, докато ровеше в други чекмеджета. — Всичко е ефирно, секси, женствено. Обичала е хубавите неща. Тези малки шишенца, лампи, възглавнички. Чекмеджетата ѝ са безупречно подредени, за разлика от моите. Няма твърде много вещи. Нищо излишно. И нещата тук не са купувани отгук-оттам, а са подбрани, за да станат комплект. Хубаво местенце, да използвам отново същата дума.

Ив пристъпи към хитро поставена ъглова масичка, върху която имаше компактна система за комуникация. В единственото тясно чекмедже откри малък бележник. Но когато се опита да прегледа съдържанието на системата, не получи достъп.

— Тя е ченге. Разбира се, че е сложила пароли — каза Ив. — Трябва да отнесем това в електронния отдел. Искам да бъде разкодирано.

Узна още за жертвата, когато продължиха претърсването. Пийбоди бе права, че Ами е обичала хубавите неща. Не твърде изтънчени или кичозни, просто женствени. Но никакъв безпорядък, нищо излишно и всичко бе на мястото си. Розите в хола бяха естествени и свежи.

Намери кутийка с картички от букети, всичките от Морис. Той твърдеше, че никой от двамата не се е виждал с друг от месеци. Ако се съдеше по подаряваните цветя, беше прав.

Но това не означаваше, че не е имала и друга връзка. Когато една жена излезе толкова късно вечерта, често се оказва забегка.

Но просто не ѝ се вярваше. Беше виждала Колтрейн с Морис и бе усещала химията помежду им.

— Добре охранявана сграда — заговори Ив. — Приятен малък апартамент, коте-робот. Хубави мебели, хубави дрехи. Не твърде много и от двете. Умеела е да избира. Няма и много бижута, но тези, които има, са изискани.

— Както и продуктите за коса и козметика — добави Пийбоди. — Знаела е какво иска, кое е подходящо за нея и го е ползвала. Аз имам цяло чекмедже с неизползвани червила, сенки и мазила за коса. Парфюми. Един и същи аромат. В хладилника има недоизядена китайска вечеря във вакуумна опаковка, някакви здравословни храни, минерална вода и сокове. Две бутилки вино.

— Има приятел, но живее сама. Мъжките тоалетни принадлежности вероятно са на Морис. Ризата, боксерките, чорапите и панталона изглеждат неговия размер. Но няма много неща тук. Явно са прекарвали повече време в неговия апартамент. Четири пъти по-голям е и е в район, пълен с кафенета, клубове, ресторанти и галерии. Откъде убиецът е знаел, че тя ще си бъде у дома снощи? Следил ли я е? Трябваше да питам Морис колко често са били заедно, ако са следвали някакъв ритъм.

— Далас, просто си го оставила. Дала си му време. Ще поговорим с него отново.

— Убиецът не е влизал тук. Твърде рисковано е. Защо да рискува да бъде видян? Не, позвънил е на джобния ѝ линк.

— Може да са си уговорили среща предварително.

— Защо да поема и този риск? Би могла да каже на някого. На Морис, на партньора или началника си: „Тази вечер ще се срещна с господин Х“, и тогава щяхме да говорим за въпросния господин Х, а не да се питаме кой е. Морис е бил на работа, знаела е и затова не му е позвънила в този късен час, за да му каже, че излиза. Просто взема нещата си, изключва котето и тръгва. Познавала е убиеца си или онзи, който е нагласил всичко. Нека оперативната група да влезе тук и електронният отдел да вземе техниката ѝ. — Погледна часовника си. — Ще отидем в моргата, преди да съобщим на семейство ѝ.

— Аз ще го направя. Ти каза на Морис — изтъкна Пийбоди, — аз ще уведомя близките.

— Добре. После и двете ще поговорим с партньора ѝ, с други от отдела, с началника ѝ.

Вече в колата, Пийбоди се приведе на седалката, загледана през страничното стъкло.

— Далас? Нещо не престава да ме гложди и просто трябва да го кажа.

— Ти се ядосваше, че Морис ходи с нея.

— Да — въздъхна Дилия с облекчение. — Дори не я познавах, а си мислех коя е тя, по дяволите, някаква южнячка с провлачен говор идва тук и веднага забърсва нашия Морис. Глупаво, защото аз съм с Макнаб и не е имало нищо между мен и Морис, е, освен съвсем невинни и здравословни фантазии. Но реших, че не я харесвам... само заради това. А сега е мъртва и се чувствам ужасно.

— Зная. И аз имам същите терзания. Освен за фантазиите.

— Това донякъде ме успокоява. — Пийбоди изправи гръб, вгледа се в профила на Ив. — Наистина ли никога не си фантазирала за Морис?

— Не, за бога.

— Нито веднъж? Как? Отиваш в моргата посред нощ, наоколо е странно пусто, влизаш в главната зала за аутопсии и Морис е там. Гол.

— Не! Престани да пълниш главата ми с глупости. — Но странно, стягането в корема, което чувстваше, отслабна. — С Макнаб не се ли чукате достатъчно често, за да нямаш извратени фантазии за колега, и то в шибаната морга?

— Не знам защо. Моргата е злоецо място, но Морис е адски секси. Не че с Макнаб не се... Дори снощи...

— Не ми се слуша за креватните ви приключения.

— Ти повдигна въпроса.

— Което говори, че щурите ти фантазии за Морис влияят зле на психичното ми здраве.

Пийбоди нехайно сви рамене.

— Морис посочи ли патолог за Колтрейн?

— Клипър.

— Сладкия Тай. Като заговорихме за секси патолози, защо много от тях са такива симпатяги?

— Мистерия, която се мъча да разгадая през цялата си кариера.

— Не, сериозно. Клипър е сладур. Гей е и живее с партньор, но е апетитна гледка. Партньорът му е художник. Рисува хора, буквално. Бодиарт. Заедно са от шест години.

— Откъде знаеш всичко това?

— За разлика от теб обичам да слушам за личния живот на хората, особено когато става дума за секс.

— Щом Клипър не си пада по жени, поне няма да се предаваш на сексуални фантазии.

Пийбоди замислено присви устни.

— Мога да си представя нещо. Двама голи мъжкари, изрисувани тела, аз, О, да, безброй възможности.

Ив я остави да фантазира. Знаеше, че е по-лесно да мисли за секс лудории, отколкото за убийството на ченге и за скръбта на колега и приятел.

Фантазиите ѝ бяха кратки. Когато пристигнаха в моргата и тръгнаха по коридора с бели плочки, настроението се промени. Причината не бе само смъртта, убийството. Мисълта за личната загуба впиваше остри зъби в здравия разум.

Срещнаха лаборантка, която се спря и пъкна ръце в джобовете на дългата си бяла престилка.

— А... Клипър работи в залата на Морис. Не зная дали... дали Морис ще намине, така че когато се видите с него... бихте ли му предали, че всички сме тук.

— Добре.

— Ще направим всичко, което можем. — Лаборантката безпомощно сви рамене и преди да се отдалечи, промърмори: — По дяволите.

Ив продължи към залата за аутопсии, където обикновено работеше Морис. Вместо него там стоеше медицинският експерт Тай Клипър, висок над метър и осемдесет, с мускулесто тяло, облечено в бледосиня риза и бежов панталон. Бе навил ръкавите си до лактите и бе сложил прозрачна престилка.

Косата му бе подстригана и оформена с машинка. Малката козя брадичка изглеждаше екстравагантно в съчетание с консервативното му облекло и правеше ъгловатото му лице интересно. Но най-впечатляващото във външността на Клипър бяха очите. Големи, с дълги мигли, с цвят на кехлибар, в странен контраст с тъмната му кожа.

— Не съм приключил. Съжалявам.

В гласа му се долавяше полъх от родната му Куба.

— Какво можеш да ми кажеш?

— Не е била изнасилена. Няма следи от сексуално посегателство или контакт. Важна подробност за Морис.

— Да. — Като тихо бръмчене, мъжки глас възпяваше жена на име Лейла. — Това Ерик Клептън ли е?

— Да.

— Също е важно за него.

Ив мълчаливо се приближи.

Колтрейн лежеше на масата.

— Няма наранявания при самозащита. — Огледа тялото, сякаш бе просто вещественно доказателство. — Никакви други следи от насилие, освен изгарянията по шията.

— Леки натъртвания на плещите и тила. — Клипър посочи монитора, зареди снимките. — Вероятно са получени при удар в стена.

— Може би е паднала назад.

— Може би. Смъртта е настъпила скоро след това. Потвърждавам, че изгарянията са от електрошоков пистолет. Намерихте ли оръжието ѝ?

— Не.

— Докато не го откриете, не мога да заявя със сигурност, че убиецът е използвал него или друго. Само че е убита с полицейско оръжие.

— Ако е било използвано нейното, как ѝ го е отнел? Блъска я назад, тя се удря в стената. Не е достатъчно, не и за полицаи. Няма порязвания, няма следи от връзване.

Не ѝ предложи микроскопски очила, както би сторил Морис, и Ив сама взе чифт и се наведе над Колтрейн.

— Няма протривания на китките и глезените. Тук. Ето тук. На бицепса. Спринцовка?

— Така предполагам.

— Как се е доближил толкова, без тя да се съпротиви, и я е упоил?

— Изпратих проба в токсикологичната лаборатория, с предимство. Права си, че няма външни белези от насилие. Но има вътрешни.

Ив му хвърли поглед, а после погледна от друг ъгъл към онова, което разкриваше идеалния Y-образен разрез.

— Какво търся?

— Промени във вътрешните органи.

— Разбира се, нали е мъртва. — Но схвана мисълта му и се вгледа по-внимателно. — Била е зашеметена?

— Трябва да взема още проби, за да бъда сигурен. Разбирам, че искаш бързи отговори — добави той, когато Ив изсъска с раздразнение. — Но...

Поклати глава, положи усилие да се овладее.

— Морис избра теб, защото е очевидно, че си старателен и прецизен. Искам да чуя най-натрапчивото ти предположение. Няма да те държа отговорен.

— Нападение в лице, от метър — метър и половина разстояние. Изстрел. Олюлява се, губи съзнание. Полита назад към стената на стълбището и пада. Трябва да я свали в мазето. Няма следи от влачене. Значи я е носил. Или е имало повече от един нападател. Отнесли са я долу. Защо просто не са я довършили на стълбите?

— Защото са искали нещо, трябвало е да им каже нещо — продължи Ив. — Затова са я отнесли долу и са я свестили с доза амфетамин, адреналин — „Болка“, помисли си тя, бе усетила болката. Безпомощна, с парализирано тяло и работещ ум. — Да ѝ кажат нещо, да попитат нещо. И после са я довършили. Очаквала го е. Когато убиецът е допрял пистолета до гърлото ѝ, вече е знаела.

Ив свали очилата, нехайно ги хвърли.

— Използвал е нейното оръжие. Убива я с него, защото така е побидно, по-унизително. Причаква я на стълбите, зашеметява я. Отнася я долу, свестява я и я убива. За около двадесет минути. Действал е бързо. Взел е оръжието ѝ, личната карта, линка, пръстена. Защо и пръстена? Останалото се връзва. Изпипано е професионално, но да вземе пръстена ѝ, изглежда аматьорско. Тогава защо? Само защото е било лесно? Просто хрумване? Като сувенир, за спомен?

— За да ѝ отнеме всичко — замислено каза Пийбоди. — Да не ѝ остане нищо. Не я съблича, защото дрехите не са от значение, не е този вид насилие, дори този вид унижение. Но взема всичко важно за нея и я оставя на пода. Без нищо.

— Може би — кимна Ив. — Може би е така. Не мисля, че Морис ще дойде днес — обърна се тя към Клипър. — Но ако намине, постарай се да скриеш това от него, докато...

— Разбира се.

3.

Ив се придвижи бързо през централата. Качи се с ескалаторите, вместо с асансьора, за да не бъде затворена в кабина с други ченгета. Ако съдеше по изразенията на онези, с които се размина — униформени, цивилни, детективи, началници — слухът вече се бе разпространил.

Когато влезе в общото помещение, всяко движение и разговор замря. Даде си сметка, че трябва да каже нещо.

— В двадесет и три и четиридесет снощи детектив Амарилис Колтрейн е била убита от неизвестно лице или лица. Всеки служител в този отдел е или ще бъде уведомен, че всички планирани отпуски трябва да бъдат отложени до приключването на случая. Ще се погрижа за извънредните часове на екипа. Ако междувременно се нуждаете от личен отпуск, ще трябва да го обсъдите с мен и да посочите адски убедителна причина. Няма да има изявление пред медиите, официални или неофициални, без мое разрешение. Всички можете да считате това за част от настоящите си ангажименти. Вече е в наши ръце.

Влезе в офиса си и тръгна право към автомата за кафе. Едва бе взела димящата чаша, когато зад нея влезе детектив Бакстър.

— Лейтенант.

— Бъди кратък, Бакстър.

— Искан да кажа, че с Трухарт доизясняваме подробности по приключен случай. Скоро ще бъдем свободни. Ако ти трябва хора за дълго ходене и каквато и да е досадна работа, ние с момчето ми — както наричаше верния си помощник — сме насреща. Не ми пука за извънредните, Далас. Няма да искаме нищо, не и за това.

— Добре. — Беше го очаквала, но бе доволна, че той оправда очакванията ѝ. — Ще поговоря с началника ѝ, с партньора ѝ, с бившите ѝ колеги в Атланта. Ще поискам копия от материалите по случаите ѝ, приключени и неприключени, от записките ѝ. И ще ми бъде нужен свеж поглед върху тях. Ще поискам сведения за всеки, който живее в кооперацията. Всеки, с когото е общувала често.

Съседите, ресторантьорите, от които си е купувала храна, разносвача на пици. Бивши гаджета, сегашни. Приятелите ѝ, бармана в заведението, което е посещавала. Искам да узная всичко за нея.

— Морис...

— Ще се видя с него отново, но той се нуждае от време. Когато приключите с онези подробности, ще имам предостатъчно работа за вас с Трухарт.

— Добре. А... в началото я свалях.

— Бакстър, ти сваляш всяко същество от женски пол.

Леко се усмихна, оценявайки опита ѝ за шега.

— Какво мога да кажа? Жените са най-хубавото нещо тук. Знаеш ли, отвръщаше на закачките ми. Но хлътна по Морис. Никой не би отказал да работи по този случай, защото беше ченге. Но още повече заради Морис. Държах да го кажа.

— Кажи ми, когато приключите с предишния случай.

— Да, лейтенант.

Отнесе кафето до бюрото си, забеляза множество оставени съобщения. Със сигурност някои бяха от медиите, щеше да ги прехвърли в отдела за връзка с тях, до ново нареждане.

Ив прегледа останалите, изтри някои, запази други. И прослуша единственото от командира си. Администраторката на Уитни предаваше разпорежданията му. Настояваше да се яви при него веднага щом пристигне в офиса си.

Остави кафето, стана и тръгна обратно през общото помещение.

— Пийбоди, свържи се с началника на Колтрейн и уговори среща с него при първа възможност. После с партньора или партньорите ѝ. Аз отивам при Уитни.

„Да, имаше нужда от още малко време“, помисли си Ив, докато преминаваше през лабиринта от коридори на полицейската централа към владението на командир Уитни. Трябваше да събере мислите си, да отвори папка, да оформи записките си и да започне хладнокръвното си ровене в живота на убитата. Но когато Уитни позвъни, не можеше да не се отзове.

Той не я кара да чака. Веднага щом влезе във външния офис, администраторката я поведе към светилището му.

Стана от стола зад бюрото си и изпълни стаята с присъствието си. Длъжността на командира му пасваше като костюм, ушит по

поръчка. Приличаше му, защото я бе заслужил, стъпка по стъпка.

Въпреки че работеше в офис, а не на улицата, командирската му униформа изглеждаше като излята.

— Лейтенант.

— Сър.

Не я покани с жест да седне. Щяха да останат прави. Вгледа се в нея за миг със студени очи и сериозен израз на мургавото лице.

— Докладвайте.

Изложи подробности хладно и сбито и остави копия от дисковете си от местопрестъплението.

— Ще се срещна с лейтенанта, с партньора ѝ и всеки от отдела, който би могъл да даде информация.

— Морис е във от подозрение.

— Да, сър. Бил е на работа и има свидетели и записи от охранителни камери за потвърждение. Не е нужно да губим време да проверяваме. Чист е.

— Добре, добре. Кажете ми, Далас. Как виждаш нещата?

— Била си е у дома. Или са я потърсили на джобния линк, или е имала предварително уговорена среща, лична или служебна, засега е невъзможно да се установи. Сейфът за оръжията ѝ е бил отключен и празен. Има място за стандартно служебно оръжие и малка полицейска палка, както и кобури за двете. Използвала е кобур на колана за първото.

Ив предпочиташе да носи своето на рамо, да усеща тежестта му.

— Излязла е въоръжена.

— Да, сър. По-склонна съм да мисля, че срещата е била във връзка с работата ѝ, отколкото лична. Заради пистолета. Но все още не съм я опознала. Не зная какъв полицай е била.

Уитни кимна.

— Продължавай.

— Напуснала е апартамента си малко след двадесет и три и осемнадесет. Имала е коте-робот, нагласено на режим сън в този час. Включила е алармата и е слязла по стълбите. Свидетели твърдят, че е било навик. Била е причакана на стълбището, нападната е в лице. Изстрелът я е тласнал назад и се е ударила в стената. Нападателят е пренесъл тялото в мазето на сградата, инжектирал ѝ е все още неизвестен стимулант за свестяване. В двадесет и три и четиридесет до

гърлото ѝ е било допряно и задействано оръжие, вероятно нейното собствено. Електронният отдел проверява охранителните камери. Знаем, че тази на задния вход е била блокирана. Влязъл е оттам, но при огледа забелязах, че по ключалката няма следи. Значи или е имал кодова карта, или е много опитен. Познавал е навиците ѝ и е знаел, че ще слезе по стълбите. Позвънил ѝ е и тя е излязла да се срещне с него. Така изглежда. Познавала е убиеца си.

— Засега връзката с медиите ще става чрез информационния отдел. Смъртта на едно ченге не трябва да разбуни духовете. Ако има промяна, ще ти се обадя. Можеш да включиш в екипа си толкова хора, колкото считаш за нужно. При промяна ще бъдеш уведомена. Този случай е приоритет за всички свързани отдели. Искам копия от всички доклади веднага щом бъдат предадени или завършени.

— Да, сър.

— Ще получите всичко, от което се нуждаете във връзка с този случай, лейтенант.

— Разбрано.

— Скоро ще разговарям със семейството ѝ, както и началника ѝ. Предполагам, че ще искат да бъде погребана в Атланта, но и тук ще има поклонение. Ще получиш съобщение, когато бъде уредено.

— Ще се погрижа отделът ми да бъде запознат с подробности.

— Достатъчно те забавих. Но преди да тръгнеш, искам да те попитам нещо от личен характер. Морис има ли всичко, от което се нуждае?

— Искан ми се да знаех. Нямам представа какво друго може да се направи за него на този етап. Мисля, че връзката им ставаше доста сериозна.

Уитни кимна.

— Тогава ще свършим работата си и ще му дадем отговорите.

— Да, сър.

Върна се в офиса и се затвори да прегледа записките си, да закачи първите материали на табло.

— Далас?

— Вече пристигат докладите от лабораторията — каза Ив, когато Пийбоди влезе. — Не се наложи да заплашвам или да подкупвам никого, за да работят бързо. Не само защото жертвата е полицай, а защото е гаджето на Морис. Инжектирали са ѝ стимулант, достатъчно,

за да дойде в съзнание, но не и да може да помръдне, да се бори. По нея няма следи. Няма и отпечатьци по външната врата. Ползвал е запечатващ спрей и я е забърсал, за по-сигурно. Никакви отпечатьци. Вътрешните ѝ органи показват сериозна травма от електрошок. Ако беше оживяла, щеше да бъде в тежко състояние. Не е разчитал на късмет, а е действал предпазливо и е знаел как да я направи безпомощна, но все още жива. Докато я довърши.

— Говорих с местната полиция в Атланта. Ще изпратят психолог при родителите и брат ѝ.

— Добре. Добра идея.

— Лейтенантът е готов да разговаря с нас по всяко време. Работят като отряд и всеки е бил в тандем или в екип с останалите от отдела.

— Тогава ще разпитаме всички. Да започваме.

Пийбоди погледна таблото и портрета на Колтрейн.

— Беше красавица. — Обърна се, последва Ив. — Започнах проучвания за съседите. Дженкинсън има малко време, така че ми помага с това. Обадих се в електронния отдел. Макнаб каза, че работят на пълни обороти. Вече са изпратили някого да вземе компютъра от дома ѝ. И служебния.

— Добре.

— Пазела е на домашния си компютър имейли от Морис. Смешни, романтични, секси. — Въздъхна, докато слизаха с ескалатора. — Има няколко и от родителите ѝ, от брат ѝ и от приятели в Атланта. Всичките са били в отделни файлове. Има и служебни. Заловил се е да ги прегледа. Последното обаждане на домашния ѝ линк е било около осем снощи. От Морис. Разговарял е с нея в почивката за вечеря. Нищо на домашния ѝ компютър от вчера. Била е на смяна от осем до четири.

— Трябва да узнаем откъде е купила китайската храна и дали я е взела от ресторанта, или е била доставена.

— Каква китайска храна?

— Остатъците в кухнята. Когато е влязла, е носела торбичка с готова храна, вижда се на записа от охранителната камера. Когато я е поръчала, дали се е отбила на връщане от работа? Да проверят ресторантите, предлагащи храна за вкъщи в района.

— Добре.

— Според доклада от аутопсията е яла около седем и половина, изпила е чаша вино. Включила е кошчето за смет на рециклиране, така че няма много за криминолозите. Да видим дали е вечеряла сама. Ще проследим всяка нейна стъпка от ставането ѝ от сън вчера.

— Попита ли Морис дали са били заедно в нощта преди убийството?

— Не. Мамка му. Трябваше. По дяволите. — Спря в гаража, извади джобния си линк. — Почакай малко, Пийбоди. — Набра номера на Морис. Не очакваше да вдигне, веднага се включи гласова поща. — Морис, Далас е. Извинявай за безпокойството. Трябва да стесня отрязка от време. Когато можеш, би ли се обадил да ми кажеш дали с детектив Колтрейн сте били заедно вчера сутринта? Ще ти бъда...

— Да. — Лицето му се появи на дисплея. Погледът му бе мрачен и празен. — Прекарахме предишната нощ тук. Вечеряхме в бистрото на ъгъла, „Джакс“. Около осем, мисля. И се върнахме. На сутринта тръгна около седем. Малко след седем. Смяната ѝ беше от осем до четири.

— Добре.

— Вчера се чухме два пъти. Тя ми се обади по някое време следобед, а аз ѝ позвъних у дома в почивката си за вечеря. Беше добре. Не мога да си спомня последните думи, които разменихме. Напрягам паметта си, но не мога.

— Няма значение какви са били последните. Важно е всичко друго, което сте си казали през тези месеци. Ще намина по-късно, ако...

— Не. Но ти благодаря. По-добре е да остана още малко сам.

— Това, което му каза, беше хубаво — отбеляза Пийбоди, когато Ив прибра линка в джоба си. — За нещата, които са си казали.

— Не зная дали прозвуча уместно, или глупаво. Това ми хрумна.

Отделът на Колтрейн се помещаваше в сграда между корейски пазар и еврейска гостилница — грозни постройките от годините след Градските войни. Бетонната кутия би устояла на бомбено нападение, но не би спечелила награда за красота.

Вътре миришеше на ченгета, блудкаво кафе, пот, застоял въздух и евтин сапун. Униформени тътреха тежките си обувки, сновяха

навътре-навън, докато цивилните бавно преминаваха през портала. Ив повдигна значката си към скенера и след като отпечатащите й, както и тези на Пийбоди бяха проверени, влязоха.

Тръгна право към бюрото на сержанта, легитимира се. Беше ветеран със скулесто лице и суров израз в очите, сякаш с наслада би хапнал купа пирони за закуска.

— Лейтенант Далас и детектив Пийбоди от централата за среща с лейтенант Делонг.

Опитните му проницателни очи се вгледаха в нея.

— Вие сте поели разследването по случая.

Не бе нужно да уточнява кой случай, нито за Ив, нито за полицаите, които бяха достатъчно близо, за да чуят.

— Точно така.

— Осемнадесети отряд е един етаж по-горе. Стълбите са насам, асансьора — натам. Попаднахте ли на нещо пикантно?

— Едва започваме. Някой да е търсил Колтрейн тук през последните няколко дни?

— Не, доколкото зная. Ако искате да видите регистъра ми, ще се погрижа да го получите. Както и на колегите от другите смени.

— Оценявам това, сержант.

— Не зная що за ченге е била, но никога не минаваше покрай бюрото ми, без да поздрави. Щом човек отделя време за поздрав, това говори нещо за него.

— Да, говори.

Тръгнаха по металните стълби и Ив усети погледите, които ги проследиха до горната площадка. Помещението на отряда бе по-малко от това на нейния екип и по-тихо. Шест бюра, натъпкани в една стая, четири от които заети. Двама детективи работеха на компютрите си, другите двама разговаряха по линковете. Администраторът седеше зад малък плот в единия край. Очите му бяха зачервени и Ив забеляза, че бледото му лице е леко подпухнало от скорошен плач. Стори й се много млад.

— Лейтенант Далас и детектив Пийбоди за среща с лейтенант Делонг.

— Да, ние... той ви очаква.

Ив отново усети погледите на полицаите зад гърба си. Този път се обърна, срещна ги един по един и рутинните дейности в офиса

спряха. Съзря гняв, негодувание, мъка и съмнение: „Дали сте достатъчно добри, за да търсите възмездие за един от нас?“

През стъклената стена видя мъж, Делонг, както се досети, да става от бюрото и да тръгва към вратата.

Беше малко над среден ръст, около четиридесет и пет годишен, със стегнато широкоплещесто тяло. Бе облечен в тъмносив костюм с бяла риза и сива вратовръзка. Черните му чупливи коси бяха пригладени назад над тясно лице с бръчки на напрежение около очите и устата.

— Лейтенант, детектив. — Подаде ръка и на двете. — Заповядайте.

Настъпи пълна тишина, докато влизаха в стаята със стъклени стени. Делонг затвори вратата.

— Първо, уверявам ви, че можете да разчитате на пълно съдействие от мен и екипа. Всичко, от което се нуждаете, по всяко време.

— Благодаря.

— Вече копирах материалите по случаите на детектив Колтрейн и дадох разрешение да вземат електрониката ѝ. Имам копия и от досието ѝ и моите оценки. — Извади хартиен плик. Пийбоди го взе и го пъхна в папката си. — Можете да разговаряте с колегите ѝ в офиса или в някоя от кабините. Горے има малка конферентна зала, ако предпочитате.

— Не искам да излизаме от офиса ви, лейтенант, или да карам хората ви да се чувстват като на разпит. Конферентната зала е подходящо място. Съжалявам за загубата ви. Зная, че е тежко да загубите подчинен.

— Тежко е и когато е загинал по време на акция. Но поне тогава знаете. А така... Можете ли да ми кажете нещо?

— Знаем, че е била нападната на стълбите в кооперацията, където е жилището ѝ, и е била отнесена в мазето. Не сме открили оръжието ѝ. Възможно е да е била убита с него. По какви случаи работеше?

— Кражба от магазин в Китайския квартал, взлом в магазин за електроника. Няколко кражби на джобни линкове и компютри, една въоръжена кражба на кола. Всичко е в записките.

— Докладвала ли е за някакви заплахи срещу нея?

— Не. Никога. Поддържам политика на отворени врати. Малко сме. Ако с някого става нещо, обикновено научавам.

— Кой са й били партньори?

— Работим като екип. Изпълнявала е съвместни задачи с всеки. Обикновено я слагах с Клио. Детектив Грейди. Имаха добро темпо. Но за взлома беше с О'Брайън.

— Как се сработваше с останалите от отряда?

— Успя да се впише. В началото имаше известна враждебност заради южняшкия й произход и външността й, но се доказва и заслужи уважение. Мога да твърдя, че в екипа ми има добра атмосфера. Ами тя просто намери своето място.

— Каква беше като полицаи?

Делонг тихо въздъхна.

— Отговорна, съвестна, организирана и наблюдателна. Старателно изпипваше всичко, без да мърмори за досадната част и извънредните часове. Беше ценна за отдела. Разкри доста случаи. Не се стремеше да блесне, нямаше нужда от слава. Беше стабилна. Вършеше работата си.

— А нещо за личния й живот?

— Не парадираше и с него. Всички знаеха, че има връзка с Морис. В екип от неколцина души е трудно да се запази нещо в тайна. Беше щастлива. Ако е имала проблеми, не ги е споделяла и не ги е показвала.

— Защо е поискала прехвърляне тук от Атланта?

— Попитах я, разбира се. Каза, че започнала да тъпче на едно място и се нуждаела от смяна на обстановката, от преодоляване на рутината. Искане ми се да имах отговори, да можех да ви дам нещо ясно. Зная за репутацията ви, лейтенант. Детектив — добави той и кимна към Пийбоди, — част от мен иска моят екип да беше поел случая, но зная, че Ами е в добри ръце.

— Благодаря. Ще ви помоля да ни покажете конферентната зала и можем да започнем. Ако най-честата й партньорка детектив Грейди е на разположение, бихме искали първо да поговорим с нея.

— Ще ви заведа горе.

Обзавеждането на стаята се състоеше от дълга маса, множество разклатени столове, два стенни екрана, голяма бяла дъска и допотопна автоматична печка.

Пийбоди опита кафето, направи гримаса.

— По-лошо е и от нашето. Не мислех, че е възможно. Отивам до автомата за нещо газирано. Искаш ли?

— Да, благодаря.

Докато чакаше, Ив се замисли за Делонг. Разбираше го. Ако Колтрейн бе загинала при акция, под негово командване, щеше да изпитва вина, освен болката и гнева, но щеше да знае защо. Защото този ден лошият е имал по-голям късмет. Щеше да знае кой е лошият, който трябва да бъде преследван и заловен.

Сложи диктофона и бележника си на масата. Извади джобния си компютър, за да узнае нещо повече за детектив Клио Грейди.

На тридесет и две, отбеляза мислено. Детектив трета степен, с осем години стаж. Прехвърлена в Ню Йорк от Джърси. Неомъжена и необвързана, без деца. Няколко похвали и няколко леки провинения. Част от екипа на Делонг от три години, преместена по своя молба от отдел „Специални жертви“. Родители пенсионери. Единствено дете.

Вдигна поглед, когато Клио почука на касата.

— Детектив Грейди, лейтенант.

— Седнете.

„Личи си по очите“, помисли си Ив. Гневът и негодуванието в тях. Стиснати устни. Изрусените на кичури коси, подстригани късо, прави и лъскави, разкриваха малки сини нитове на ушите. Очите, почти тъмносини, останаха приковани в Ив, когато тръгна през стаята.

Беше висока около метър и шестдесет, с набито, леко закръглено тяло. Носеше семпъл черен панталон, бяла блуза и тънко бежово сако. Като Ив и тя предпочиташе да носи оръжието си окачено на рамото.

— Шефът настоява да съдействаме и нямаме избор. — Имаше бърз, малко насечен говор, и в тона ѝ се долавяше леко раздражение. — Но това трябваше да бъде наш случай.

— Ако беше моя партньорка или човек от отдела ми, вероятно и аз бих се чувствала така. Но случаят не е ваш. Разговорът ни се записва, детектив Грейди.

Замълча, когато Пийбоди влезе и затвори вратата.

— Взех вода и пепси — каза тя и сложи бутилките на масата.

Клио поклати глава.

— Можете поне да ми кажете какво имате.

— Ще поговорите с лейтенанта за това. Осведомихме го. Можете да се държите сприхаво, но с нищо не помагате на детектив Колтрейн.

— Ако търсите кирливи ризи...

— Защо? Не сме от отдела за вътрешни разследвания, а от „Убийства“. Партньорката ви е убита, детектив Грейди. Така че стига глупости. Двете често сте работели в тандем.

— Да, шефът смяташе, че взаимно се допълваме.

— Общувахте ли и лично като приятелки?

— Разбира се. Защо не. — Отново поклати глава, вдигна ръка. Взе бутилката с вода, която отначало бе отказала, развъртя капачката, отпи. — Слушайте, съжалявам за отношението си, но е тежко. Бяхме част от един екип, така че не можеше да не бъдем приятелки. Сработихме се добре, можете да прегледате материалите по случаите ни, за да се уверите. Неведнъж сме ходили да пийнем или да хапнем заедно след смяна. Понякога само двете, друг път с още някого от отряда. Невинаги разговаряхме за работа. Споделяхме и лични неща. За коси, килограми, мъже.

— Били сте близки — отбеляза Пийбоди.

— Да. Всяка имаше свой живот, но си допадахме. Сигурно знаете как е. Когато две жени работят заедно, има неща, за които могат да разговарят една с друга, но не и да ги споделят с мъж.

— Казвала ли ви е нещо за бивши любовници, приятели, мъже, които са я сваляли?

— Имала е две неангажиращи връзки в Атланта, преди да бъде прехвърлена. Едната била с полицай, с когото се познавали и били близки отдавна. Другата с адвокат. Казваше, че не си пасвали добре, но се срещали по навик. Една от причините да поиска прехвърлянето бил застоят в личния ѝ живот и чувството, че губи ентузиазъм в работата си. Искала нещо ново.

— Не е имала сериозен приятел? — продължи да разпита Ив, мислейки за това, което ѝ бе казал Морис. Видя Клио да се поколебава.

— Спомена за един, с когото ходели доста сериозно известно време, но не се получило.

— Име?

— Не зная. Но е била наранена емоционално. Каза, че скъсали, а после няколко месеца се виждала с адвоката. Но искала промяна, нов град, нови лица. Това е.

— А личният ѝ живот след прехвърлянето?

— Връзката ѝ с патолога започна изведнъж. Запознаха се скоро след като тя постъпи тук. Казваше, че искрата пламнала от пръв поглед, но не бързали. Не се хвърлили в леглото веднага. Когато станало... както ви казах, има неща, които една жена споделя само с приятелка. Беше луда по него и чувството изглеждаше взаимно. Няколко пъти излязох с тях на двойна среща. Личеше си тази искра. Не се срещаше с друг.

— Не е споменавал някой да я притеснява лично.

— Не.

— Ходеше ли сама при информатори? Уговаряла ли си е среща със заподозрян на своя глава?

— Обикновено не. Искам да кажа, понякога посещаваше информаторите си сама. Но работеше в този район по-малко от година, не беше създавала много контакти.

— Имена?

Клио изправи гръб и Ив долови неохотата ѝ. Никое ченге не обичаше да разкрива информаторите си.

— Говореше главно със собственика на заложната къща на Спринг — Стю Болимър. От Джорджия е и тя използва този факт.

— Сътрудничеше ли ви за нещо в момента?

— Зная, че се е обърнала към него за обира в Китайския квартал, по който работим, и е обещал да си отваря ушите.

— Имаше ли нещо в работата ви, което би могло да създаде неприятности, някой да поиска да я нарани?

— Когато залавяш престъпници, е ясно, че не си им любимец. Нищо необичайно. Не преставам да мисля, откакто чух. Малък екип сме и в повечето случаи, с които се занимаваме, няма нищо пикантно. Обичаше да решава дребни проблеми. Възрастни хора със съсипана стока на пазара, хлапе с откраднат скейтборд. В интерес на истината, мислеше за брак и семейство в далечното бъдеще, може би да стане професионална майка. Обичаше работата си и беше добра в нея, не ме разбирайте погрешно, но си мислеше, особено откакто се запозна с Морис, за...

— Добре, детектив Грейди. Ще ви бъда благодарна, ако изпратите детектив О'Брайън. Ако не е на разположение, нека лейтенантът изпрати друг, който няма неотложна работа.

— О'Брайън работи на бюрото си. Ще го изпратя. — Клио се изправи. — Не мисля, че е твърде много, ако ви помоля да се обърнете към нас, в случай че се нуждаете от още хора. Не всички добри ченгета работят в централата.

— Ще го имам предвид. Благодаря, детектив Грейди. — След като Клио излезе, Ив седна. — Не схваща ли? Сляпа ли е?

— Че всеки от отряда е заподозрян? — Пийбоди поклати глава. — Човек не търси виновника първо в семейството си.

— Цивилните граждани не, но ченгетата би трябвало.

Ив нахвърли бележки, прегледа информацията за О'Брайън.

— Следващият е с двадесет и три годишен стаж. Получил е първа степен преди пет години. В екипа е от двадесет. Втори брак, петнадесет години. Няма деца от първия, две от втория. Множество похвали и две награди за проявена смелост. Работил е в отдел „Углавни престъпления“ преди прехвърлянето си тук. Голяма промяна.

Ив най-сетне отвори кутията пепси, отпи глътка.

— Тук е от най-дълго време, по-отдавна от лейтенанта.

— Ветеранът в екипа. Другите могат да се обръщат към него, когато не искат да си имат работа с началниците.

— Ще се застоим дълго. Влез в системата. Да видим дали ще попаднем на нещо ново и ценно.

О'Брайън, едър мъж с издължено лице и проницателни очи, влезе, докато Пийбоди вървеше към далечния край на масата.

— Лейтенант. Детектив.

— Детектив О'Брайън. Поделяме си задълженията, за да напредваме по-бързо. Аз ще разговарям с вас, докато партньорката ми се обади на няколко места.

— Добре. — Той седна. — Да не губим време. Детектив Колтрейн беше добро, стабилно ченге. Отговорно. Ровеше дълбоко, до най-малки подробности. В началото, когато постъпи в отдела, се съмнявах, че ще се отличи с нещо. Оказа се предубеждение, заради външността ѝ на момиче от видеоклиповете. След няколко смени се убедих в качествата ѝ. Умееше да работи в екип, знаеше как да се държи по време на акция и с останалите от отряда. Щом е била зашеметена на стълбите до дома си, не е бил непознат.

— Откъде знаете, че е била зашеметена?

Дори за миг не отмести поглед от очите ѝ.

— Имам свои връзки. Използвах ги. Не съм споделил информацията с другите от екипа. Първо трябва да я обсъдя с шефа. Но ви казвам, че щом снощи е излязла от дома си въоръжена, било е във връзка с работата. Загинала е при изпълнение на служебния си дълг и ще настоявам да получи заслужената почит.

— Кой може да е проникнал в сградата?

— Откъде да зная, мамка му? Работата ни тук не е твърде опасна. Нямаме случай, заради който някой да се озлоби толкова, че да убие ченге. Разследвахме взломна кражба на електроника. Неоспорими доказателства. Щяхме да спипаме онзи приятел още тази сутрин. Ще успеем преди края на смяната. Отрепка е, неудачник, но не е убиец на ченгетата. Зная, че Делонг ви е дал материалите по случая. Ще видите сами.

— Възможно ли е, докато е разнищвала подробностите по този случай, да е попаднала на нещо друго, да е засегнала нещо горещо, заради което да си е изпатила?

— И да е имало нещо такова, не ми е казала. Поддържахме... бих казал отношения на пълно доверие. — Мъката се изписа на лицето му. Взираше се в масата, но Ив я долови. — Няколко пъти е вечеряла у дома. Съпругата ми много я харесваше. Както и всички. Може би е нещо, свързано с Морис.

— Моля?

— Нещо, върху което работи сега или в миналото. Някой, който е искал да му отмъсти. Къде би го засегнал? Беше влюбена в него, личеше си. Няколко пъти дойде да я вземе след края на смяната и двамата изглеждаха на седмото небе. Не зная. Просто гадая. Не се сещам за нещо, с което е била свързана и би могло да доведе до смъртта ѝ.

— А бихте ли ми казали защо са ви прехвърлили тук от отдел „Углавни престъпления“?

Сви рамене.

— Работата ми е главната причина, която доведе до разпадането на първия ми брак. Получих нов шанс. Ожених се, роди ми се дете. Момиченце. Реших да не рискувам отново и поисках преместване. Добър отдел е. Имаме доста работа, но не ми се обаждат често посред нощ и повечето вечери съм си у дома и вечерям със семейството си. Затова не е нужно да питате, там бях и снощи. Дъщеря ми, по-

голямата, вече е на четиринадесет. Имаше гостенка, уж да учат заедно. Друг път — усмихна се той. — Около полунощ влязох да им се скарам, че се кикотят като истерички, когато трябва да спят.

— Детектив Грейди спомена за някакъв информатор, Стю Болимър.

— Да, Ами го убеди да сътрудничи. От Мейкън е и използва, че и тя е от същия край. Роден е да слухти и да доносници. Не мисля, че би й сторил това. Безобиден е.

— Добре. Благодаря, детектив О'Брайън.

— Ще държите ли шефа в течение?

— Такова е намерението ми.

— Добър началник е. — О'Брайън стана от масата. — Ако беше усетила, че се задава нещо обезпокоително, щеше да каже на него или на мен.

— Как беше с инстинктите?

За първи път той се поколеба.

— Може би не бяха достатъчно развити. Все още свикваше тук, донякъде. Както казах, беше съвестна и работеше добре с хора. Предразполагаше свидетелите и жертвите, но не мисля, че имаше добра интуиция. Ум да, но може би не и усет. Това не пречеше да бъде добро ченге.

— Разбира се. Ще направим всичко, което можем, детектив О'Брайън.

— Не мога да искам повече.

— С кого още да поговорим?

— С Нюмън, може би. Няма да свърши нищо днес.

— Ще го изпратите ли?

Пийбоди изчака, докато вратата се затвори.

— Ветеранът. За него е най-тежко. Шефът си е шеф, но той е лидерът на екипа.

— Липсвала ѝ е добра интуиция. Не искаше да го каже, защото би проявил неуважение. Но знае, че би помогнало за разследването. Липсвал ѝ е усет. Позвънили са ѝ и е тръгнала. Може би не се е усъмнила нито за миг. Устроили са ѝ засада и не е било импулсивно, а планирано. Но не го е надушила. Полезно е да го знаем.

Прегледа сведенията за детектив Джош Нюмън.

4.

Джош изглеждаше тъжен, стабилен и разговорлив. Спокоен тип, реши Ив. От хората, които вършат компетентно работата си, но се прибират у дома след смяна и не мислят повече за нея.

Обикновен човек, би казала. Семейен мъж, станал ченге случайно, който едва ли някога щеше да се издигне до детектив втора степен. Не ѝ помогна да стигне до нови прозрения за Колтрейн.

Продължи с Дак Клифтън. Макар и най-младият в екипа, на двадесет и девет, беше полицаи от осем години, от близо четири с детективски чин. След минути Ив мислено го наричаше Нервака.

Привлекателната му външност — кожа със златист загар, бледосини очи и изсветлели от слънцето коси — може би му помагаше с жените свидетелки. В същото време агресивния му, заплашителен подход би накарал някои заподозрени да затреперят.

Ив не би искала да си навлече гнева му.

Наведе се срещу нея и сините му очи засвяткаха.

— Нямаме нужда да ни се бъркат прехвалени ченгета от централата. Това разследване трябва да бъде поето от този участък, от този отдел. Сами се грижим за своите.

— Не е твоя работа да решаваш кой ще поеме разследването. Щом искаш да се погрижиш за своите, като за начало успокой топката, детектив.

— Ние работихме с нея. Не вие. За вас е просто поредният случай.

Думите му прозвучаха като ехо на упреците, изречени от Клио Грейди и Ив му даде същия отговор.

— Не знаеш какво означава тя за мен. Щом искаш да мърмориш, намери си друг слушател. А сега ще отговориш на въпросите ми.

— Или какво? Ще ме завлечете в централата? Голям праз. Стойте тук и ни разпитвайте, вместо да сте на улицата и да преследвате убиеца.

— Ще ти кажа как стоят нещата, Клифтън. Детектив Колтрейн е мъртва. Ти губиш времето ни и ме вбесяваш, вместо да правиш

каквото можеш, за да ни помогнеш в разследването на убийството й. — Този път тя се наведе към него. — Което ме кара да се питам дали просто си гадно копеле, или има друга причина да не желаеш да отговаряш на въпросите ми. Да предположим, че е първото и да започнем с местонахождението ти снощи от двадесет и два до нула часа.

Златистата му кожа пламна, той оголи зъби.

— Не сте по-добри от плъховете от вътрешния отдел.

— Смятай ни за по-лоши. Кажете къде бяхте, детектив Клифтън, или този разговор ще продължи в централата, в стаята за разпити.

— Бях у дома, с приятелката си. — С ехидна усмивка, той се облегна назад и нарочно се почеса по чатала. — Искате ли да знаете с какво се занимавахме и колко пъти го направихме?

— Пийбоди? — каза Ив, без да откъсва поглед от очите на Клифтън. — Интересува ли ни какво е правил този нещастник с чепа си снощи между двадесет и два и нула часа?

— Ни най-малко.

— Кажи ми името на жената, Клифтън, и се смятай за късметлия, че точно сега имам по-важна работа, вместо да подам рапорт срещу теб.

— Дръж ме за топките.

— Вече ти казах, не проявявам интерес към интимните ти части. Името, Клифтън, или ще намеря време да напиша рапорт и ще бъдеш наказан за тридесет дни. Ще започнеш да изтърпяваш наказанието си, като се поизпоттиш в стаята за разпити в моя участък, ако не престанеш да ме разиграваш. Име.

— Шери Лоупър. Гор е, в отдел „Комуникации“.

— Разкажи ми за отношенията си с детектив Колтрейн.

— Работихме заедно.

— Зная това. Приятели ли бяхте, или не?

— Разбирахме се.

— Поемали ли сте случай заедно?

Сви рамене, загледа се в тавана.

— Някои от нас наистина вършат работа.

Ив се отпусна на стола.

— Ако продължиш да ми лазиш по нервите, ще те сритам в топките. Повярвай ми, по-добра съм. Имам по-висок чин, не го

забравяй. А сега, прояви уважение към този чин и към покойната си партньорка.

— Казах, че се разбирахме, и е истина. По дяволите. Ами влизаше под кожата на всеки. Умееше да общува с хората. Мислите, че не искам да узная кой е убиецът? Всички искаме да узнаем. Не можем да си го обясним. — Част от арогантността му изчезна, когато прокара пръсти през косите си. — Защо не досаждате на съседите ѝ, за бога? Сигурно е бил някой от тях. Живееше в охранявана сграда и беше предпазлива.

— Ходил ли си в кооперацията, в апартамента ѝ?

Продължи да отговаря с неохота.

— Да, няколко пъти. Вземах я или я оставях, когато работихме заедно. Аз имам кола, тя не. И какво от това?

— Имал ли си интимни отношения с детектив Колтрейн?

— Питаш дали съм я чукал? Слушай, кучко...

Ив отново се наведе заплашително.

— Разговаряш с висш полицейски служител. Ако ще ме наричаш кучка, поне сложи „лейтенант“ отпред. Отговори на въпроса.

— Не. Не сме имали връзка, за каквато говориш. Пийвахме заедно понякога, както и с останалите от отдела, или хапвахме. Тя движеше с онзи доктор от моргата. Него трябва да разпиташ. Имал е достъп до сградата, до апартамента ѝ и е знаел как да я очисти без много шум и без да остави следи.

— Знаеш ли да е имало търкания между нея и доктор Морис?

Той сви рамене, намръщено се загледа в прозореца.

— Всички двойки се карат. Винаги първият заподозрян в убийство е съпругът или любовникът. А сте дошли да тормозите нас.

— Ще си взема бележка. Приключихме с вас, детектив Клифтън.

Ив седна и го проследи с поглед, когато закрачи към вратата и я затръшна след себе си.

— Свалял я е, така предполагам. Твърде много се пали. Опитал е късмета си, но не му е провървяло, а после тя се е хванала с Морис. Изглежда от типа мъже, които не са свикнали да бъдат отхвърляни.

— Не е толкова глупав, че да ни даде алиби, което няма да издържи — изтъкна Пийбоди.

— Да, но все пак ще го проверим. Всъщност заеми се с това сега. Аз ще отида да благодаря на Делонг.

— Ако е имало нещо между него и Колтрейн или напрежение помежду им заради отказа ѝ, нямаше ли другите от екипа да разберат?
— Ченгетата умеят да пазят тайни.

Срещнаха се отвън и по настояване на Пийбоди си взеха по нещо за обяд от закувалнята. Ив не бе сигурна какво точно има в рулото, което изяде облеганата на колата си, но беше доста вкусно.

— Е, алибито на Клифтън е потвърдено. — Пийбоди хапваше от сандвича с очевидна наслада. — Но приятелката му беше доста дръпната. „Да, прекарахме нощта заедно и какво!“ Сприхава, нервна. Двамата си подхождат.

Докато се хранеше, Ив наблюдаваше полицаите, които влизаха и излизаха. „Малък колектив“, помисли си. Това означаваше повече възможности за общуване, повече вътрешни взаимоотношения. Полицаите се застъпваха един за друг, това бе част от етиката. Бе посочвала полицаи за наказание и знаеше колко е неприятно и грозно.

Надяваше се този път да не се наложи.

— Клифтън е отнесъл доста дисциплинарни шамари. Няколко порицания за неуместно използване на сила. Избухлив е. Това убийство не издава избухлив темперамент, но трябва да проучим алибито му малко по-подробно.

— Мразя това. Мразя да разследваме някого от своите.

— Тогава да се надяваме, че убиецът е външно лице, без значка. Все пак ще проверим. После ще потърсим информатора и искам да се върнем на местопрестъплението и да огледаме отново.

Заобиколи колата, седна зад волана. Пийбоди нямаше друг избор, освен да скочи вътре.

Лесно откриха заложената къща и собственика ѝ. Информаторът имаше хитри очи на невестулка. Седеше в остъклената си кабина и се пазареше с някакъв нещастник, плувнал в пот от наркотичен глад.

Дългият остър нос на Боломър затрептя в средата на издълженото му лице. „Надушва ченгета“, досети се Ив, когато будните му черни очи се стрелнаха към нея и Пийбоди.

— Получаваш петдесет.

— Стига, приятел. — Тялото на наркомана потръпваше, а пискливият му глас звучеше отчаяно. — Трябва ми стотачка. Струва много повече. Най-малко двеста и петдесет. Имай милост, човече.

Болимър изсумтя, преструвайки се, че оглежда часовника по-внимателно.

— Седемдесет и пет. Не мога да ти дам повече.

— Какво ще кажеш за деветдесет? Хубав е.

— Седемдесет и пет, и точка.

— Добре, добре, ще ги взема.

Болимър натисна няколко клавиша на миникомпютъра си и разпечата формуляр. Подаде го през процепа.

— Знаеш процедурата.

Наркоманът написа името си на двете части, откъсна своята и подаде другата обратно на Болимър. След като въведе код, парите се показаха под преградата.

— Можеш да го откупиш в срок от тридесет дни — каза Болимър и само поклати глава, когато момчето се втурна навън. — Ще дойде отново, но не за да откупи часовника. — Плъзна ръка по лъскавите си почти като огледало черни коси. — С какво мога да бъда полезен на полицията днес?

— Редовен клиент? — попита Ив.

— Бинкс? Да. Това е негова собственост. — Посочи часовника. — Виждал съм го на ръката му.

— Рано или късно ще се окаже без нищо за залагане. Ще започне да краде и ще нападне някого на улицата.

Болимър кимна замислено.

— Такава е тъжната истина в този свят. Имам законен бизнес, с редовен лиценз. Всеки ден преглеждам горещите списъци с откраднати вещи и сътруднича на властите. Ако търсите нещо изчезнало, което не е в списъците, можете да поразгледате.

— От отдел „Убийства“ сме. — Ив извади значката си, повдигна я към скенера. — Разследваме убийството на детектив Колтрейн.

Изведнъж челюстта му увисна, а проницателните му черни очи се отвориха широко.

— Какво говорите? Ами! Искате да кажете, че Ами е убита?

— Медиите вече съобщават. Получиха информацията преди няколко часа. Не включваш ли телевизора, Стю?

— Какво мога да науча от този боклук? Почакайте. Само почакайте.

Натисна клавиш и на монитора му се появи входната врата. Ив чу ключалката да щраква. Въпреки че шокът и съжалението му изглеждаха искрени, тя сложи ръка близо до оръжието си, когато Болимър се завъртя на стола, стана и побърза да отключи вратата на клетката си.

Когато излезе, Ив видя сълзи в очите му.

— Какво се е случило? Какво е сполетяло клетото момиче?

— Била е убита снощи. Тялото ѝ беше открито в мазето на кооперацията ѝ тази сутрин.

Това бе информацията, предоставена на медиите.

— Несправедливо е. Толкова е несправедливо. — Болимър потърка очи за миг. — Явно сте узнали, че ме използваше като таен информатор.

— Да. Казал ли си ѝ скоро нещо, което би могло да ядоса някого толкова, че да я убие?

— Не. Не. Дребни неща, съвсем дребни. Преди време бях важна клечка. Сипаха ме. Лежах в затвора. Навярно знаете и това. Оттогава бизнесът ми е законен, почти. Не ми харесваха рисковете и не желая да се захващам отново. Ами дойде един ден с русата си колежка. Търсеха някакви бижута, откънати при грабеж. Оказа се, че едното е при мен. Пръстен. Бяха го заложили само преди час, мамка му. Обикновено надушвам горещите неща.

Потърка острия си клюн отстрани.

— Русата ме притисна, но дрънкулката все още не беше в горещия списък. „Какъв си ти — казва, — да не четеш мисли?“ Дадох им пръстена, отрязъка от формуляра, копието от личната карта. Пълно съдействие. Загубих двете стотачки, които бях платил, но това са рисковете.

— Хванаха ли крадеца?

— Да. Ами дойде на следващия ден да ми благодари. Как ви се струва това? — добави той с тъжна усмивка. — Отби се да ми благодари и да ми каже, че някакъв тип нападнал и ограбил двойка, а после подарил пръстена на гаджето си. А тя дойде тук и го заложи. Успели да я накарат да ги заведе при приятеля си, така че върнали всички бижута. Рядко става така. Заприказвахме се и се оказа, че и

дватамата сме от Джорджия. Не съм ходил на юг от Джърси от двадесет години, но все пак имахме нещо общо. След малко се върна, донесе ми кафе. Какво ще кажете за това? И така започнах да ѝ давам информация, ако попадна на нещо. Беше сладурана. Голяма сладурана. — Отново заблестяха сълзи. — Измъчвали ли са я?

— Не твърде много — позволи си да му каже Ив. — Взели са оръжието ѝ. Имаш ли допирни точки с търговци на оръжия, Стю?

— Не приемам дори ножове тук, а за пистолети и бластери и дума не става. Но познавам хора, които може би се занимават с това. Ще поразпитам. — Прочисти гърлото си. — Ще има ли поклонение или нещо подобно? Искам да отида. Да отдам последна почит. Беше толкова сладка.

— Ще се погрижа да узнаеш, когато уточним подробностите. — Ив му подаде визитка. — Ако дочуеш или се сетиш за нещо, обади ми се.

— Разбира се.

Тя тръгна към вратата, но се обърна.

— Казваш, че втория път е дошла сама. Винаги ли идваше тук сама?

— Почти. Когато полиция ухажва информатор, срещите са на четири очи.

— Да, така е. Благодаря.

Пийбоди заподсмърча, когато излязоха.

— Господи, едва не ме разплака. Мисля, че я е обичал искрено. Не като жена, с която иска да се отъркаля в течен шоколад, а като дъщеря.

— Имала е такова въздействие върху хората. Може би е излязла да се срещне с нов информатор, когото е ухажвала.

— Това ми харесва повече от версията за някого от отдела ѝ.

— Трябва да има нещо в бележките ѝ, на компютрите. Нещо някъде, ако е работела с друг информатор... или се е опитвала да убеди някого да стане такъв. — Ив се качи в колата, замисли се. — Може да е нагазила в по-опасни води, отколкото е предполагала. Или е ухажвала някого, който я е набелязал. Казала е нещо неуместно, задала е неудобен въпрос. Информаторът или някой по-високо от него в йерархията е трябвало да се отърве от нея.

— Работила е по доста обира и взломни кражби. Онзи, който е проникнал в сградата, е действал много ловко и умело. Едва ли се е занимавал само с подобни дребни неща.

Все още размишлявайки, Ив сви към местопрестъплението.

— Ще се обадим на Фийни. Никой не е по-бърз от него в компютърните проучвания, освен Рурк, може би. Фийни може да пробва с „Обир“, „Убийство“, „Обир и убийство“, „Углавно престъпление“, докато засече някаква връзка със случаите на Колтрейн. Може би ще изникне нещо.

— Дори с Фийни, Макнаб и може би магьосника Рурк ще падне доста работа. Фийни ще привлече и Календър, ако искаш. Бърза е.

Преди да отговори, Ив забеляза китайския ресторант. „На по-малко от две преки от апартамента на Колтрейн“, помисли си тя, докато паркираше.

— Готова ли си с онзи списък на заведенията?

— Да. — Пийбоди извади джобния си компютър. — Това трябва да е в него, съвсем близо е. „Китайската градина“. Най-близкото от тази страна на кооперацията. Има още едно от другата, малко по-близо. Безброй други в радиус от пет преки.

— Слизала е по стълбите. Сигурно е ходила пеша и на работа, когато може. На километър разстояние е, трябвало е да опознае улиците и не се е бояла от ходене. Минавала е от тук пеша. Дори и да е пътувала с метрото, спирката е на една пряка в тази посока. Да проверим.

Малкият ресторант сияеше в златисто и червено. Въпреки сандвича, който бе изяла преди малко, Ив осъзна, че е твърде късно за обяд, а твърде рано за вечеря. Все пак на няколко от масите имаше клиенти, които пиеха от малки чаши или хрупача яйчени рулца. Когато влязоха, жена с къси, стърчащи като четка коси стана от сепарето в ъгъла и тръгна към тях...

— Добър ден. Желаете ли маса?

— Не, благодаря.

Ив дискретно показва значката си.

— Аха. — Жената погледна надолу, после отново към лицето ѝ. Очите ѝ, в екзотично морскосиньо, издадоха разбиране и тъга. — Тук сте във връзка с детектив Колтрейн. Заповядайте. Ще ви донесат чай.

Обърна се и тихо изрецитира поръчка на мелодичен китайски, докато вървеше обратно към сепарето. Младата жена, която бе седяла с нея, скочи на крака и забърза към кухнята.

— Аз съм Мери Хон. — Покани Ив и Пийбоди с жест да седнат. — Със семейството ми искрено съжаляваме. Много се натъжихме, когато чухме за случилото се.

— Познавали сте детектив Колтрейн?

— Беше добра клиентка, чудесно момиче. Всички се молим да почива в мир и убиецът да бъде изправен пред съда.

— Идвала ли е тук вчера?

— Лично аз я обслужих. — Мери кимна, когато донесоха горещ чай и чаши. Наля от малкия бял чайник. — Замислих се, когато чухме, в случай че е важно. Беше рано, преди шест. Може би приближаваше шест. Каза, че поразглеждала витрините, докато се прибирала пеша, и пробвала обувки, които не можела да си позволи. Разменихме няколко шегички за обувките. Не знаеше какво ѝ се хапва и поиска да я изненадам. Понякога правеше така. Поръчах ѝ пиле „Му-шу“, снощи беше много вкусно, и две пролетни рулца, защото знаех, че ги обича.

— Сама ли дойде?

— Да. Каза, че иска храна за вкъщи. Щяла да вечеря сама и да работи. Беше рано, както казах, и все още не бяхме претоварени с работа. Поговорихме си, докато чакаше да донесат поръчката ѝ. Попитах я защо не е с гаджето си. Каза, че имала работа, както и приятелят ѝ. Поемали извънредни часове, защото скоро щели да ходят заедно на почивка. Изглеждаше много щастлива. Взе поръчката си и плати, без дори да погледне какво сме ѝ сложили. Каза: „Довиждане, доскоро“. Мисля, че беше тук около петнадесет минути. Не чака дълго.

— Сама ли идваше обикновено?

— Почти винаги. — Мери повдигна чашата с нежните си ръце. Носеше пръстен от масивно злато и имаше дълъг маникюр с лъскав наситеночервен лак. — Един-два пъти дойде с приятеля си. Наричаше го Ли. Личеше, че са влюбени. Надявам се да ми кажете, че не той я е наранил.

— Не, не е той. Благодаря ви, госпожо Хон. Много ни помогнахте.

— Ще ми липсва.

— Става все по-тъжно — отбеляза Пийбоди, когато излязоха на тротоара. — Човек не си дава сметка колко хора среща и с какво биха могли да го запомнят. Момчето от закусвалнята на ъгъла или собственикът на любимия ресторант, от който вземаш храна. Продавачката в магазина за дрехи. Не искам да прозвучи твърде философски, но това е важно. Важно е какви спомени оставяме у хората, които срещаме.

— Някой от онези, които е срещнала, е пожелал смъртта ѝ. Да тръгнем от тук. Ще следваме стъпките ѝ.

Някъде около шест, пресметна Ив, Амарилис Колтрейн минава по този път, носейки китайската си вечеря. Хубав ден, по-приятен от днешния, когато времето не може да реши дали иска да вали, или просто да остане мрачно. Дали бе крачила бавно и нехайно, или бе усвоила забързаната нюйоркиска походка?

Бавно, реши Ив. Защо да бърза, когато не е особено гладна и няма намерение да вечеря след по-малко от час? Според всички сведения бе възнамерявала да прекара вечерта у дома, да поработи.

— Дори ако се шляе, би стигнала за по-малко от пет минути. — Ив пристъпи напред, както навярно бе сторила Колтрейн, и отвори вратата с универсалната си кодова карта. — Провери в пощата за някое закъсняло писмо.

Пийбоди използва своята карта за тясната пощенска кутия както сутринта. И също както сутринта, кутията бе празна.

— Качила се е по стълбите.

Минаха покрай асансьорите, рязко свиха вдясно. До аварийния изход Ив спря да огледа разположението. Задният вход бе точно отсреща, стълбите отдясно водеха нагоре и надолу.

— Накъде ли е тръгнала, към предната или към задната врата? Не е имала кола. Тогава дали някой е щял да я вземе, или е възнамерявала да върви пеша, с метрото, с такси? Не са я причакали тук. Не изглежда логично, ако са били вътре, да са я нападнали толкова близо до аварийния изход на фоайето. По-голяма е вероятността някой да е влязъл от тук, отколкото от където и да е другаде.

— Може би е щяла да излезе през задната врата. Чакали са я в засада и са изскочили. Така не се е наложило да търсят начин да влязат. Сама е отворила вратата.

— Възможно. Да, възможно е. Но ако някой се навърта до задния вход на сградата, би събудил подозрение. Все пак, ако е достатъчно бърз... може би.

Тръгнаха нагоре.

— Стълбището е чисто. Никакви боклуци, никакви графити. Няма петна като от дълго и често търкане на ръце. Вероятно повечето хора ползват асансьора. — Ив спря на следващата площадка. — Ето тук бих я пресрещнала. Спотайваш се зад стълбите, чуваш я да слиза, преценяваш крачките ѝ. Когато свива към този ред стъпала, изскачаш. Близо. Изстрел с електрошоково оръжие. Тя пада. Вдигаш я или я вдигате със съучастника ти и я замъквате долу. По това време вечерта едва ли ще срещнете някого, но за всеки случай сте въоръжени. Ще зашеметите и него.

Ив присви очи, вгледа се в Пийбоди.

— Ти си по-тежка от нея.

— Благодаря, че ми напомни за четирите килограма тлъстини на задника ми, от които не мога да се отърва.

— Моето тегло е по-близо до нейното — продължи Ив, без да обръща внимание на ехидната ѝ забележка. — Беше по-ниска, но е тежала горе-долу колкото мен. Имаш силен гръб. Завлечи ме долу в мазето.

— А?

— На рамо. Както пожарникар носи пострадали. Така го е направил убиецът. Ръката, с която стреля, е трябвало да остане свободна. — Ив притисна гръб към стената, представяйки си, че полита към нея зашеметена, и се свлече на пода. — Вдигни ме, отнеси ме долу.

— Господи. — Пийбоди разкърши рамене. Приклезна, изпъшка. Бяха нужни два опита, за да преметне отпуснатото тяло на Ив през рамо. И още едно дълго издишване, докато се изправяше. — Чувствам се глупаво — промърмори, докато с мъка пристъпваше надолу. — Освен това си по-тежка, отколкото изглеждаш.

— И тя не е била като перце. — Ив висеше отпусната на рамото ѝ. — В безсъзнание, с две оръжия, линк, комуникатор, белезници. Всичко, което е взела. Добре си с времето — добави тя, когато Пийбоди сви към последната площадка. — Макар и да мърмориш. Ако убиецът е мъж, вероятно е по-силен, по-висок и по-мускулист от теб.

Освен това е имал цел — бързо да я отнесе долу, през вратата. Трябвало е да успее.

— Добре. — Леко запъхтяна, Пийбоди спря пред вратата за мазето. — А сега? Запечатана е.

— Разкъсай лентата, отвори я с универсалната карта. Той е използвал своята или нейната.

Ив се намръщи, когато Пийбоди я разтърси, ровейки в джобовете си. Когато влязоха, затвори вратата със задника, който толкова ненавиждаше.

— Добре, след малко ще ме убиеш. Какво правиш първо?

— Тръшвам те на пода.

— Не я е тръшнал, щом все още няма синини и натъртвания. Оставил я е внимателно. Остави ме.

— Господи.

Пийбоди го направи и приклегна, с ръце на бедрата.

— Трябва по-често да ходиш на фитнес, приятелко. — Ив остана да лежи на пода. — Обезоръжава я. Ще счупя пръстите ти, ако се опиташ — предупреди партньорката си. — Взема значката ѝ, линка. Взема всичко. Свестява я със стимулант. — Отново смръщи вежди и погледна часа. — Излязла е от апартамента приблизително около двадесет и три и двадесет и две. Може би се е помотала, след като е изключила котето, но говорим приблизително. Не повече от минута-две, за да слезе по стълбите. Засада, отнасят я долу. Ти ме донесе за по-малко от три минути. Да кажем, че е двадесет и три и двадесет и пет. Дори ако добавим време, за да вземе оръжието, значката и пръстена и още за стимуланта, който я свестява моментално, остават десет минути до часа на смъртта. Това е доста време.

— Имал е нещо за казване.

— Да, или нещо, което е искал тя да му каже. Разговор? Психически тормоз? Убива я, но не бърза да си тръгва. Разблокирал е камерите едва след още десет минути.

— Може би взема оръжието ѝ и останалите неща, след като я убива?

— Първо я обезоръжава. Възможно най-бързо. Глупаво е да остави оръжието у нея. След като я довършва, заличава следите си. Внимава да не допусне грешка. — Ив се надигна, огледа помещението на пода. — Доколкото можем да кажем на този етап, успял е. Не е

оставил никаква следа, освен ако е идиот и не му е хрумнало да заложил пръстена или оръжието.

Изправи се.

— Да надникнем отново в апартамента ѝ и се връщаме в централата да намерим Фийни и да съберем всичко, което имаме, на едно място.

„За жалост не беше много“, помисли си Ив, когато седна на бюрото си в централата. Цял ден работа, а това, което имаше, бяха главно впечатления — мнението на хората за жертвата, чувствата им. Можеше да добави и своята представа за Колтрейн. За стъпките ѝ, за хронологията на събитията. Но така и не успя да си отговори на въпроса кой или какво е измъкнало убитата полицайка от апартамента ѝ.

Часът, прекаран с Пийбоди в търсене на отговор на скривалище, в което Колтрейн би могла да пази някаква тайна, се оказа загубено време.

Бе възложила проучване на Фийни и някои от най-добрите му електронни факири. Хора от нейния екип се ровеха в записките по случаите на Колтрейн, минали и настоящи. В бележника ѝ не беше отбелязана никаква уговорка за вечерта на убийството.

Просто не беше достатъчно.

Копира цялата информация за доктор Майра, главния психолог на отдела, и поиска среща с нея възможно най-скоро. Изпрати копия и на началника си, и на домашния си компютър.

Понечи да стане. Още чаша кафе, още един преглед, преди да се прибере у дома и да пробва отново, с по-бистър ум.

Бакстър влезе със запечатана кутия в ръце.

— Това пристигна за теб по специален куриер. Сканирахме го. Вътре има оръжия. Полицейски.

— Къде е куриерът?

— Задържахме го. Снехме отпечатъци. Има негови и на още двама души... и двамата служители от пощенската служба. Не засякохме експлозив.

Пийбоди застана зад него.

— Сигурно са нейните. Какво друго може да е?

— Да видим. Запис. Пакет, адресиран до лейтенант Ив Далас, отдел „Убийства“, Централно управление, доставен от специален

куриер. Сканиран и предаден.

Извади ножа си, разряза опаковката.

Вътре бяха двете служебни оръжия, детективската значка на Колтрейн и личната ѝ карта. И диск в защитна опаковка. Ив потисна нетърпението си.

— Да проверим съдържанието за отпечатъци и да видим какъв е този диск.

— Имам комплект принадлежности на бюрото си.

Пийбоди се втурна навън.

— Това е шамар в лицето — отбеляза Бакстър с едва сдържана ярост. — Вече знаехме. „Виждате ли, очистих онова ченге. Да видим колко ви бива.“

— Да. Но щом е достатъчно самонадеян да удари този шамар, може би ще започне да греши от гордост. — Взе принадлежностите за снемане на отпечатъци от Пийбоди, сама се зае с това. — Забърсал ги е. Съдържанието, кутията отвътре, всичко е чисто. Никакви косми, влакна, нищо.

Ив прокара диска през ръчен анализатор.

— Текстов файл. Нито видео, нито аудио. Няма засечени вируси. Да видим какво има да ни каже копелето.

Пъхна диска в устройството, зареди текста с гласова команда.

Появи се с печатни главни букви:

ВЗЕХ ТЕЗИ НЕЩА ОТ ОНАЗИ КУРВА И Я УБИХ
СЪС СОБСТВЕНОТО Й ОРЪЖИЕ. БЕШЕ ЛЕСНА.
МОЖЕШ ДА СИ ГИ ВЗЕМЕШ. МОЖЕ БИ НЯКОЙ ДЕН,
СКОРО, ЩЕ ИЗПРАТЯ ТВОИТЕ НА НЯКОГО.

— Да ги опишем като доказателство — хладно каза Ив. — После ще си побъбрим с куриера. Бакстър, вие с Трухарт вървете в пощенската служба.

— Ще взема момчето и тръгваме.

— Пийбоди, с мен.

5.

Докато караше към дома, Ив се запита дали убиецът на Колтрейн разбира колко важно е попадането на оръжията и значката обратно в ръцете на полицията. Въпреки обидното послание и заплахата, която съдържаше, връщането им означаваше много.

Оръжието на един полицай нямаше да бъде използвано, за да нарани някого.

Жест, който казваше: „Така ви се пада — помисли си Ив. При това със самодоволна усмивка. — Взех го, използвах го. Да ви видим сега“.

Куриерът нямаше нищо общо. Хлапакът просто бе свършил работата си. Беше се държала малко грубо с него, не можеше да отрече. Със строгия си заплашителен тон може би бе скъсила живота му с няколко седмици от страх. Но се бе убедила, че не е замесен.

Посещението в пощенската служба не доведе до нищо. Фалшиво име и адрес на разписката, предварително заплащане, стандартен формуляр, който убиецът би могъл да си купи по всяко време от стотици места или да разпечата сам в който и да е компютърен клуб.

Имаше само мястото и часа на приемането на пратката.

Експресна доставка, поръчана и платена в същия ден.

Планиран ход, осъзна тя. Беше се подготвил за него и бе изчакал медиите да разпространят новината за убийството и да съобщят името на главния разследващ. Дописва името ѝ, изпраща пакета.

Това ѝ разкри, че всичко е било част от плана. Не само наглата пратка до централата, а и използването на оръжието на Колтрейн срещу нея. Цялото деяние бе планирано стъпка по стъпка, етап по етап.

Имаше върху какво да поразмишлява.

Когато сви през портала към дома си, се запита какво ли прави Морис, как превъзмогва болката. Пролетта, за която почти бе забравила през дългия ден, заискри пред очите ѝ. Дърветата грееха,

отрупани с розови и бели цветове, като пастелни скъпоценни камъни в здрача.

Веселите фунийки на нарцисите танцуваха с елегантните чашки на лалетата в сложни грациозни пируети. Сякаш безкрайно щастлив художник бе въплътил радостта си в едно уединено късче от града, където огромната къща се издигаше царствено сред тази красота.

Кулите и капандурите се открояваха под тъмносиньото небе, терасите стърчаха напред. Светлините в множеството прозорци я приканваха и обсипваха каменните стени с блясък, докато вечерта преминаваше в нощ.

Остави скромното си возило в подножието на внушителното здание и тръгна между лехите с теменужки, които Рурк бе засадил за нея — за топло посрещане, когато се прибира у дома.

Съмърсет не дебнеше във фойето като черен облак, който всеки момент ще помрачи хубавия пролетен ден. Малко се изненада, че не се наложи да застане лице в лице с верния помощник на Рурк и неин личен враг, но чу гласове от главната приемна и се досети, че сервира нещо на някого.

Изведнъж си каза: „Мамка му. Кой ли е тук?“.

Хрумна ѝ да се промъкне незабелязано нагоре по стълбите, да се затвори в офиса си, но охранителната система вече я бе засякла да минава през портала. Нямаше начин, трябваше да отиде в приемната.

Първо видя Рурк — както почти винаги, осъзна тя. Седеше на един от фотьойлите с ярки тапицерии и изглеждаше спокоен, весел. Нищо необичайно.

Освен бебето в скута му, при вида на което Ив подскочи.

Няколко образа се запрескачаха в съзнанието ѝ. Искреният смях на приятелката ѝ Мейвис, доволната усмивка на Леонардо, който повдигна ръката на съпругата си и целуна пръстите ѝ. Присъствието на Съмърсет, хилавото му сковано тяло, облечено в черно, и широката, малко зловеща усмивка, която се появи на скулестото му лице, когато тлъстият котарак седна в краката му.

И бебето, Бела Ив, цялото в розово, бяло и златисто.

Най-сетне изплува споменът на плановете им да поканят Мейвис и семейството ѝ на вечеря.

„По дяволите.“

— Здравейте! — Прекрачи прага. — Извинете ме за закъснението.

— Далас!

Като топка от цветове със старателно разрошените си къдрици с розови краища, Мейвис заподскача към нея.

„Винаги вървеше с тази скоклива походка“, помисли си Ив, докато Мейвис се приближаваше на високите си триъгълни платформи със зигзагообразни шарки в цветовете на дъгата. Зелените и розови ромбоиди на ултракъсата ѝ пола политаха нагоре при всяка крачка. Обви ръце около Ив и очите ѝ засияха в момента в същия яркозелен цвят като полата.

Слава богу, че Мейвис не бе избрала розово и за тях.

— Пропусна най-хубавата част. Натъпкахме се като грухчовци и Бел показва на всички как може да се търкаля и да клати дрънкалката си.

— Уау — бе единственото, което хрумна на Ив.

Леонардо се приближи. Беше едър мъж и дребничката Мейвис се губеше пред него, имаше матова кожа, докато на съпругата му бе млечнобяла. И все пак трябваше да се признае, че са идеална двойка.

Той се наведе, целуна Ив по бузата. Ситните къдрици, които бе пуснал, погъделичкаха кожата ѝ като коприна.

— Липсваше ни.

— Да. Съжалявам.

— Няма проблем. — Мейвис притисна ръката ѝ. — Знаем колко ангажираща е работата ти. Ела да видиш бебето!

Задърпа я през стаята. Не че Ив не искаше да види Бел. Не точно. Просто бебето изглеждаше толкова свършено, като кукла, а в куклите имаше нещо, от което я побиваха тръпки.

Погледна Рурк, забеляза, че е още по-весел.

— Добре дошла у дома, лейтенант.

— Да.

Би го целунала, по-скоро като извинение, отколкото вместо поздрав, но това означаваше да се наведе над свършената розовозлатиста кукла с големи ококорени очи.

— Не си поздравила всичките ни гости.

Толкова пъргаво, че не успя да го предвиди, той стана и сложи бебето в ръцете ѝ.

Ив успя да сдържи проклятието, което понечи да изрече, а звукът, който издаде, бе подобен на пресипнал писък. Задържа Бел на ръка разстояние, сякаш бе потенциално възпламенен предмет.

— Хей, здравей. Хубава рокличка.

Розова и с безброй къдрички, рокличката скриваше реалната големина на съществуването в нея. Как можеше нещо толкова малко да бъде човек? И какво ли се въртеше в ума му, докато гледа някого така втренчено? От този поглед по гърба ѝ едва не потече пот.

Несигурна какво следва да направи, Ив понечи да се обърне съвсем бавно, за да подаде бебето на Мейвис, на Леонардо или дори на Съмърсет, или на котарака. Изведнъж Бел примигна с кукленските си очи и разтегна устни в широка беззъба усмивка.

Зарита с крачета, размаха розовата дрънкалка и започна по бебешки да гука.

Вече не изглеждаше толкова съвършена, особено с лигите, които потекоха по брадичката ѝ. Наистина бе дяволски сладка. Ив сви лакти, направи опит леко да друсне бебето. И от устата му потече нещо бяло.

— Какво е това? Какво направих? Много силно ли я разтърсих?

— Просто повърна малко мляко. — Мейвис се засмя и избърса устата на Бел с малка розова кърпичка. — И тя преяде.

— Аха. Ето ти я.

Подаде ѝ бебето.

Когато Мейвис го пое, Леонардо развя по-голяма розова кърпа, като магьосник, и я сложи върху раменете ѝ.

— Лейтенант.

Гласът на Съмърсет накара Ив да настръхне. „Започна се“, помисли си тя. Щеше да я залее с упреци, като с повърнатото мляко, защото бе забравила, че ще имат гости за вечеря.

Подготви се, прехвърли няколко хапливи отговора през ума си и се обърна. Той просто ѝ подаде чаша вино.

— Ще ти донеса вечеря.

Очите ѝ останаха присвити, когато го проследи с поглед до вратата.

— Това ли беше? Няма ли да каже друго? Да не е болен?

— Знае защо се забави — каза Рурк. — Разследваш убийство на полицаи. Бъди малко по-благосклонна към него.

— Трябва ли?

Очевидно бе, че не може веднага да се залови за работа, затова седна на облегалката на фотьойла на Рурк.

— Впрочем оставих ти съобщение, че ще закъснея. Сетих се. И аз заслужавам благосклонност.

— Няма спор. — Рурк погали бедрото ѝ. — Напредък?

— Не голям. Винаги е трудно, когато жертвата е ченге. Но трябваше да кажа на Морис, да видя лицето му...

— Морис?

— Имаха връзка, Морис и Колтрейн, жертвата. Сериозна връзка.

— О, не. — Мейвис притисна Бел по-силно. — Убитата е Ами? Приятелката му? Днес не сме гледали телевизия, не знаехме. Рурк ни каза, че си поела ново разследване, убийство на полицай. Нямахме представа, че... О, Леонардо.

Той обви ръка около раменете ѝ и притегли двете си момичета към себе си.

— Това е... ужасно. Една вечер ги засякохме в клуб, поседяхме с тях. Очевидно беше колко... дълбоки са чувствата им. — Жълтеникавите очи на Леонардо се натъжиха. — Съжалявам. Толкова съжалявам. Можем ли да направим нещо за него?

— Честно казано, не зная.

— Видяхме я само онзи път. — По бузата на Мейвис се търкулна сълза, преди да я потърка в мъха по главата на Бел. — Беше толкова въодушевена, изглеждаха влюбени, и двамата. Силни вибрации, като сияние. Помниш ли, скъпи, казах ти, че те просто са пленени един от друг.

— Помня.

— Добре че си ти. — Мейвис стисна зъби, потупа Бел по гърба. — Ще откриеш копелето, което е убило Ами. Морис знае това. Ще те оставим да продължиш с полицейската си работа. Ако има нещо, с което мога да бъда полезна, просто ми се обади. Насреща съм.

Докато настаняваха Бел в количката ѝ, Съмърсет влезе с поднос.

— Тръгвате ли си?

— Белисима трябва да си ляга. — Мейвис се повдигна на шарените си платформи и го целуна по бузата. — Ще се съберем отново, по женски, у бъдещата булка. Всички се нуждаем от подобно преживяване. А вие, момчета — смушка съпруга си, — Вегас ви зове за ергенското парти.

— Вегас? — примигна Ив. — А?

— Задълженията ми на кум — обясни Рурк. — Очаквам го с нетърпение.

Когато останаха насаме, с виното и красиво аранжираната вечеря, тя смръщи вежди.

— Защо трябва да пътуваш чак до Вегас... мамка му, нали става дума за Лас Вегас, а не за планетата Вегас II?

— Не, отиваме в оригинала.

— А ако се нуждаеш от помощ сред толкова жени? Дори не зная какво планират, защото Пийбоди и Надин се занимават с организацията. Ако...

— По-лесно е да разбереш какви са плановете, отколкото да се надяваш да не се осъществят. Ще се справиш. Всички са твои приятелки. — Погали брадичката ѝ. — Яж си вечерята, преди да изстинее.

— Ще я занеса горе. Ще вечерям на бюрото си.

— Добре. После ще ми разкажеш какво се е случило с момичето на Морис и с какво мога да ти помогна да хванеш убиеца ѝ. Морис е и мой приятел — добави Рурк.

— Да, да, зная. — Позволи си да се забави само миг, приближи се към него и отпусна глава на рамото му. — Господи. Беше ужасно. Най-тежката задача, с която съм се нагърбвала. Едва намерих сили да почукам на вратата му. Знаех, че ще забия нож в сърцето на приятел. Трябва да намеря отговорите, заради него. Това е повече от задължително.

— Да, така е. — Рурк я притисна и както Мейвис бе сторила с Бел, потърка буза в главата ѝ, борейки се със собствените си страхове. — Всичко, за което ме помолиш.

Тя кимна, отдръпна се назад.

— Да вървим горе. Винаги виждам нещата по-ясно или от друга гледна точка, когато споделя всичко с теб.

Тръгнаха по стълбите.

— Първо ми кажи нещо за нея. Познаваше ли я добре?

— Не. Срещала съм я един-два пъти в моргата. Пристигна тук преди няколко месеца. От Атланта. Мейвис е права за вибрациите. Той беше влюбен в нея, Рурк, и съдейки по всичко, което узнах днес, чувствата му са били споделени. Разбрах, че е била добро ченге,

съвестно. Не е живеела заради работата. — Погледна го. — Предполагам, че разбираш какво имам предвид.

Той леко се усмихна.

— Разбирам.

— Организирана, женствена. Имала е осем години стаж. Никакви големи отличия, никакви порицания. Стабилна. Хората са я харесвали, и то много. Колегите ѝ, главният ѝ информатор, по дяволите, дори собственичката на китайския ресторант, от който е поръчвала храна за вкъщи. Не мога да си представя какво е направила и чий гняв си е навлякла, за да бъде набелязана така.

— Била е набелязана?

— Да.

В кабинета си Ив му разказа подробности, докато вечеряше.

— Проверихте ли ключалките за следи от разбиване?

— Да, няма. Възможно е да е използвал универсална карта или да живее в същата сграда. Може би е извадил копие от кодова карта, нейната или на някой съсед, или е добър колкото теб и не е оставил следа.

— Значи е била зашеметена с електрошоков пистолет — замислено каза Рурк. — Такова оръжие не се намира лесно и е доста скъпо. Възможно ли е първо да я е обезоръжил и после да е използвал нейния пистолет?

— Не се връзва. Няма наранявания при самозащита, никакви други контузии, освен изгарянията по шията и натъртванията на тила и раменете. Никое ченге не би дало оръжието си без съпротива дори на познат.

— Ти би дала своето на мен — изтъкна той. — Ако поискам да го разгледам, ще ми го дадеш.

Ив се замисли.

— Добре, може би е щяла да го даде, но само на някого, с когото е много близка. И все пак не ми се вярва. Излязла е с електрошоков пистолет и полицейска палка. Тръгнала е по стълбите както винаги. Било е планирано и е трябвало да стане бързо и безпроблемно. Убиецът не е имал време да я попита дали би била така добра да му даде оръжието си за малко.

Ив стана и закрачи, след като бе изляла едва половината от вечерята си.

— Направихме проверка на всички съседи. Попаднахме на няколко криминално проявени, но нищо сериозно. Ще разпитаме отново всеки с криминално досие, но възниква въпросът защо би тръгнала въоръжена за среща със съсед.

— Може просто да е слизала до някой от долните етажи, а не до изхода.

Тя спря, смръщи вежди.

— Добре, да предположим. Излиза въоръжена, така че не е просто съседско гостуване. Глупаво е човек да отиде в нечий апартамент, когато е надушил нещо съмнително. Тогава защо убиецът, ако е вътрешен човек, е трябвало да блокира охранителната камера на задната врата? Може би за да заблуди — отговори си сама. — За да търсим извън сградата. — Отново закрачи. — Ненужно усложнение. Но ще поговорим отново със съседите. Няма да бъде излишно, а и стандартната процедура изисква всеки да бъде разпитан.

— Мога да помогна с електрониката.

— Зависи от Фийни. С удоволствие би приел още един електронен магьосник в екипа си, но може би се справя и без помощ. Имам куп записки за преглеждане. Трябва да се запозная с текущите и приключените й случаи и материалите от Атланта. Ти можеш... да, зная, че звучи като обида, но можеш ли да мислиш като ченге. Ще те помоля да поемеш Атланта, докато аз съм заета с Ню Йорк. Освен това е нужна съпоставка. Трябва да зная дали има нещо от миналото й, което да е свързано с настоящето.

— Мога да се справя с тази част по-бързо от теб.

— Да, можеш. — Ив наклони глава. — Можеш и да мислиш като престъпник, което е полезно. Би ли изпратил оръжията й на главния разследващ. Защо. Или защо не.

— Първо, изобщо не бих ги взел. Умният престъпник не взема нищо от местопрестъплението, освен ако е явен грабеж, а в случая не е така, и не оставя нищо от себе си. Иначе ето ти връзка.

— Факт е, че ги е взел, а не мисля, че е глупав.

— Сигурно са му били нужни. Да ги остави, особено ако е използвал едното от тях за убийството, би било по-голяма обида за Ами и за теб или за който и да е друг, който би поел случая. Значи ги е взел с друга цел, дори тя да е свързана само с шегата с изпращането им. Не е професионалист.

— Защото?

— Професионалистът свършва работата и се разкарва. Не дразни полицията.

— Съгласна съм. Може да е бил професионален престъпник, но това не е професионален удар. Изглежда просто на пръв поглед, а всъщност е твърде сложно, твърде лично за хладнокръвно деяние. Хладнокръвен убиец не би я нападнал в обитавана сграда, а би я примамил навън, може би за среща. Би я очистил там или на пътя. Искал е нещо, някаква информация, която тя да отнесе със себе си, и ние никога да не я узнаем. Или е трябвало да ѝ предаде послание, преди да я довърши и да бъде открита веднага. Искам да подредя таблото и да изчисля някои вероятности, преди да се заема със записките. — Ив извади диск. — Ето тези от Атланта. Цялата информация е на компютъра в офиса ми, в който зная, че можеш да проникнеш, когато пожелаеш.

— Тогава започвам.

— Рурк. — Цял ден я бе терзал този въпрос и все пак не ѝ се искаше да пита. — Морис... когато отидох при него днес, каза, че когато си обвързан с ченге... всеки ден се налага да потискаш тревогата... страха — поправи се тя. — Той го нарече страх. Така ли е?

Рурк пхна диска в джоба си, хвана ръцете ѝ и потърка венчалната ѝ халка с палец. Издълбаната шарка бе дъвен символ за закрила.

— Влюбих се в теб такава, каквата си. Приех всичко.

— Това не е отговор на въпроса. Или е, може би.

Той вдигна поглед от халката, срещна нейния. За дълго.

— Как мога да те обичам и да не се страхувам? Ти си животът ми, Ив, сърцето ми. Питаш дали се страхувам, че един ден Пийбоди, Фийни, командирът ти или друго ченге, с което съм се сприятелил, ще почука на вратата ми? Да, разбира се.

— Съжалявам. Искан ми се...

Прекъсна я с целувка. После още една.

— Не бих променил нищо. Морис е прав, човек трябва да потиска тревогата, да живее живота си. Ако не можех, никога не бих ти позволил да излезеш от къщи. — Вдигна ръцете ѝ към устните си. — Докъде щяхме да стигнем така?

— Предпазлива съм.

Хвърли ѝ поглед, изпълнен със смесица от насмешка и отчаяние.

— Умна си — поправи я той, — опитна. Но невинаги си достатъчно предпазлива. Женен съм за ченге.

— Казах ти да не се жениш за мен.

Рурк се засмя и отново я целуна по челото, където се бе появила бръчка.

— Нима бих те послушал? Свикнал съм да бъда съпруг на ченге и съм адски добър.

— Най-добрият, когото познавам.

Веждите му подскочиха.

— Е, това се казва комплимент.

— Никога не го приемам с безразличие. Може би понякога ти се струва, че е така, но не е. Благодарна съм, че когато се прибера с два часа закъснение или може би с три, както тази вечер, забравила за плановете ни, ти не се сърдиш. И за всички други неща. Това означава много за мен.

— Хубаво е да го зная. — Странно, осъзна той, че се нуждаеше от уверение. Всъщност не толкова. Смъртта на ченге, на любимата на приятел я бе накарала да изрече тези думи. — Дадохме си обещания преди почти две години. Бих казал, че засега успяваме да ги спазваме.

— Предполагам. Слушай, ако някога не можеш да потиснеш страха, говори за него. Дори да се скараме, имаш право да говориш.

Прокара пръст по волевата ѝ брадичка.

— Вършете работата си, лейтенант. Тази вечер няма за какво да се тревожим.

Разбира се, че имаше, помисли си Ив, когато той влезе в офиса си, но изглежда, успяваха да потискат тревогите.

Беше му казала да не се жени за нея, помнеше това. Слава богу, че не я бе послушал.

Разчисти таблото си, закачи снимката на Колтрейн, на колегите ѝ, имената на живеещите в сградата и на заподозрените по най-скорошните ѝ случаи. Добави снимка на кашона за доставка, оръжията, бележката, значката. Докладите от лабораторията, времевите отрязъци. Имаше описание на пръстена, който би трябвало да е на ръката на жертвата, и увеличена част от снимката, взета от апартамента на Колтрейн, на която той се виждаше ясно.

Защо убиецът бе върнал оръжието, а бе задържал пръстена?

Огледа таблото, седна така, че да може да вижда всичко от бюрото си. Въръжена с чаша прясно кафе, провери поредица възможности.

Компютърът изчисли осемдесет и две цяло и шест процента вероятност жертвата и убиецът да са се познавали или да са имали предишна среща. Деветдесет и осем цяло и осем — да е била конкретно набеязана.

Дотук с машината бяха на едно мнение.

Реши да спре с това и да се залови със записките.

В никой от двата случая не бе имало насилие. Обир в Китайския квартал, но не и посегателство. Двама маскирани мъже нахълтали в супермаркет при затварянето му, хванали собственичката, докато прибирала една от количките, и допрели нож до гърлото ѝ. Поискали целия оборот в брой и кредити и дисковете на камерите. Взели ги. Заповядали и на двамата собственици, съпрузи, да легнат на пода. Грабнали няколко пакета чипс и книга.

Отмъкнали са по-малко от триста долара — скромна сума за въръжен грабеж, каза си тя.

Жертвите били в шок, но невредими. Дали дисковете, но мъжът с ножа имал татуировка на ръката — малък червен дракон, съпругът я забелязал, и двамата с жена му смятали, че нападателите са млади, тийнейджъри или около двадесетте.

Отмъкването на пакета чипс също навеждало на този извод.

Собствениците бяха дали удивително точно описание — ръст, тегло, телосложение, цвят на кожата, дрехи. Двама свидетели видели младежите, отговарящи на описанието, да бягат от магазина.

Дребна работа, реши Ив. Две глупави хлапета. Потвърдено, след като разследващите бяха открили студиото за татуировки и се готвеха да тръгнат по петите на седемнадесетгодишния Дени Сю с дракона на дясната китка.

Наивният тийнейджър и все още неидентифицираният му простодушен приятел нямаха достатъчно ум да проникнат в кооперацията на Колтрейн и да нападнат полицаи.

Взломна кражба — буквално взломна, защото прозорецът на магазина бе счупен — бе донесла по-голяма плячка. Но ако това бе хитрецът, намерил фин начин да проникне през надеждната охранителна система в сградата на Колтрейн, той би проникнал със

същия финес в не така надеждно охранявания магазин за електроника. Освен това стъклата бяха счупени отвътре, което бе издало, че е... опа!, дело на вътрешен човек. Разследващите клонели към един от продавачите и съдейки по записките, които прочете, Ив би казала, че са на прав път.

И в този случай заподозреният бе млад и наивен, с няколко обвинения в кражби от магазини. Просто обича да краде, каза си тя. Не изглежда способен да убие полицаи.

Отдели време да провери вероятността за всеки от двамата и машината отново се съгласи с нея, показвайки резултат по-малко от осемнадесет процента.

Ив се отпусна на стола, загледа се в таблото.

— Дали да проверя и всеки от колегите ти, Колтрейн? Грозна работа, ченге да проверява други ченгета. Компютърът ще бъде снизходителен. Няма информация за тях, която да издава нещо нечисто. Защо ченге с чисто досие би посегнало на друго ченге? Машината не би намерила логика в това. Аз също не намирам, но трябва да се уверя.

— Ив!

— Какво? — Обърна се и видя Рурк на прага на вратата между домашните им кабинети. — Извинявай, разсъждавах на глас. Откри ли нещо интересно в Атланта?

— Попаднах на нещо. Случай, по който е работила преди около три години. Нали не си се ровила в тези записки?

— Не. Получих ги следобед. Какво за този случай от преди три години?

— Обир. На луксозен антикварен магазин. Пребит управител, отмъкната стока за няколко хиляди долари, щети на почти същата стойност. Принудили човека да отвори сейфа и да предаде всички пари, кредити и касови бележки с информация за кредитни и дебитни карти. Колегата му го открил, когато пристигнал на работа и уведомил полицията и властите. Колтрейн е била включена в разследващия екип.

— Е, и?

— Разпитвала е собственика на магазина. Според записките е имала няколко разговора с него. Казва се Рикър. Алекс Рикър.

6.

— Рикър. — Името връхлетя Ив като юмрук. Безмилостен удар.
— Синът на Макс Рикър?

— Да, проверих за по-сигурно.

Тя издаде дълга въздишка, докато възвръщаше равновесието си.

— Значи Алекс Рикър притежава имот и бизнес в Атланта. Не беше ли в Германия или нещо подобно?

— Отраснал е там и баща му го е държал в изолация. Когато с Рикър имахме... общ бизнес, Алекс беше далеч. Не съм се срещал с него. Не мисля, че някой от съдружниците го е познавал, поне навремето.

Да, Ив се опомни и вече можеше да продължи.

— Работил си с Рикър в тъмното си минало. После си се отделил и ти е провървяло доста повече. Години по-късно ми помогна да спипаме Рикър, за да прекара остатъка от жалкия си живот в бетонна килия на друга планета. Питам се какво мисли малкото му момче за това.

— Не зная нищо за отношенията им, но Рикър остава свързан с мен, с моя и твоя баща. Зная, че се потруди доста, за да ме вкара в капан, и се провали. Опита се и да те убие и отново се провали. Нищо чудно сега синът му да се окаже свързан с жертвата.

Ив се отпусна на стола, потупа бедрата си с пръсти. „Мисли, мисли.“

— Макс Рикър държеше много ченгета в джоба си. Много влиятелни хора, политици. Миналата година разкрихме някои от тях, но едва ли всички. Дали е предал тези връзки на сина си?

— Все още не мога да кажа със сигурност, но на кого, ако не на него?

— Да. Както и „бизнеса“ си, онази част, която не сме установили и не сме затворили. И разбира се, контактите си, силните си позиции, финансите си. Колтрейн се запознава със сина на известен престъпник, който излежава доживотна присъда. Всъщност няколко доживотни

присъди. Със сигурност е направила проучване за него, за собственика на ограбения магазин. Рутинна процедура. Поне за да се увери, че не е застрахователна измама. Тогава несъмнено е засякла кой е баща му и го е попитала. Била е длъжна. — Ив се изправи, застана срещу таблото и се загледа в снимката на Колтрейн. — Трябвало е да попита. Преди три години Рикър все още беше на свобода, минаваше между капките, но при всяка стандартна проверка за сина би изникнало нещо за бащата.

— Не зная дали има връзка с твоето разследване, но...

— Да, но... — Хвърли поглед към Рурк. — Приключила ли го е? Случая?

— Може да се каже. Свела е списъка на заподозрените до трима. Когато издействала съдебна заповед за претърсване и отишла да я изпълни, открила няколко от липсващите антики в свърталището им. След по-малко от два дни телата на тримата мъже били намерени в река Чатахучи вързани едно за друго.

— Коя река? Измисли ли я?

— Вярно, името звучи, сякаш аз съм го измислил, но не съм. Направили са го индианците преди няколко века.

— Струва ми се смешно човек да намери смъртта си в река Хучи-Кучи.

— Чатахучи.

— Каква е разликата?

— Доста голяма, бих казал, за жителите на Атланта. — Той се приближи, сложи ръка на бузата ѝ. — След като повдигнахме настроението си с тази ободряваща шега, продължаваме с...

След малко Ив си помисли, че каквито и стени да издигат, бракът ги прави прозрачни и за двамата.

— Добре, добре. Може би синът се е метнал на баща си. Рикър е убиец. Без колебание би счупил врата или прерязал гърлото на някого. Синът е ограбен, издирва извършителите на обира или следва стъпките на Колтрейн, за да стигне до тях и ги очиства. Или плаща на някого да ги ликвидира. Трябвало е тя да участва и в това разследване.

— Според докладите Алекс Рикър е бил на благотворителна проява в Маями с неколкостотин свидетели в часа на убийството на тримата заподозрени.

— Не е искал да цапа ръцете си, поръчал е удара в час, за който има алиби.

— Възможно. Ако е така, значи е хитър като баща си. А, прегледах и докладите от аутопсиите на мъртвите крадци. — Рурк забеляза, че тя понечи да каже нещо, навярно да възрази, но премълча. — Били са бити в продължение на няколко часа, костите им са били изпотрошени, преди някой да пререже гърлата им. Според мен това е почеркът на Рикър.

— Сигурно го е знаела. — Ив отново се вгледа в снимката на Колтрейн, опита се да проникне в съзнанието ѝ. — Всички казват, че старателно е проучвала подробностите. Не би пропуснала такава връзка.

— В докладите се споменава за нов разпит на Алекс след откриването на трупове и потвърждаването на алибито му. Убийството останало неразкрито, а всичката стока му била върната.

Ив потърка тила си.

— Преди три години. А тя е поискала прехвърляне тук преди по-малко от година. Колкото и да ми се иска още един Рикър да изгори, заради каквото и да е, не виждам връзка между убийството ѝ и тримата нещастници, убити като възмездие преди три години.

— Може би няма, но Алекс Рикър е в Ню Йорк от седмица.

— Така ли? — Ив пхна ръце в джобовете си, залюля се на пети. — Е, съвпаденията станаха твърде много. Къде се намира?

— Има жилище на Парк Авеню.

— Удобно. Трябва да го посетя утре сутрин.

— Ще дойда с теб. — Рурк вдигна ръка, преди да чуе възраженията ѝ. — Винаги когато има нещо свързано с Рикър, със сина му, с втория му братовчед или дори с проклетия му пудел, ще участвам и аз.

— На затворническата колония Омега не допускат кучета. Няма да споря за Рикър, за когото и да е от двамата. Достатъчно говорихме за това преди година.

— Точно година — изтъкна Рурк. — Нещо като юбилей. Отново имаме убито ченге, а миналата пролет разследвахме куп убийства на полицаи, както и още един Рикър. Е, наистина твърде много съвпадения.

Вече бе проследила тази нишка.

— Трябва да направим по-подробно проучване за Алекс Рикър. Кога е купил жилището на Парк Авеню, какъв друг бизнес има и колко от фирмите му са в Ню Йорк. Колко често името му изниква при полицейско разследване. С какво се занимава от година насам. Свързал ли се е с баща си. Много въпроси.

— Няма да намериш всички отговори на този компютър. Не и при тези закони за личната неприкосновеност и Компюгард. Повярвай ми, всичко е скрито зад няколко пласта защита.

— Тогава ще използваме нерегистрираната ти техника.

Рурк наклони глава.

— Голям скок за вас, лейтенант.

— Може би. — Ив остана на мястото си, с ръце в джобовете, загледана в лицето на Колтрейн. — И може би тя е открила нещо повече за Алекс Рикър преди три години, за което не споменава в докладите си.

— Мислиш, че също като баща си и той е държал ченгета в джоба си? Включително и нея?

— Не зная. — Стомахът ѝ се сви. — Господи, не, надявам се, заради Морис. Но ако е била замесена в нещо нечисто, трябва да го разкрия. А също и ако е била чиста и Алекс Рикър има нещо общо със смъртта ѝ.

В изолирания кабинет на Рурк защитните екрани на прозорците се вдигнаха и разкриха изглед към светлините на града. Лъскавият U-образен пулт съдържаше усъвършенствани устройства, последна дума на техниката, защитени дори от зоркото око на Компюгард.

„Незаконно“, помисли си Ив. Каквото и да откриеха, не биваше да излиза от тази стая, но тя щеше да знае. Заради Морис трябваше да знае.

С коси, вързани на къса конска опашка и навити ръкави, Рурк седна зад пулта. Сложи дланта си върху скенера.

— Рурк. Захранване.

Светлините на пулта замигаха като море от бляскави камъчета.

Рурк прието. Захранване включено.

— Ще имаме нужда от кафе — каза той на Ив.

— Ще донеса.

Програмира цяла кана на автоматичната печка, наля две големи чаши. Когато се обърна, Рурк бе на мястото си и я гледаше. Чакаше.

— Добре.

Върна се при него, остави чашата му и сложи своята на плота за допълнителния компютър.

„Заради Морис — каза си тя. — Но не само.“

— Баща ми е работел с Рикър. Твоят също, както открихме, и са участвали в една и съща афера преди онази нощ в Далас, когато убих баща си.

— Да, когато си само на осем години, за да му попречиш да те изнасили отново.

— Добре. — Истината все още пресушаваше гърлото ѝ и смразяваше кръвта ѝ. — Факт е, че той е мъртъв, както и твоят, след като се е опитал да играе двойна игра с Рикър в оръжейна сделка преди около двадесет и пет години.

— В Атланта.

— Да. В Атланта. И ти си работил за Рикър в далечното минало.

Тонът му стана суров.

— В известен смисъл.

— Бил си свързан с него.

— В не толкова далечното минало Рикър се появи в Ню Йорк, твърдо решен да те унищожи.

— Теб също.

— Преди три години, когато навярно е сънувал как схрусква черния ти дроб, Колтрейн се свързва със сина му в Атланта. Междувременно успяваме да вкараме Макс Рикър на топло преди година. И няколко месеца по-късно Колтрейн иска преместване в Ню Йорк. Става гадже на главния патолог. Мъж, който е близък приятел и на двамата ни. Алекс Рикър пристига в Ню Йорк, тя умира. Мисля, че щом има толкова много пресичащи се пътища, трябва внимателно да проверим откъде тръгват и накъде водят.

— И как ще го приемеш, ако следите отведат до твоя и моя баща?

— Не зная. Мисля, че трябва да разберем. — Ив си пое дъх. — Не зная какво ще означава това и за двамата ни, но трябва да разберем.

— Да, трябва.

— Убиецът ми изпрати оръжията и значката ѝ. Лично. Може би има свой агент при диспечерите и е уредил случаят да бъде поверен на мен. Но в интерес на истината не е нужен цял мозъчен тръст, за да проумее, че дори ако някой друг бе поел този случай, аз щях да се

включва в разследването. Заради Морис. Все някога подробностите щяха да стигнат до мен.

— Тогава можем да стигнем само до един извод. Бележката в пакета е по-скоро заплаха, отколкото перчене.

— Възможно. Силата ѝ не е била в уличните преследвания, Рурк, а в разбулването на загадки, в ровенето в подробности. Качество, което не може да ѝ помогне на улицата, особено в Ню Йорк. Никой не би успял да ме зашемети със собственото ми оръжие. За нищо на света не бих го носила под якето си вечер.

Рурк леко се усмихна.

— И гордостта ще те пази?

— Наред с други неща. Ако набеязаната жертва съм аз, защо първо е очистил нея? Защо вдига всички ченгета в града на крак и тогава погва мен? — Погледна го над примигващите светлини. — Подобра съм от нея. Не се хваля, просто е факт. По-хитро е да ме нападне неочаквано, отколкото да опита сега, когато разследвам убийство на полицаи. И със сигурност ще засека връзката с Алекс Рикър още през първите двадесет и четири часа.

— Звучи логично. И донякъде носи утеха.

— Във всеки случай всичко това са само предположения. Нужна ни е информация.

— Ще ми трябва доста време, за да проникна през защитите.

— Аз ще използвам другия ти компютър и ще продължа да преглеждам записите и докладите ѝ.

Рурк седна и се зае с първия защитен пласт.

„Рикър“, помисли си той. Името бе като вирус в живота му, който се размножаваше, разпространяваше се, а после настъпваше затишие, докато плъзне отново. И отново.

Имаше причина да се пита дали Рикър е прерязал гърлото на Патрик Рурк на онази уличка в Дъблин преди години. И това, призна пред себе си, бе единственото, за което можеше да му бъде благодарен.

Не, мислено се упрекна той, не бе истина.

Можеше да му благодари за всичко научено по време на партньорството им. Бе опознал себе си, бе научил докъде може да стигне и докъде не. Знаеше, че Макс Рикър приема с насмешка и гняв нежеланието му да участва в секс търговия, когато са въввлечени

малолетни против волята им. Че никога няма да убие по команда или заради удоволствието да пролее кръв.

Бе отнел не един живот, призна Рурк. Бе проливал кръв, но винаги с някаква цел. Никога за печалба. Никога за забавление.

Предполагаше, че по някакъв странен начин е усвоил по-голяма част от тактиките и морала на Макс Рикър, отколкото на баща си, за когото никога не бе скърбил.

Запита се какво ли е научил Алекс Рикър от своя баща.

Пансион в Германия, забеляза Рурк. Някакво военно училище. Доста скъпо и с много строг режим. Частни учители през ваканциите, после частен университет. Учил бизнес, финанси, езици, политология и международно право. Играел футбол — от онзи, който янките наричат „сокър“.

Разностранни интереси.

Никакви бракове и деца, според сведенията.

Алекс Максимум Рикър, възраст тридесет и три години, жилища в Атланта, Берлин, Париж и отскоро в Ню Йорк. Официално занятие — финансист и предприемач.

Отново разностранни интереси. Състояние в момента — 18.3 милиона.

О, не, със сигурност имаше повече. „Е — каза си Рурк, — да разнищим тази загадка.“

Работи цял час без прекъсване, зареди множество проучвания и преодоля няколко защиты.

— Добре пазиш задника си, а? — промърмори си, когато стигна до поредното препятствие, прокопа тунел и се промъкна под него. — Не тръбиш колко си велик, както татко ти. По-умен си от него. Перченето и позирането доведе до залавянето му, нали. Е, това е нещо ново.

— Какво? Какво намери?

— Мм?

— Аз не стигнах доникъде. — Ив се завъртя към него. — Задънена улица. Ти имаш нещо. Какво?

— Очевидно не кафе — каза той, когато хвърли поглед към празната си чаша.

— Какво съм аз, домашен андроид?

— Ако е така, защо не си облечена с бяла престилка с къдрички, малка бяла шапчица и нищо друго?

Ив му хвърли отчаян поглед на искрено озадачение.

— Защо мъжете намират това облекло за секси?

— Хм, нека помисля. Жени, облечени само със символи на покорство. Самият аз не го разбирам.

— Извратенци, цялата ви порода е такава. Какво имаш?

— Освен много ясен образ в съзнанието си за теб с бяла престилка и шапчица?

— Господи, ще ти донеса проклетото кафе, ако престанеш.

— Намерих причина Алекс Рикър да не е влязъл досега в обсега на радара ми. Не че съм го очаквал с нетърпение, но от гледна точка на бизнес защо се появява едва сега.

— Защо?

Рурк посочи стенния екран, като даде гласова команда информацията да бъде прехвърлена там.

— Пуснал е пипала навсякъде, с безброй малки до средно големи компании. Някоя от тях няма холдинги, които да преминават границата и да бъдат интерес.

— Къде е тази граница?

— О, за мен ли? Осем до десет милиона, освен ако търся да закупя малък имот или частна фирма.

— Да, всичко под десет милиона е скучно. — Ив стана да донесе кафето. — Засече ли пране на пари или укриване на доходи?

— Не, засега. Фирмите му са купени или основани от него. Някои се води собственик, в други има контролен пакет акции. В трети малък процент. Част от тях са клонове на други негови компании.

Рурк взе кафето, което тя му донесе, потупа по коляното си, приканвайки я да седне и се засмя на киселото ѝ изражение.

— Някои притежават имоти, жилищни сгради в Атина, Токио, Тоскана. Контролира част от тях чрез организация със седалище в Атланта, наречена, съвсем логично, „Разнообразни интереси“. Други чрез корпорация „Моранди“, каквото беше името на майка му.

— Покойница, доколкото си спомням.

— Отдавна. Бил на шест години, когато погълнала опасна доза транквиланти и както се говореше, паднала или скочила през прозореца на спалнята, двадесет и два етажа над улиците на Рим.

— Къде е бил Макс Рикър?

— Отличен въпрос. Според показанията в много тънката полицейска папка за смъртта ѝ бил в Амстердам. Алекс е собственик и на компания на име „Максимум Експорт“, която притежава, наред с други неща, и ограбения антикварен магазин в Атланта. Няма криминално досие. Разпитван е във връзка с множество далавери от полицията на различни континенти, но никога не му е било повдигано обвинение. Всичките му бизнес начинания и структури са напълно законни — увери я той. — Някои почти на границата, но никога отвъд нея. Убеден съм, че освен ако е абсолютен наивник, има втори комплект счетоводни книжа за всяка от фирмите си и солидни авоари в кодирани сметки. — Рурк се облегна назад, отпи от кафето. — Стои извън светлината на прожекторите. Много внимава. Никакви бляскави изяви. Успешно ръководи печеливши компании без излишен шум. Докато човек надникне по-дълбоко и види, че има една, чийто капитал е десет пъти по-голям от официално обявения.

— Може би не е единствената.

— О, вероятно. След като вече имам модела, мога да разкрия схемата. Мога да открия тези кодирани сметки, ако разполагам с достатъчно време.

— Навярно отново ще се окажат законни. А незаконната страна?

— Някои от тях може да са параван. Или ще намеря по-малки компании с неясен предмет на дейност, служещи за параван. Търговията с антики, с която се занимават няколко от фирмите му в цял свят, е удобно прикритие за контрабанда на какво ли не. Има полесен начин да открия дали е наследил част от бизнеса на баща си. Ще попитам хора, които познават други хора.

— Все още не. Първо, защото не искам тези хора, които познават други хора, да го предупредят за посещението ни. Второ, не искам да се ровя толкова дълбоко в аферите на Алекс Рикър, когато няма ясно доказателство, че е замесен. Приоритетът е Колтрейн. Ще проуча нейните финанси. Ще ги проверя от тук, защото не желая да оставям следи. Надявам се да е чиста и ако се убедя в това, не искам да се шушука, че съм се усъмнила, че е била замесена в нещо.

— Остави на мен. Аз ще ги проверя — настоя той, когато Ив понечи да възрази. — Както и двамата знаем, ще се справя по-бързо и

ще бъде по-лесно за теб, ако можеш да си го спестиш. Зная, че ти е трудно да правиш проверка за един от своите.

— По-лошо е. Тя е мъртва. Не мога да я попитам. Не може и да се защити и да каже: „Как можа да си го помислиш, шибана кучко!“. — Ив прокара ръка през косите си, прекоси стаята и се загледа навън през прозореца. — И ето ме сега, използвам незаконни средства, за да открия дали е била замесена в нечисти афери. Дали е била подкупна, или агент на Алекс Рикър.

— Като главен медицински експерт Морис може ли да получи достъп до тези доклади?

— Да, би могъл да намери начин. Тогава, ако се погрижа тази част от разследването да изчезне от тях, дали ще бъде, за да защитя него, или себе си?

— Скъпа Ив, не виждам нищо лошо нито в едното, нито в другото. Ако се окаже най-лошото, той трябва да узнае. Ако не, каква полза би имало за теб или за него да разбере, че си се почувствала длъжна да провериш?

— Прав си. Ти се заеми. Наистина си по-бърз.

Тя остана до прозореца, взирайки се в мрака и светлините. Дали Морис бе взел успокоително, дали си бе позволил да поспи, да забрави за няколко часа? Или той също се взира сега в мрака и светлините навън?

Бе обещала да намери отговорите заради него. А ако се окаже, че жената, която е обичал, е била подкупно ченге, лъжкиня, използвачка? Ако тези отговори излязат толкова мъчителни, колкото и самите въпроси?

— Ив.

Обърна се, настръхна.

— Какво?

— Мога да се поровя още един-два пласта по-дълбоко, да приложя някой и друг трик, но дотук виждам жена, която е живяла според доходите си. Може би ще ти бъде интересно да узнаеш, че един детектив трета степен в Ню Йорк изкарва повече, отколкото детектив в Атланта. Но цената на живот заличава разликата. Плащала е сметките си навреме, понякога е превишавала лимита по кредитната си карта и е погасявала задължението след месец-два. Няма странни влогове или тегления, никакви големи покупки. Пробвах с най-обичайните

комбинации от имена, нейното, на близките ѝ, Атланта и други ключови думи, които ми хрумнаха и бяха приети от компютъра за логични, за да потърся втора банкова сметка. Не открих.

По-голямата част от напрежението изчезна.

— Значи на този етап не изглежда да е била подкупна.

— Била си в апартамента ѝ. Имаше ли произведения на изкуството, бижута?

— Нищо, което да привлече вниманието ми. Плакати в рамки, улично изкуство, няколко красиви бижута, подбрани с вкус, както тоалетите. Да оставим тези неща настрана, докато поговорим с Алекс Рикър. Не искам повече да ѝ причинявам това, освен ако не се наложи.

— Добре. — Рурк записа цялата информация с гласова команда и отново сложи длан над скенера. — Рурк. Изключване. — Когато светлините на пулта угаснаха, застана срещу нея и сложи ръце на раменете ѝ. — По-трудно е, когато е лично.

Тя затвори очи за миг.

— Не мога да престана да мисля за него. Как се справя или не се справя. Какво може да открия и как ще му се отрази. Би трябвало да се откажа от случая, но по същите причини не мога и няма да го направя, защото животът на един приятел изведнъж се преобърна.

Рурк кимна с разбиране, отдръпна се назад и хвана ръката ѝ, за да я поведе към асансьора.

— Каж ми какво говори инстинкта ти за нея, какви са чувствата ти. Без да спестяваш нищо — добави той, докато влизаха в кабината, след което даде гласова команда за главната спалня.

Ив се поколеба, сви рамене.

— Бях малко предубедена спрямо нея.

— Защо?

— Звучи глупаво, но заради Морис. Защото е... Морис... и не предполагам, че нещата ще се развият така, преди да го видя хлътнал. Не че някога съм имала нещо с него или съм искала да имам. Дори не бих си го помислила, за разлика от Пийбоди с нейните сексуални фантазии. Просто... Господи.

— Мръсница. Мислех, че аз съм мъжът от фантазиите ѝ.

Начинът, по който го прие ѝ донесе облекчение. Погледът ѝ бе спокоен, когато влязоха в спалнята.

— Ти си номер едно в списъка, но във фантазиите на Пийбоди има място за много партньори. Може би дори едновременно.

— Хм. Интересно.

— Навярно току-що наруших женската етика, като ти го казах, а всъщност няма връзка с въпроса ти. — Ив зарови ръце в косите си. — Не зная какво точно мислех за нея, защото мисълта: „Я почакай, това е Морис“, ми пречеше да бъда обективна. Сега се срамувам от това.

— Между двама ви има близост. Не всяка близост е сексуална, а тя е застанала помежду ви.

— Така е. — Ив повдигна пръст срещу него. — Точно така. Но не заслужаваше подобно отношение от моя страна. Беше щастлив с нея. Всички го виждаха. Като се замисля, бих казала, че нищо в апартамента ѝ не ме изненада. Интериорът, идеалният ред бяха очаквани, защото такава беше впечатлението ми за нея. Жена, която поставя всичко на мястото му и знае какво иска. Обличаше се добре, не твърде шик, но добре. Секси. Имаше излъчване по-скоро на сексапилна жена, отколкото на ченге, но все пак беше ченге под повърхността. Беше спокойна в говора и поведението си. Типично за южняците, нали? У нея нямаше нищо от Ню Йорк. Не зная. — Отново сви рамене. — Не е много.

— По време на краткото ви познанство инстинктът ти е подсказвал, че е изтънчена, но скромна жена, осъзнаваща сексуалността си, спокойна и организирана, със свой собствен вкус и готова да опита нещо ново. Нов град, нова връзка. Бих казал, че е предостатъчно. Инстинктът ти и всичко научно досега потвърждават, че е гледала на работата само като на работа. Тя не е управлявала живота ѝ. Предвид това не е ли твърде вероятно секси жена с вкус като нея да е била привлечена от мъж като Алекс Рикър. И той от нея. Нима това влечение не би влязло в конфликт с професионалния ѝ дълг и не би се превърнало в проблем?

— Полицайка, забъркала се с мъж с тъмна репутация? — Ив повдигна вежди. — Господи, защо да бъде проблем?

Рурк се засмя.

— С нас двамата е различно, нали? — Обви ръце около нея. — Но е интересно да се замисля как подобна ситуация може да доведе до нещо ужасно.

— Ако нещата се бяха развили другояче, ако се бяхме разделили...

Той поклати глава, докосна устните ѝ със своите, за да спре думите.

— Не. Винаги е било писано да стигнем дотук, където сме. — Натисна закопчалката на каишките за оръжията ѝ. — Било е писано да се намерим. Ти да бъдеш моето семейство, а аз твоето. Да останем заедно.

Тя обхвана лицето му с длани.

— Ето го ирландеца. Харесва ми тази мисъл. Странните преплитания в миналото. Твоят баща, моят, Рикър. Те не успяха да ни попречат да стигнем дотук, Рурк. — Ив отмести ръце, свали оръжието си. — Когато пътят на Рикър отново се пресича с нашия, за известно време може да обърка нещата между нас. До каквото и да доведе това разследване, не искам да издълбае нова пропаст помежду ни.

— Не бих искал да видя как навлизаш в област, която би издълбала пропаст. Една и съща цел — каза той при вида на смръщените ѝ вежди. — Различни подходи. Нима искаш да обещаеш, че няма да се вбеся, ако нарочно застанеш на пътя на Алекс Рикър, както на баща му? Не мога. Името Рикър прави нещата лични. Няма начин да го избегнем.

— Трябва да ми имаш доверие, че мога да върша работата си и да се пазя.

— Имам. През всеки ден от живота си.

Ив осъзна, че доверието му, вярата му в нея му помагат да потиска страха си.

— Тогава аз ще ти обещаю нещо. Че ще се опитам да ти казвам предварително за всяка своя среща с Алекс Рикър по време на разследването.

— Ще се опиташ?

— Ако изникне нещо и нямам време за губене или... по дяволите, ако не зная от преди, няма да мога да ти кажа. Затова не давам обещание, което може би ще се наложи да наруша.

— Добре. Струва ми се честно да обещаю, че ще се опитам да не се вбесявам.

Ив се усмихна.

— Може би аз ще бъда принудена да направя нещо, без да те предупредя, и може би ти ще се вбесиш.

— Но поне ще сме опитали.

— Да. Е, в случай че опитът се окаже недостатъчен, ще го кажа сега. Обичам те.

Насладата се надигна в него като топла вълна, обля сърцето му. Ръцете му отново я обгърнаха и устните му се впиха в нейните.

— Ти си единствената — прошепна той. — Завинаги.

Тя се уви около него, притисна го и му даде онова, за което жадуваше, преди да го е поискал. Всичко. Бе погълнат от тази любов към нея и от нея. Силата и необятността на това чувство го доведоха до безпомощност и отчаяно, разтърсващо желание.

Отдаваше му се с цялото си същество и все пак винаги имаше какво още да му даде.

Толкова пъти се бяха любили, по толкова начини, а винаги изживяваше с нея нещо ново. Вкусът ѝ, познат и свеж, го разпалваше както първия път. Прегръдката на тези силни ръце, тези устни, откликващи и жадни. Да, това бе всичко.

Думата, която прошепна, се изтръгна от сърцето му на езика на кръвта му.

— А-гра.

Повдигна я, нехайно и без усилие, и от усещането да бъде носена с такава лекота ѝ се зави свят. Силата му се сля с нейната и тя се отпусна замаяна, когато я остави на леглото и я притисна с тялото си. Тежестта му, допирът, близостта му. Как би могла да се насити?

Дали годините, които и двамата бяха преживели, лишени от любов, бяха причина за този несекващ копнеж помежду им? Ароматът му — тя притисна лице към врата му, вдъхвайки от него. Докосването му — изви се към него, докато усещаше ласките на ръцете му. Вкусът му — предаде се на този прилив на сладост, когато устните им се срещнаха.

Никой друг не ѝ бе дарявал това. Никой не бе събуждал у нея желание и тя да го дари с такава страст.

Бавно, като в унес, в опиянение. Ръце и устни, въздишки и движения. Ризата му изчезна, нейната също и най-сетне ръцете им се плъзнаха по гола плът, в пориви на възбуда и наслада.

Издълженият ѝ силует никога не преставаше да го привлича и съблазнява. Формите ѝ — плавни извивки, го пленяваха с този съблазнителен контраст — толкова нежна кожа, толкова гладка върху съвършено изваяни мускули.

Тяло на жена-войн, често си мислеше той, което отвърщаше на ласките му и му носеше безкрайно вълнение и неописуемо спокойствие. Тръпнеше за него, извиваше се и политаше. Изгубена като него, когато се плъзна в нея, тя изрече името му. Изрече го, докато се надигаше към него, докато го обгръщаше, и очите му срещнаха нейните.

Виждаше себе си в тях, осъзна той, в тези очи, кафяви, със златисти отблясъци. Изгубен и намерен. И нейното име бе на устните му, когато жадно се вкопчиха един в друг.

7.

Ив се обади на Пийбоди с нареждане да отиде право в централата и да види как вървят нещата в електронния отдел. Щеше да държи партньорката си в резерв при разговорите с Алекс Рикър. Струваше ѝ се добра стратегия двамата с Рурк да се срещнат със сина на човека, който би искал да ги види как се пържат на бавен огън без полицейско подкрепление.

Докато маневрираше през натовареното сутрешно движение към мезонета на Парк Авеню, горещо се надяваше да не се окаже грешка.

— Нужна ми е информация от него — започна Ив. — Освен това трябва да добия представа какви са били отношенията му с Колтрейн. Дали са имали връзка.

— Добре.

Докато тя шофираше, Рурк работеше на джобния си компютър.

— Никак няма да му бъде приятно да ни види пред прага си. Баща му е заключен в кафез. Ние му врътнахме ключа.

— Един от най-милите ми спомени.

— Точно това не бива да размахваме пред лицето му, ако очакваме съдействие.

— Мислиш, че идвам с теб, за да го сплаша?

Би се засмяла, ако не се тревожеше, че Рурк ще влезе при Алекс с онова смразяващо изражение, което бе неговата запазена марка.

— Искам да кажа, че или ще се дистанцираме от миналото, или ще го използваме, зависи от реакцията му. Тя може да ни разкрие дали убийството на Колтрейн е свързано с нас по някакъв начин. Трябва все нещо да изкопча от него, така че подходът е важен.

Рурк леко се усмихна, заговори спокойно.

— А аз, разбира се, нямам никаква представа как се водят преговори и разпит.

— Виждала съм те в действие, приятел. Не искам да се разпищи за адвокат, като види лицето на Рурк Страшни.

— И аз съм те виждал в действие, приятелко. Затова те съветвам да се откажеш от образа на лошото ченге.

Ив се намръщи, преди да свие към бордюра пред достолепна стара сграда.

— Аз определям тона, темпото.

— Трябва да си спомниш, че и друг път съм те придружавал при подобни разговори.

Рурк слезе. Портиерът, който крачеше отпред, изведнъж спря. Киселата му гримаса при вида на раздрънканата полицейска кола се преобрази в приветлива усмивка.

„Вбесяващо“, помисли си Ив. Един поглед към Рурк с властната му осанка, която му подхождаше като безупречно скроен костюм и италианските обувки, и отношението се променя. „Разкарайте тази трошка от тук“ се превърна в „С какво мога да ви помогна, господине?“.

— Добро утро, господине. С какво мога да помогна?

Ив едва не прихна. Рурк извърна глава към нея с неповторимата си леко самодоволна усмивка.

— Лейтенант?

„Тежкар“, помисли си тя. Но каза:

— Нюйоркска полиция. — Показа значката си. — Идвам да се срещна с Алекс Рикър. Колата ми ще остане там, където е.

Портиерът отмести поглед от нея към Рурк и обратно. Озадачението му бе очевидно, но несъмнено знаеше, че ако иска да запази сладката си работа на портиер на тази сграда, не е добра идея да задава неуместни въпроси на хора като тях.

— Ще позвъня горе, ще видя дали господин Рикър е на разположение. Бихте ли почакали във фойето?

Пъргаво пристъпи към вратата, задържа я отворена.

Външното достолепие продължаваше и вътре, с мраморния под с черни жилки, богатия естествен цвят на дървената ламперия, навярно отпреди няколко века, канапетата, тапицирани с червен плюш, и масичките с позлатени старинни лампи, всичко това осветено от полилей с множество кристални висулки.

Портиерът отмести подвижен панел, зад който имаше стенен линк. След като въведе код, прочисти гърлото си и изправи гръб.

Ив се вгледа в лицето, което се появи на екрана. Не беше Рикър, а мъж на същата възраст. Би го описала като мазен тип със скъпа прическа, оформена така, че тъмни кичури се виеха покрай гладкото му лице с правилни черти.

— Извинете за безпокойството, господин Санди. Във фоайето чака полицейски служител, който иска да разговаря с господин Рикър.

Лицето на Санди не издаде нищо, когато заговори с хладен, властен тон и леко европейски акцент. „Превземка“, помисли си Ив.

— Провери самоличността им, ако обичаш.

Тя просто показва значката си отново, търпеливо изчака, докато портиерът прокара скенера над нея, прочете името ѝ.

— Лейтенант Ив Далас, потвърдено.

Обърна се към Рурк.

— Цивилен експерт Рурк — припряно каза Ив. — С мен е.

— Изпрати ги, ако обичаш — нареди Санди. — Аз ще уведомя господин Рикър.

— Да, сър.

Портиерът се отправи към един от асансьорите, чиито матовозлатисти врати се отвориха.

— Двама посетители за мезонета на Рикър.

Ив и Рурк влязоха вътре. Вратите безшумно се затвориха.

— Хубава сграда — шеговито каза тя. — Твоя ли е?

— Не. — Досещайки се, както със сигурност и Ив, че освен видеокамери, в асансьорите има и подслушватели, той нехайно се облегна на стената. — Съмнявам се, че би се чувствал... уютно в сграда, притежавана от мен.

— Прав си. Сигурно гледката от мезонета е невероятна.

— Без съмнение.

От асансьора се влизаше в преддверие, изпълнено с уханье на рози, които цъфтяха в огромна китайска ваза върху маса колкото плувен басейн. До нея стоеше господин Мазен Тип.

— Лейтенант Далас, господин Рурк, аз съм Род Санди, личният помощник на господин Рикър. Бихте ли ме последвали?

Поведе ги към просторния хол.

Ив се оказа права за гледката, беше убиец. Отвъд стена от прозорци и стъклени врати бе терасата с изглед към кулите и небостъргачите в Ню Йорк. Широкото слънчево помещение вътре

внушаваше европейско достойнство. Антиките, съчетани с дълбоки кресла и дивани, всички в наситени цветове, издаваха богатство, без претрупаност.

Обстановка, която би харесала на Амарилис Колтрейн, помисли си Ив.

Още цветя искряха в камината вместо огън, в мраморна рамка. Подвижни панели от ламперията скриваха досадни неща като екрани, алармена инсталация, информационна и комуникационна техника.

Всичко издаваше усет за стил и уют, както и нужните пари за поддържането им.

— Господин Рикър тъкмо приключва линк трансмисия. Ще дойде при вас веднага щом се освободи. — Подтекстът на съобщението бе, че господин Рикър е много зает, много влиятелен човек и ще отдели време за по-нисшестоящите, когато благоволи. — Междувременно, настанете се удобно. Да ви предложи кафе?

— Не, благодаря. — Ив остана права. — Отдавна ли работите за господин Рикър?

— От няколко години.

— Няколко години като негов личен помощник. И не питате по какъв въпрос сме тук?

Устните на Санди трепнаха, съвсем леко.

— Съмнявам се, че щяхте да ми кажете дори ако бях попитал. Всъщност не е нужно. — Зад учтивата усмивка се прокрадна известно самодоволство. — Господин Рикър ви очакваше.

— Така ли? Къде бяхте вие онази вечер от двадесет и един до нула часа?

— Тук. Господин Рикър вечеря у дома, както и аз. Не сме излизали онази вечер.

— Тук ли живеете?

— Когато сме в Ню Йорк, да.

— Дълго ли възнамерявате да останете?

— В момента плановете ни не са фиксирани. — Санди отмести поглед от Ив. — Да остана ли?

— Не, няма нужда.

Под широкия свод, който отделяше хола, стоеше Алекс Рикър. Очите му, наситено тъмнокафяви, плъзнаха поглед по Ив и се спряха на Рурк. Лицето му изглеждаше като изсечено с мъка от камък,

ръбесто и ъгловато. Дългите му прошарени коси, леко чупливи, бяха пригладени назад от челото му. Също като Рурк, бе облечен с костюм, безупречно скроен. Но двамата изглеждаха различни като светлината и мрака.

Уверено пристъпи напред, добре сложен и видимо спокоен. Но Ив знаеше, че не е спокоен. Не можеше да бъде.

— Лейтенант Далас. — Ръкостискането му бе енергично, делово.
— Рурк. Не помня дали някога сме се срещали лице в лице. Да поседнем.

Избра кресло, отпусна се в него, но спокойствието му отново бе привидно, забеляза Ив.

— Помощникът ви каза, че сте ни очаквали.

— Вас — обърна се той към Ив. — Внимателно следя... работата ви.

— Така ли?

— Мисля, че е естествено да проявявам интерес към полицейски служител, отговорен за сегашното положение на баща ми.

— Бих казала, че баща ви сам носи отговорността за положението си.

— Разбира се. — След учтивото съгласие той хвърли поглед към Рурк. — Дори без тази връзка бих проявил любопитство що за човек е съпругата ви.

— И аз обикновено проявявам личен интерес към онези, които са засегнали моя.

Страховитият Рурк, помисли си Ив, но Алекс се усмихна и продължи, преди тя да каже нещо.

— Не се и съмнявам. Във всеки случай разбрах, че често работите заедно, или по-точно казано, вие често ангажирате Рурк като граждански експерт. Не знаех, че и в този случай е така.

Паузата не бе колебание, а по-скоро интервал, който отбелязва смяната на темата.

— Тук сте във връзка с Амарилис. Вчера чух за случилото се с нея и затова ви очаквах. При прегледа на докладите ѝ, тукашните и от Атланта, беше неизбежно да попаднете на името ми и да си зададете някои въпроси.

— Каква беше връзката ви с детектив Колтрейн?

— Интимна. — Гледаше Ив право в очите. — Продължи близо две години.

— Любовници?

— Да, бяхме любовници.

— Бяхте?

— Точно така, разделихме се преди близо година.

— Защо?

Той повдигна ръце.

— Не се получи.

— Кой реши, че не се получава?

— И двамата. Без лоши чувства.

Погледът на Ив остана съсредоточен, тонът учтив.

— Убедила съм се, че когато една връзка се разпадне след близо две години, рядко е без лоши чувства. Обикновено някой от двамата е бесен.

Алекс кръстоса глезени и сви рамене.

— Доставяхме си удоволствие, докато бяхме заедно и се разделихме като приятели.

— Работата ѝ, вашето... минало... сигурно е било проблем за нея.

— Доставяхме си удоволствие — повтори той. — И оставяхме работата, моята и нейната, настрана.

— Близо две години? Странна интимна връзка.

— Не всички споделят всяка част от живота си. При нас не беше така.

„Влизам под кожата му“, каза си Ив. Бе отворила малка пролука. Опита се да проникне по-дълбоко.

— Очевидно. Разговарях с бившия ѝ партньор, с бившия ѝ началник и се свързахме със семейството ѝ. Никой не спомена за вас, любовника, с когото се е виждала близо две години. Просто ми се струва странно. Наистина ли бяхте толкова близки и привързани един към друг, или сте имали нещо за криене?

Очите му застинаха.

— Срецахме се тайно, поради причините, които назовахте. Моето минало би създавало трудности в работата ѝ и не беше нужно да става част от отношенията ни или да въвличаме други хора. Пазехме

личния си живот. Личното ни пространство. Мисля, че много добре разбирате това.

Ив повдигна вежди.

— С лейтенанта бяхме напълно открити във връзката си от самото начало — изтъкна Рурк.

— Всеки има право на избор.

— Баща ви също не би го одобрил, не само началниците й. — Рурк замислено се вгледа в лицето му. — Не, не би допуснал синът му да спи с врага, освен ако е с цел изкопчване на информация. Това би одобрил, и още как.

— Ако сте решили да използвате увлечението ни, за да петните репутацията на Ами, ще... — Алекс замълча, облегна се назад, но гневът му остана да витае във въздуха. — Държахме работата настрана от връзката си. Освен това настъпва момент, в който бащиното одобрение престава да бъде движеща сила в живота на един мъж.

— Макс знаеше ли?

— Трябва да го попитате — отвърна хладно. — Знаете къде да го намерите.

— Да. — Сменяйки тактиката, Ив отново привлече вниманието му. — В бетонна килия на Омега. Гадно място, а?

— От връзката ми с Амарилис ли се интересувате, или от тази с баща ми?

— Зависи. Кога беше последната ви среща с детектив Колтрейн?

— В деня, преди да бъде убита. Обадих й се, когато пристигнах в града. Дойде тук. Пийнахме, поговорихме си. Остана около два часа.

— Насаме? Само двамата?

— Род беше тук. Горе в офиса.

— За какво разговаряхте?

— Дали й харесва в Ню Йорк, как се е устроила в новия с дом, на новата работа. Разказах й за пътуването си до Париж. Току-що се върнах от там. Каза ми, че има нова връзка, сериозна, и е щастлива. Личеше си, че е така. Изглеждаше щастлива.

— А в нощта на убийството?

— Вечерях у дома. Около осем, мисля. Род трябва да знае. Работихме известно време. Той се прибра в стаята си около десет, а малко след това аз излязох.

— Излезли сте? Къде отидохте?

— Не ме свърташе. Реших да се поразходя, защото не идвам често в Ню Йорк. Градът ми харесва. Вървах до Бродуей.

— Вървели сте пеша от Парк до Бродуей?

— Да. — В гласа му се долови леко раздражение. — Беше приятна вечер, прохладна. Привлякоха ме светлините, оживлението и неусетно се озовах на Таймс Скуеър.

— Сам.

— Да. Отбих се в две игрални зали. Обичам да залагам. Влязох в бар. Пълен, шумен. Бяха пуснали мач по телевизията. Американски бейзбол. Предпочитам футбола. Не това, което тук наричат футбол, а истинския. Все пак пийнах бира и погледах. После се прибрах, отново пеша. Не съм сигурен в колко часа. Не много късно. Преди един, бих казал.

— Запомнихте ли името на бара?

— Не. Просто се разхождах и ми се допи бира.

— Взехте ли касова бележка?

— Не. Поръчах само една бира, по дяволите. Платих в брой. Ако знаех, че ще ми е нужно алиби, щях да си осигуря.

„Нерви, нерви“, помисли си Ив.

— Човек във вашето положение, бизнесмен с международни интереси и с вашето потекло, не може да не сметне за необходимо да притежава лицензирано оръжие.

— Знаете, че притежавам. Вече сте проверили.

— Имате разрешително за малък електрошоков пистолет, регистриран на ваше име. Щом проявявате такова желание за съдействие, може би ще ми позволите да го взема за експертиза. Щом сте пили бира и сте гледали бейзболен мач в часа на убийството на детектив Колтрейн.

На лицето му се изписа едва сдържано негодувание.

— А ако не бях син на Макс Рикър?

— Отново щях да го поискам. Ще издействам съдебна заповед, ако предпочитате.

Алекс не каза нищо, но стана. Отиде до масата и отключи чекмедже. Оръжието бе по-малко, по-лъскаво и не толкова мощно, колкото нейното. Можеше само да зашеметява. Подаде ѝ го заедно с разрешителното.

— Подръка — отбеляза тя.

— Както казах, очаквах ви. Аз не съм баща ми. — Изрече думите отчетливо, докато Ив прибра оръжието и документа в плик за доказателства и го запечата. — Не убивам жени.

— Само мъже?

— Държах на нея, иначе нямаше да водим този разговор, който приключи. — Взе разписката, която тя распечата от джобния си компютър. — Дано ченгето, което вкара Макс Рикър в кафеза, да залови и убиеца на Амарилис.

Излезе от фоайето, извика асансьора.

— Знаете процедурата. Не напускайте града, бъдете на разположение и прочее.

Ив влезе в асансьора с Рурк.

— Да, зная. Зная също, че ако потеклото ни определяше какви да бъдем, всички щяхме да сме скапаняци.

Оттегли се, докато вратите се затваряха.

Когато излязоха на тротоара, Ив спря, извърна глава и понечи да заговори. Рурк само поклати глава, хвана я под ръка и я поведе към колата.

— Какво? — попита го и повтори, когато се качиха: — Какво?

— Карай. Ако очаквах посещение от ченге, което ме подозира в убийство на друго ченге, бих се подсигурил с очи и уши на улицата. Така веднага щях да разбера какво мисли ченгето за мен и за проведения разговор.

Ив се намръщи, докато шофираше.

— Наистина ли изпращаш хора на улицата да слухтят?

Той я потупа по ръката.

— Не говорим за мен, нали?

— Законите за личната неприкосновеност...

— Да, да. — Отново докосна ръката ѝ. — Бил е влюбен в нея и все още е. До известна степен все още е влюбен.

— Хората често убиват онези, които обичат.

— Е, ако го е извършил, значи е или невероятно глупав, или адски умен. С това смешно алиби. Ще ти трябва съдебна заповед, за да изискаш диска от охранителната камера със записа на излизането и влизането му.

— Незабавно. Той го знае и посочи приблизителните часове. Нищо ясно за отрязъка, който ни интересува. Доста широк между

впрочем. И стана нервен, когато стигнахме до тази част. Едва запази самообладание, когато продължихме. Пистолетът няма да изиграе никаква роля. Твърде лесно го даде. Вероятно има и друг, нерегистриран, без разрешително. По дяволите, може да притежава цял арсенал.

— Търговията с оръжия беше едно от любимите занимания на Макс. Алекс е по-хитър от баща си — отбеляза Рурк. — Но не е достатъчно хладнокръвен. Странно наистина. Макс би запазил самообладание, не би показал притеснението си. Все пак синът притежава изтънченост, която липсваше на бащата. Не изглежда от типа мъже, които биха използвали думата „курва“ за Амарилис, твърде вулгарна е.

— Може би е наел вулгарен посредник.

— Доста вероятно. Или е било съзнателен избор, защото изглежда странно. Повече подобава на баща му.

— Може би. Проявява любопитство към нас. Но...

— Не повече от разумното. Предвид обстоятелствата.

— Така изглежда — съгласи се тя. — Или има някакво напрежение между него и баща му, или иска ние да мислим, че има. Питам се каква ли е истината. Както и да е, към центъра ли отиваш? Към офиса си?

— Мисля, че да.

— Ще те хвърля до там.

— Ето колко много означавам за теб. Искаш да ме захвърлиш.

— Имам предвид да те оставя, да те откарам. Както и да е. Но щом стана дума за захвърляне, тя скъсва с него в Атланта. Той е бесен. Без лоши чувства, но може би казва нещо от рода: „Е, добре, върви на майната си, на кого си притрябвала“. Или продължава да й досажда и това е причината за решението ѝ да поиска преместване тук.

— Постъпката ѝ доказва, че е искала да бъде далеч от него.

— Какво каза? Че не идва често в Ню Йорк. Пристига преди няколко дни, обажда ѝ се. Пак се започва, мисли си тя, точно когато нещата между нея и Морис стават сериозни. Отива да се види с него, да го убеди, че всичко е приключило. Той се владее. Както казваш, притежава изтънченост, хитрост. Но това го изгаря отвътре. „Тази кучка не може да ме зарече. Няма да ѝ се размине.“ Насъбира гняв.

Таи го в себе си. Вечерта ѝ се обажда, настоява за среща или ще ѝ създаде проблеми с Морис, с отдела.

— Може би е спорила с него или е потърсила разумна причина за отказ — продължи Рурк мисълта ѝ. — Или просто е тръгнала. Но е взела предпазна мярка да излезе въоръжена.

— Да, но той я причаква. Вече е вътре. Може би е успял да отмъкне кодовата ѝ карта при посещенията ѝ или приятелчето му Санди е свършил тази работа. Изважда дубликат и незабелязано я връща. Зашеметява я на стълбите, отнася я долу и я свестява, за да ѝ каже, че никоя жена не може да скъса с него. Може би я оставя да го умолява, да обещава, да казва, че го обича... или каквото мисли, че би могло да спаси живота ѝ. Но той знае, че лъже и това само влошава нещата, така че край. Завесата се спуска.

Ив поклати глава.

— Просто не вярвам.

— Би я измъчвал повече, това си мислиш.

— А ти на негово място? Кучката те е зарязала, а сега вдига краката си за друг. Трябва да си плати.

— Обичал е Ами. Може би достатъчно, за да я убие и твърде много, за да я накара да се мъчи.

Разбирайки напълно какво има предвид, тя поклати глава.

— Хората могат да бъдат такива гадняри. Не е било импулсивно деяние, важно е. Не си е казал просто: „Ще отида да се разправя с онази кучка“. Било е твърде добре организирано, което навежда на мисълта, че го е планирал отдавна. Може би преди да пристигне в Ню Йорк. Знаел е за Морис. Възможно е да е пратил някого по петите ѝ и така е узнал за него. После играе ролята на стар приятел, кани я в дома си. „Радвам се да те видя отново, радвам се, че си щастлива. Нали сме зрели хора?“ После ѝ се обажда, казва ѝ, че трябва да се видят, или че е загазил и се нуждае от помощта ѝ на всяка цена. И тя се отзовава.

Ив напредваше към центъра.

— Или версията, която никак не ми харесва, но изглежда адски логична. Все още са били любовници. Държал е Ами в малкия си джоб. Положението му е започнало да става опасно и я е очистил или е наредил да я очистят. Колкото и да ми е неприятно, тази е най-логичната.

— Само с информацията, която имаме досега — изтъкна Рурк.
— Мога ли да помогна с нещо за Морис?

— Не, наистина няма с какво. Тази сутрин му позвъних направо на гласовата поща. Не исках... нали знаеш. Казах само, че искам да знае, че работим усилено и че може да ми се обади по всяко време, ако се нуждае от нещо. Трябва да го попитам дали е знаел за връзката ѝ с Алекс Рикър. Трябва, а не мисля, че е знаел. Вчера щеше да ми каже. Колкото и тежък шок да изживява, щеше да ми каже, да ми даде насока. Налага се отново аз да бъда тази, която ще нанесе удара.

Рурк усети, че за нея това е по-трудно, отколкото да се изправи срещу въоръжен психопат.

— Мога да направя промени в графика си, да дойда с теб. Можем да отидем при него сега.

Ив почувства парене в гърлото, когато чу предложението му. Винаги би направил това. Знаеше, че би го направил.

— Не мога. Трябва да отида в централата да допълня записките, да отнеса пистолета в лабораторията. Трябва да осведомя Пийбоди и други неща. Надявам се да разполагам с нещо по-солидно, когато разговарям с Морис.

Спря близо до голямата черна кула, в която се помещаваха офисите на „Рурк Индъстрис“, висока доколкото позволяваше лудостта на Ню Йорк.

— Благодаря.

— Делата говорят повече от думите. — Той обхвана тила ѝ, наведе се и всмука устните ѝ в целувка, от която по кожата ѝ изби пот и над главата ѝ затанцуваха малки червени сърчица. — Пази моето ченге.

— Опитвам се.

— Де да беше така.

Слезе и ярките му като лазери сини очи хвърлиха последен поглед назад, докато вървеше към черната крепост, която бе изградил.

Ив се отби първо в лабораторията и лично предаде пистолета. По пътя към отдела мислено си набеляза какво трябва да свърши. Да добави записките от разговора с Алекс Рикър към материалите по случая, както и впечатленията си. Да провери, просто от любопитство,

колко често контактуват бащата и синът. Да изчисли вероятността за всеки от сценариите, които бе обсъдила с Рурк. Да се срещне с Майра за профили на убиеца и жертвата. Да осведоми Пийбоди, да види докъде са стигнали в електронния отдел.

После, защото не можеше да отлага, щеше да се заеме с другите неща, които не бе обяснила на Рурк.

Щеше да се обади на Дон Уебстър от отдела за вътрешни разследвания.

Защото, по дяволите, ако някой би засякъл връзката между Колтрейн и сина на Макс Рикър, това щяха да са те. Ако информацията бе достигнала до тях, със сигурност бе изпратена от Атланта в Ню Йорк.

Уебстър трябваше да знае.

Идеята да изкопчи информация от вътрешния отдел — и от някогашното си гадже за една нощ — не й даваше покой. Треперейки заради нея, сърдито влезе в общото помещение.

— Далас! Хей, почакай!

Намръщи се и нехайно отпрати Пийбоди, която бе извикала след нея.

— Дай ми пет минути.

— Но...

— Пет минути! — отсече тя и забърза към офиса си.

На стола за посетители седеше Морис.

— О, здравей.

Следващия път, когато Пийбоди й каже да почака, щеше да я послуша, обеща си Ив.

— Зная, че не бива. — Той стана. Очевидно бе, че е прекарал безсънна нощ. Сенки под очите, бледо лице. — Не бива да ти се меся, да задавам въпроси и да те пришпорвам, когато се стараеш повече, отколкото някой би могъл. Знам, че не бива, но не ме интересува.

— Не се безпокой. — Тя затвори вратата. — Нормално е.

— Ще отида да я видя. Но първо трябваше да се отбия тук, да чуя какво имаш да ми кажеш.

Линкът й звънна, но тя не обърна внимание.

— Пиеш кафето с малко мляко, нали?

— Да, малко. Благодаря.

Ив програмира кафе, използва времето да подреди мислите си.

— Разговарях със семейството ѝ.

— Зная. Аз също.

Подаде му кафето, настани се на стола си и се завъртя към него.

— Разговарях и с началниците ѝ тук и в Атланта. С партньорите ѝ от тукашния отдел. Била е много харесвана.

Морис кимна.

— Опитваш се да ме утешиш и съм ти благодарен, но ми е нужно нещо повече. Искам факти. Теории, ако това е всичко, което имаш. Трябва да зная какво мислиш, че се е случило и защо. Трябва да обещаеш, че ще ми кажеш истината. Да ми дадеш дума, че ще ми я кажеш. Е, обещавах ли ми истината?

— Добре — кимна тя. — Истината. Имаш думата ми. Но и аз искам същото от теб. Ще те попитам нещо и трябва да ми кажеш истината.

— Лъжи няма да ѝ помогнат.

— Няма. Морис, знаеше ли, че детектив... че Амарилис е имала интимна връзка със сина на Макс Рикър, Алекс Рикър, преди да бъде прехвърлена в Ню Йорк?

8.

Веднага получи отговора. Очите му се отвориха широко, устните му затрепераха. Не каза нищо миг-два, докато отпиваше от кафето и се опомняше. Не беше облечен с някой от стилните си елегантни костюми, а с лек черен пуловер и дънки. Косите му бяха вързани на обикновена конска опашка, без обичайното сложно сплитане.

Докато седеше безмълвен, Ив знаеше, че както бе казала на Рурк, отново е нанесла тежък удар на приятел.

— Морис.

Той повдигна ръка, молейки за още минута.

— Потвърдихте ли това?

— Да.

— Знаех, че е била сериозно обвързана с някого, преди да напусне Атланта. — Потърка слепоочията си. — Скъсали и се чувствала дълбоко разстроена, обърквана. Това била една от причините да се премести. Просто ново начало, чиста страница. Скъсване с миналото и поглед към бъдещето, както се изрази ти. Вчера трябваше да ти кажа. Не ми хрумна. Не можах да мисля...

— Не се безпокой.

— Спомена нещо, както правят хората, когато се опознават. Каза... какво точно каза? Опитвам се да си спомня, че просто нямало шанс да потръгне. Че никой от двамата не можел да бъде това, от което се нуждае другият. Не каза името му и не попитах. Какво значение имаше за мен?

— Можеш ли да ми кажеш дали ти се е струвало, че нещо я безпокои във връзка с него, с начина, по който са се разделили?

— Не. Помня само, че си помислих що за глупак би я изпуснал. Никога вече не заговори за него и аз не повдигнах въпрос. Беше минало. И двамата се бяхме съсредоточили върху настоящето, върху това, което изживяваме в момента и може би ще изживеем по-нататък. Той ли го е извършил?

— Не зная. Ще проследя тази нишка, но не съм сигурна, Морис. Ще ти кажа какво зная, ако ми имаш доверие, че ще свърша работата си.

— Нямам по-голямо доверие на никого. Честна дума.

— Алекс Рикър е в Ню Йорк.

Руменината на лицето му издаваше едва сдържана ярост.

— Изслушай ме — настоя тя. — Той й се обадил и Ами е отишла да се види с него в деня, преди да бъде убита. Самият той ми каза, когато го посетих тази сутрин.

Морис остави кафето си, стана и отиде до единствения малък прозорец на офиса й.

— Не са се срещали тайно. Щях да разбера.

— Той твърди, че не са и че са се разделили без лоши чувства. Било приятелска среща. Пийнали, поговорили си и тя му каза, че има нова връзка, сериозна. Заяви, че изглеждаше щастлива.

— Повярва ли му?

„По дяволите, помисли си Ив, как да заобиколи подозренията си и да удържи на дадената дума?“

— Вярвам, че е възможно да казва истината... или част от нея. Ако се е чувствала застрашена или обезпокоена, би ли го споделила с теб?

— Иска ми се да вярвам, че да. Мисля си, че дори и да не бе споделила, щях да го видя, да го почувствам. Не ми каза за срещата си с него и сега не мога да я попитам защо. Какво означава това, че не ми каза?

Не бе нужно Ив да вижда лицето му, за да знае, че на него е изписано болка.

— Може би го е приела като нещо толкова незначително за нея и е решила, че не си струва да го споменава.

Морис се обърна.

— Но не мислиш, че е така.

— Морис, зная, че понякога хората постъпват странно в една връзка. Казват твърде много или не казват достатъчно.

„Аз например“, помисли си тя. Нима бе казала на Рурк, че възнамерява да се обади на Уебстър?

— Или тъй като връзката ни ставаше сериозна, се е бояла, че ще й задам въпроси, на които не желае да отговори. Това, че в живота й е

имало друг мъж преди мен, не означава нищо и двамата не сме деца, но този друг е бил Алекс Рикър.

— Да.

— Синът на известен престъпник, убиец, който, когато са се срещнали все още е бил на свобода. Все още влиятелен. Каква е вероятността Алекс да не е бил замесен по никакъв начин в аферите на баща си? А тя, полицейски служител, се е обвързала с него.

— Никога не е бил арестуван или обвинен в престъпление.

— Далас.

— Е, добре, съмнително е, подозрително, непонятно. Аз също съм полицейски служител, Морис, а не просто се обвързах с мъж, издирван от полицията по цялата планета и дори далеч от нея, а се омъжих за него.

— Понякога човек забравя — промърмори той. Върна се на стола, отново взе кафето си. — Можело е да ѝ създаде проблеми в работата. Какво стана с теб. — Когато Ив не каза нищо, Морис остави чашата. — Имало ли е разследване за нея?

— Точно това се каня да проверя. Но... — „Истината“, напомни си тя. Сделката си бе сделка. — Запазила го е в тайна. Съдейки по показанията на Рикър и онова, което узнах от Атланта и от колегите ѝ тук, никой не е знаел за личната ѝ връзка с него.

— Разбирам.

„Още по-тежко е“, осъзна Ив. За него бе по-тежко да мисли, че отношенията на Амарилис с Алекс са били нейната съкровена тайна.

— Има много възможни причини. Най-простата е, че не е искала да смесва личния си живот с работата.

— Отново се опитваш да ме утешаваш, да ме щадиш. Зная как работи машината за клюки. Всички на моето работно място, на нейното, а бих се обзаложил и всяко ченге, чиновник и лаборант в централата знаеше за нас. Било е нужно усилие, за да запази другата си връзка в тайна. И го е полагала, заради него, при това толкова дълго. Значи е сериозно. — Морис замълча за миг, събра вежди. — Каниш се да провериш дали някой е знаел. Това означава ли, че ще се обърнеш към вътрешния отдел?

— Налага се.

— Ако не са знаели, сега ще узнаят. След като разговаряш с тях.

— Не мога да го избегна. Ще внимавам колкото е възможно, но...

— Дай ми минута. — Той се загледа в кафето си. — Макс Рикър държеше ченгета в джоба си като дребни кредити. Сигурно се питаш дали синът му е държал Ами в своя.

— Трябва да задам въпроси. Трябва да разследвам. Ако оставя някаква пролука, за да спася репутацията ѝ, убиецът може да се измъкне през нея. Няма да го допусна. Дори заради теб.

— Познавах я. Зная как разсъждаваше, чувстваше, как ядеше, спеше и живееше. Щях да разбера, ако е била непочтена. Зная как гледаше на работата си и с какви чувства я вършеше.

— Не си знаел за Алекс Рикър.

Остана втрещен. Ив видя как бариерата се спусна и я отдалечи от него като приятелка, полицай и колега.

— Не, не знаех. — Той стана на крака, сухо добави: — Благодаря, че ме осведоми.

Застана на пътя му, преди да стигне до вратата на офиса.

— Морис, не мога и няма да се извинявам за това, че върша работата си, но съжалявам, че начинът, по който я върша ти причинява болка. Също както съжалявам, че трябва да те накарам да обещаеш нещо. Стой далеч от Алекс Рикър. Ако не ми дадеш дума, че ще си траеш, че няма да търсиш начин да се добереш до него, ще изпратя някого по петите ти. Няма да допусна да попречиш на разследването.

— Имаш думата ми.

Излезе и затръшна вратата след себе си.

Сама, Ив седна на бюрото и закри лицето си с ръце. Приятелствата бяха нещо толкова сложно, което всеки момент можеше да прониза човек с острите си ръбове.

Защо хората винаги се обвързваха с други хора? Защо се подлагаха на цялото това мъчение?

Трябваше да провери версията Колтрейн да е била непочтена. Нима не бе достатъчно тежко, та трябваше да носи и чувството за вина, че е наранила Морис?

Мамка му. Да, трябваше. Нямахте отърване.

Искаше ѝ се да се престори, че не чува почукването на вратата и да се предаде на самосъжаление, но дългът надделя.

— Какво! Кой какво иска, по дяволите!

Вратата леко се откряна и Пийбоди надникна вътре.

— Добре ли си?

„Ето — каза си Ив, — ето защо хората се обвързват с други хора“. Защото когато си потиснат, потънал в самосъжаление, някой, който държи на теб идва да попита дали си добре.

— Не. Никак. Влез и затвори. — Когато партньорката ѝ го направи, Ив въздъхна дълбоко и разкърши рамене. — Електронният отдел?

— Няма нищо странно в служебния и домашния ѝ компютър. Нищо за среща в нощта на смъртта ѝ и бележниците ѝ са проверени. Единствената бележка, която не успяхме да разгадаем, е за някой с инициали А. Р. в деня преди убийството. Съхранена е в „Лични“. Нито адрес, нито номер, само „с/с“, както другаде е отбелязвала накратко „след смяна“.

— Аз имам останалото. А. Р. е Алекс Рикър.

— Алекс... нещо общо с Макс Рикър.

— Единственият му син. Ето за какво става дума.

Въпреки че остана мълчалива докато я осведомяваше накратко, изражението на Пийбоди се промени няколко пъти и Ив напълно го разгада. Първо сякаш казваше „Проклятие“, после „Горкият Морис“, а накрая „Какво следва сега?“.

— Каза ли му?

— Да.

Пийбоди кимна.

— Е, трябваше.

— Не му казах за скалъпеното алиби на Рикър, защото не попита. Не му казах и за убедеността си, че Рикър все още е имал чувства към нея. Дори и без това беше достатъчно подозрително. Трябва ми заповед за претърсване на мезонета на Алекс Рикър и конфискуване на електрониката му. Той ще го очаква. Ще е заличил всички следи, ако е нужно. Но и ние сме хитри. Ще видим какво се крие под повърхността, ако се вгледаме достатъчно внимателно. Трябва да проверим идиотското му алиби. Виж кой е свободен да обиколи заведенията до Таймс Скуеър със снимка. Най-вече онези, в които се гледат спортни канали. Ще застъпим там веднага щом довърша и мога да изляза навън. — Ив потърка очи. — Трябва да убедя Уебстър да се срещнем някъде далеч от тук, където няма да се натъкнем на ченгета и други познати.

— Ето, сега можеш да разбереш как се е чувствала тя. Причините са различни, разбира се, но е стресиращо да се опитваш да си уредиш тайна среща. Не мога да си представя човек да го прави почти две години. Или истински го е обичала, или сексът е бил невероятен.

— Или ѝ е харесвала тръпката... и печалбата.

— Е, може. — Лицето на Пийбоди помръкна. — Трудно е да го приема.

— Разбира се. Но трябва да попитам и... Току-що се сетих за идеалното място. — Ив се завъртя към линка си. — Затвори вратата, когато излезеш. Няма смисъл всички да разбират, че се обаждам на плъховете от вътрешния отдел.

„Даун енд Дърти“ беше секс и стриптийз клуб, където клиентите поглъщаха огнени, изгарящи стомаха питиета и им харесваше. За онези, които можеха да си го позволят, хотелските стаи предлагаха уединение, постеля и място за задоволяване на всякакви естествени или неестествени потребности.

Сепаретата често бяха забулени в дим, през който наркотиците се предаваха от ръка на ръка като пакетчета ядки. През нощта обикновено на сцената се качваше група в различни фази на разсъбличане и съмнителен талант. Танцьорките със същата квалификация се присъединяваха към тях, както и клиенти под въздействието на онези питиета за възрастни или незаконни вещества.

Насилието, което пламваше внезапно и неудържимо бе тръпка, която привличаше някои хора. Подът бе покапан с нещо странно и лепкаво, а храната — отвратителна.

Ив бе отпразнувала дипломирането си там и по време на партито бе заловила убиец. Доброто старо време.

Мъжът зад бара стърчеше с двуметровото си мускулесто тяло. Черната му кожа, покрита с татуировки, лъщеше над разкопчано кожено елече. Бръснатата му глава блестеше като тъмна луна, докато забърсваше барплота и пускаше по уредбата африкански ритъм за триото бездарни танцьорки с внушителни форми.

По това време на деня клубът не бе претъпкан, но неколцина мъже седяха приведени над масите и отпиваха бира, очевидно доволни

да гледат тремавите танцови стъпки щом над тях се поклащат голи гърди.

Двама я огледаха, когато мина покрай тях и се снишиха сякаш да се скрият. Мъжът зад бара дълго се взира в нея. Оголи зъби.

— Здравсти, бяла кльощавелке.

— Здравей, голям черньо.

Широкото му глуповато лице се разтегна в усмивка. Протегна ръце над бара, дълги колкото Пето Авеню, повдигна я от пода и шумно впи устни в нейните.

— Стига! — бе единственото, което Ив успя да каже.

— Не мога да се сдържа. Липсва ми лицето ти, освен това тази сутрин се сетих за теб. Какво ще кажеш?

— Просто съвпадение. Как я караш, Трошач?

— Ту добре, ту зле. Напоследък по-скоро добре. Тази сутрин отскочих до парка, както правя понякога, да нагледам дръвчето, което засади за моето момиченце, сестричката ми. Вече се разлиства. Зеленината е радост за очите ми.

В момента, в който един мъж се осмели да се приближи към бара, за да бъде обслужен, изражението му се промени от приветливо в опасно, като щракване с ключ. Клиентът смутено се оттегли.

Наричаха го Трошача заради известния му навик да сграбчва клиенти или хора от персонала, чието поведение не му харесва и да удря главите им една в друга, докато черепите им се пропукават.

— К'во те води насам?

— Имам среща и искам да бъде насаме.

— Искаш стая?

— Не в толкова интимна обстановка.

— Радвам се да го чуя. Харесвам мъжа ти. Дано все още е на ниво.

— Винаги е бил.

Смехът на Трошача отекна като гръм.

— Както и да е, хрумна ми срещата да бъде тук, за да не се сблъскам с друго ченге. Стига да не е проблем за теб.

— Ако искаш, ще изритам тези отрепки, ще затворя и целия клуб ще бъде на твое разположение.

— Само маса, благодаря.

— Питие?

— Изглеждам ли склонна към самоубийство?

— Имам малко минерална вода. — Трошача отмести поглед от нея. — Щом не искаш да виждаш други ченгета тук имаш проблем, защото току-що влезе един от твоята порода.

Ив кимна, когато забеляза Уебстър.

— Всичко е наред. С него имам среща.

— Избери си маса.

— Благодаря.

Тръгна към Уебстър, посочи маса в ъгъла и продължи.

Винаги се чувстваше малко неловко, когато се налагаше да разговаря с него, призна пред себе си. Не защото веднъж го бе прелъстила, когато и двамата бяха детективи в отдел „Убийства“, а защото той го бе приел доста по-сериозно от нея.

Още по-неловко бе след като години по-късно, очевидно загубил ума си, той ѝ се нахвърли. Рурк я завари в прегръдките му, въпреки че тя се съпротивляваше. Двамата се вкопчиха един в друг като разярени вълци, изпотрошиха домашния ѝ кабинет и си нанесоха доста травми, преди Рурк да повали Уебстър в безсъзнание.

Бяха се помирили, напомни си Ив. Тя и Рурк, Рурк и Уебстър, тя и Уебстър, всички.

Все пак бе неловко, дори без смущаващия факт, че той работи в отдела за вътрешни разследвания.

Уебстър, привлекателен мъж с проникателни очи, огледа помещението и седна също като Ив с гръб към стената.

— Интересен избор на място.

— Стори ми се подходящо. Благодаря, че дойде.

— Колко сме учтиви.

— Не се заяждай с мен.

Той сви рамене, облегна се назад.

— Мога ли да получа кафе в тази дупка?

— Разбира се. Ако си решил да се самоубиеш.

Уебстър се усмихна.

— Рурк знае ли, че ще се срещнеш с мен в секс клуб?

— Уебстър, предпочитам никой да не знае, че съм се срещнала със служител от вътрешния отдел, където и да е и по което и да е време.

Облегнат на стената, той изведнъж се напрегна.

— И двамата имаме работа за вършене, Далас. Ако не ти беше нужна информация от отдела, нямаше да бъдем тук.

Имаше право и Ив не възрази.

— Интересувам се дали отделът ви има причина да следи разследването ми за убийството на детектив Амарилис Колтрейн.

— Защо питаш?

— Да или не, Уебстър?

— Попаднала си на нещо, което може да представлява интерес за вътрешния отдел?

Тя се наведе напред.

— Мамка му. Убито е ченге. Опитай са да проявиш малко загриженост.

Уебстър зае същата поза.

— Мамка му. Ако не ме беше грижа, нямаше да бъда във вътрешния отдел.

— Отговори с „да“ или „не“ на въпроса ми и аз ще отговоря на твоя.

Отново се облегна назад и изпитателно се вгледа в нея.

— Да.

Ив почувства мъчително свиване в стомаха, но кимна.

— Да. Трябва да узная дали е била замесена в нечисти дела, Уебстър.

— Не мога да ти кажа. Не мога да ти кажа — повтори и предупредително размаха пръст, когато очите ѝ засвяткаха, — защото не зная.

— Каж ми какво знаеш. Честна сделка — добави тя. — Ще получиш нещо в замяна, с уговорката, че този разговор ще остане поверителен, освен ако се споразумеем за друго.

— Това мога да ти дам. Нямаше да бъдеш тук, ако вече не беше засякла връзката между Колтрейн и Алекс Рикър. Заподозрян ли е?

— Да. Нямам достатъчно, всъщност почти никакви доказателства срещу него, но търся. Значи вътрешния отдел я следи още от Атланта?

— Получихме сигнал, че е свързана с Рикър.

— Сигнал? — подкани го Ив.

— Снимки на Колтрейн и Алекс Рикър, хванати за ръце или да се целуват, които изведнъж се появили в местния офис на отдела.

— Удобно. Някой е искал да я накисне.

— Може би. Това не променя картината. Получиха пакета около девет месеца преди тя да поиска преместване. Тръгнаха по следата и се потвърди. Всеки от двамата поддържал отделно жилище, но в действителност живеели заедно в трето, в Атланта, апартамент в сграда, собственост на Макс Рикър. Отделен вход, отделен асансьор, собствен гараж. Можела да излиза и да се прибира незабелязано. Прекарвали доста време заедно и когато били в отпуск. Пътувала с него до Париж, Лондон, Рим. Купувал ѝ бижута, скъпи уникати.

— Не открихме такива в апартамента ѝ — изтъкна Ив. — Няма доказателство да е държала нещо в банков сейф.

— Върнала е всичко, когато са скъсали.

— Откъде знаеш? Била е под наблюдение? В жилището ѝ е имало подслушвателни?

— Не мога да потвърдя или да отрека. Казвам ти всичко, което зная.

— Щом това е продължило, защо не е била привикана във вътрешния отдел?

— Противно на това, което се говори, не преследваме ченгета за забавление. Алекс Рикър? Няма криминално досие, няма сведения да е бил замесен в престъпление, нито че Колтрейн е приемала подкупи или му е давала полицейска информация. Дори ако предположим, че в жилището е имало подслушвателни, Алекс Рикър и неговия старец са от хората, които редовно биха викали екип за претърсване.

— И са достатъчно умни да не обсъждат нищо компрометиращо, освен ако са сигурни, че няма опасност.

— Колегите засякоха това-онова.

— Познавала ли е Рикър? — попита Ив. — Макс Рикър? Имала ли е вземане-даване с него?

— Не изникна нищо. Както вече казах, с Рикър-син са пътували, така че е възможно да се е запознала с него. Но от онова, което колегите са дочули, станало ясно, че момчето не иска да разговарят за татко му, така че не го споменавали. Интересно е, че идилията е свършила, когато татенцето попадна на топло.

— Когато ние го пратихме на топло — промърмори Ив.

— Да. Започнала да прекарва повече време в своя апартамент. Няколко пъти се скарала, докато били под наблюдение. После

престанали да се виждат. Няколко седмици по-късно тя подаде молба за преместване в Ню Йорк.

— Тогава вие поехте нещата.

— Държахме я под око. Не постоянно. Може би ако беше под непрекъснато наблюдение, щеше да бъде жива. Факт е, че търсихме, но не открихме нищо нередно и я оставихме на мира. Не засякохме нищо след преместването ѝ, което да говори за контакт с Рикър, Макс или Алекс.

— Алекс Рикър е в Ню Йорк. Срећнала се е с него в деня преди смъртта си.

— Шибана работа.

— Сега го научаваш.

— Казах, че я бяхме зарязали. — От него струеше отчаяние. — Не разпъваме полицаи на кръст, по дяволите. Беше бивша любовница на сина на известен гангстер, но не открихме нищо нито срещу сина, нито срещу нея. Дойде тук и по всичко изглеждаше, че е напълно чиста. Не я следвахме по петите. Искане ми се да бяхме. Мразя корумпирани ченгета, Далас, но още повече мразя мъртви ченгета.

— Добре. Успокой топката, Уебстър.

— Отново шибана работа. Ревнив бивш любовник ли търсите? Очиства я или поръчва да я очистят, защото го е зарязала и се въргала в чаршафите с Морис?

Ив повдигна вежди.

— Господи, целият свят знае, че с Морис са били гаджета. Толкова ми е мъчно за него.

— Добре, добре. — Тя се опита да се успокои, защото знаеше, че е истина. — Да, възможен е и този сценарий. Проблемът е, че алибито му е скапано. Щом е от лошите и е много хитър, защо не си е осигурил солидно алиби?

— Понякога скапаните звучат по-правдоподобно.

— Да, имам предвид и това. Все още е бил влюбен в нея, поне донякъде. Все още е привързан.

Устните на Уебстър се извиха в тъжна усмивка.

— Зная как е.

Ив се отпусна на стола и мислено се прокле, че бе сложила пръст в раната.

— Стегни се.

— Превъзмогнах го, но зная как се чувства човек. Ядосва се, не престава да се терзае. Но аз никога не съм искал да те убия.

— Който я е убил, явно го е искал. Планирал го е. Значи не можеш да ми кажеш дали е била корумпирана или не.

— Не. И ти не можеш да ми кажеш. Тогава остава съмнението. Каквото и да е мнението ти за вътрешния отдел, знаеш, че трябва да провериш дали е приемала подкупи, или поне дали е била под влиянието на чувствата си към онзи тип. Трябва да проследиш нишката.

— Дори и да не ми харесва.

Очите му отново пламнаха.

— Мислиш, че на мен ми харесва?

— Иначе защо вършиш тази работа?

— Защото сме се заклели да спазваме закона, не да го използваме. Да закриляме и служим, а не да грабим всичко примамливо по пътя си. Не да правим каквото поискаме. Имаме дълг, който трябва да изпълняваме.

Ив не оспори думите му.

— И мен ли следяхте, когато се обвързах с Рурк?

— Да, известно време. Знаела си го, дълбоко в себе си. Репутацията и досието ти бяха безупречни. Освен това — добави той — и за него никой не е открил нищо уличаващо. В интерес на истината, от личен опит зная, че може да е най-лошият от лошите, но никога не би те използвал. — Уебстър се поколеба и изглежда, взе решение. — Може би никога няма да получиш капитански чин. Най-задръстените в отдела винаги ще останат предубедени спрямо теб.

— Зная. Няма значение.

— Би трябвало да има.

Тя се изненада да долови негодуванието в гласа му заради нея. Нямахше представа какво да каже.

— Както и да е — Уебстър сви рамене, — аз ще надникна тук-там. Няма да опетняваме репутацията ѝ, ако не го е заслужила. Когато откриеш още нещо за Рикър, в каквато и посока да наклони везните, ще ти бъда благодарен, ако ме осведомиш.

— Добре. Мога да ти обещаая това.

— Какво знае Морис?

— Казах му за Рикър, преди да ти се обадя. Няма да крия нищо от него.

— Значи знае, че ще се обърнеш към вътрешния отдел?

— Досети се, да.

— Ако отново се видиш с него, кажи му, че ще внимавам да не се разчуе.

— Ще му кажа. Той ще го оцени.

— Да, освен ако открия нещо. Тогава ще иска да изяде сърцето ми със сос от червени боровинки. Трябва да се връщам на работа. — Уебстър стана. — Внимавай с Рикър. Ти спипа баща му. Доста вероятно е да точи лиги за твоето сърце, и то сурово.

Ив изчака, докато Уебстър излезе и отиде да се сбогува с Трошача.

Предполагаше, че за повечето хора е странно, а за едно ченге напълно нормално след среща в секс клуб изведнъж да се озове в приятния, прохладен кабинет на доктор Шарлът Майра.

Като главен психолог на отдела и известен психотерапевт, Майра се разполагаше в просторно помещение, обзаведено по неин вкус, с женска изтънченост.

Същото се отнасяше и за външността ѝ. Майра седеше с кръстосани крака, които щедро се показваха под бледорозовия ѝ костюм. Тъмнокестенявите коси се виеха на нежни къдрици около спокойното ѝ симпатично лице, докато отпиваше чай.

— Изпратих съболезнователна картичка на Морис — каза тя на Ив. — Струва ми се твърде малко за приятел в такъв момент. Видяла си се с него, разбира се.

— Да. Когато жертвата е един от нас, случаят е приоритет. Имала е връзка със сина на Макс Рикър. Опасни води. Професионален риск. И все пак не бих я характеризирала като човек, който обича рисковете.

— Беше ченге.

— Да, професия, в която рискът е неизбежен. Но според сведенията за нея, нито веднъж в кариерата си не е използвала оръжие. Разгадавала е загадки. Била е мислител. Организирана, съобразителна и разсъдлива. Произхождала е от добро семейство, над средната класа, първи брак и за двамата родители. Била е отличничка в училище.

Оценките за работата ѝ винаги са били стабилни. Никакви черни точки, никакви бляскави отличия. Била е предпазлива във всичко. Алекс Рикър е бил изключението.

— Любов, страст или печалба?

— Ако целта ѝ е била печалба, защо да рискува с тази връзка, с тази близост? Защо да я поддържа повече от година, да си прави труда да крие от колегите, от семейството? Страстта може да запали огън, но рядко е траен. Възможно е да са били и трите неща.

— Първо влечението, страстта. Секси мъж, интересен, от класа. Опасен. Доброто момиче си пада по лошото момче.

Майра леко се усмихна.

— Съпоставка ли правиш?

— При мен не беше просто влечение. Бях като халосана. Да, виждам някакъв паралел, но начинът, по който е действала...

— Не е като твоя — довърши Майра. — Ти не би постъпвала така. Възможно е тази тайнственост да е правела връзката повълнуваща. Всичко, което узнах за нея издава, че се е съобразявала с правилата. Освен в това отношение. Било е нова тръпка.

— Значи всичко започва със страстта, после приятния гъдел „Ела с мен в Париж тази вечер“. Неустойимо. Да, скачала е през горящи обръчи, за да бъде с него — замислено каза Ив — и за да остане с него, така че любовта или това, което е смятала за любов, е изиграло своята роля. Влюбена е и любимият моли за малка услуга. Нещо незначително. Заслепена от любов, склоняваш. Какво толкова?

— А следващата услуга е по-голяма. Затъваш по-дълбоко — кимна Майра. — Логично развитие.

— Може би започва да иска твърде много. Рисковете са твърде големи за жена, неподготвена за тях и нещата тръгват на зло. Според източника ми отношенията им са се влошили по времето, когато заловихме Рикър-старши. Тя вижда какво става с бащата, започва да се пита какво ще сполети сина и нея.

— Моделът се променя — съгласи се Майра. — След краха на баща му положението на Алекс става по-опасно.

— Непосилно е за нея и тя скъсва. Премества се далеч от него. „Чиста страница“, така е казала на Морис. Ново начало. Алекс Рикър губи любовница и информатор. Голям удар за него.

— Баща му беше агресивен, неуравновесен. Известен престъпник, влиятелен и безскрупулен. Майка му е починала, когато е бил малък. Злополука, самоубийство.

— Или убийство — добави Ив.

— Да, или. Въпреки че е получил добро образование и е бил отгледан с всички привилегии, които могат да се купят с пари, той е прекарал детството си в затворени общности, пансион с строг режим. Като единствен признат наследник, Макс Рикър е очаквал много от него. Изисквал е много. Трябвало е да бъде отличник и когато баща му е готов, да заеме мястото му. Това, което узнах за него сочи, че също е бил предпазлив. Въпреки опасния бизнес, който вероятно е наследил, очевидно е успял да сведе риска до минимум с пластове надеждна защита. Поддържа образ на много по-изтънчен човек от баща си. Винаги е бил внимателен, дори прекалено предпазлив в обществените изяви. И е успял да избегне скандалната слава на син на престъпник, обвинен във всички злини на света, какъвто е Макс Рикър.

— Въпреки това го измъчва.

— О, да, неизбежно. Единственият му жив родител, онзи, който се е грижил да има всичко, което пожелае през целия си живот, е в затвора. Голяма част от имуществото му е конфискувано. Както сама каза, залавянето на баща му съвпада по време с раздялата му с детектив Колтрейн.

— Преживял е ужасен период.

— Побеснява, чувства се предаден, захвърлен за пореден път. Майка му го изоставя, сега го лишават и от баща му, а жената, която обича или с която има интимна връзка, го напуска.

— Щом е предпазлив, би изчакал.

— Да, би могъл. Но...

— По дяволите. Знаех си.

— В начина, по който е извършено убийството няма нищо интимно. Никаква страст или отмъщение. Хладна пресметливост, сдържаност. Тя му е принадлежала в много реален смисъл. Или само като жена, или и като информатор. Ако това чувство за изоставеност, измяна и гняв, макар и хладен и контролиран, го е подтикнало да я убие, бих очаквала да остави някакъв знак. — Майра отпи от чая, раздвижи се. — Вероятно не е могъл да сдържи импулса си да я нарани. Определено човек с неговия профил би избрал по-безопасно

място за убийството. Все пак използването на собственото ѝ оръжие издава нещо лично, дори интимно. Унизително е.

— Наел е някого.

— Доста по-вероятно според мен. Предпазлив човек, свикнал да се подсигуриява и да защитава интересите си. Убийство, извършено от наемник и планирано така, че да изглежда лично отмъщение. Защо тогава изпраща оръжието ѝ на теб с лично послание? Отново противоречиви тълкувания. Предпазлив престъпник би оставил или би наредил да оставят оръжието на местопрестъплението. Ако не, би се отървал от него. Изпращането му... това е загадка.

— Нагло предизвикателство. Убиецът се гордее с деянието си и това е черешката на тортата.

— Да. Каж ми, била ли е влюбена в Морис? Трябва да знаеш.

— Да, мисля, че е била.

Майра въздъхна.

— Още по-мъчително за него. Но ако е била влюбена, не мисля, че би му изневерила. Не се вписва в профила ѝ. Щом е скъсала с Алекс Рикър и е обикнала друг, не би го предала.

— Което дава на Рикър още един мотив. Щом интимната им връзка е приключила, какво става с деловата, ако са имали такава?

— Бих казала, че ако са имали, не е могла да я прекрати. Но защо да поема този риск?

— Може би не ѝ е дал избор. Искам да се окаже чиста.

Майра докосна ръката ѝ.

— Зная. Аз също. Мъчително е да гледаме как страда приятел.

— Той вярва, че ще свърша работата си, но не зная дали някога ще ми прости ако открия, че е била непочтена. Изнервящо е, че ме е грижа. Нямах да ме е грижа, ако...

— Ако беше безразлична.

— Това е най-лошото. — Ив стана. — Благодаря.

— Ако се нуждаеш от нещо, обади се, по което и да е време. Ще намеря начин.

Ив излезе, тръгна обратно към централата, за да изпълни дълга си, каквото и да повелява той.

9.

Проблемът на един син на известен престъпник е, че полицията твърде лесно получава заповед за обиск на дома му. С такава заповед в ръка и малък батальон полицаи зад гърба си Ив влезе в мезонета на Алекс Рикър за втори път.

Фактът, че е повикал трима адвокати не я изненада.

Главният, който се представи с името Хенри Проктър, създаваше впечатление за възрастен политик с буйните си бели коси, скулесто лице и консервативен тъмен костюм. Навярно плътният му баритон бе отеквал в доста съдебни зали, пре моделирайки закона като с чук и длето за защита на влиятелни клиенти.

— Клиентът ми е напълно готов да съдейства на полицията в това разследване, според буквата на закона.

— Можете да прочетете тази буква на закона. — Ив му подаде заповедта. — Имаме законното право да претърсим това жилище и да конфискуваме и проверим съдържанието на всички устройства за комуникация, включително портативни и персонални.

— Лице от персонала или един от юридическите съветници ще наблюдава всеки етап от изпълнението на заповедта, което ще бъде заснето с камера. Господин Рикър ще упражни и правото си да заснеме обиска и конфискацията. Няма да даде показания и няма да бъде подложен на разпит.

— Устройва ме. Капитан Фийни?

Не бе обичайно началникът на електронния отдел да присъства при изпълнение на съдебна заповед, но Ив не искаше никакви грешки, а и Фийни бе пожелал. Тя кимна на бившия си партньор и учител.

Издълженото му лице остана сериозно. Ив се запита дали тя е единственият човек в стаята, който знае колко му е забавно. Всеки шамар за някой Рикър правеше деня му по-светъл.

— Добре, момичета и момчета, знаете процедурата. — Пристъпи напред с измачкания си костюм и износени обувки в контраст с

изисканата луксозна обстановка. — Ще получите разписка за всеки конфискуван уред.

— Ще ви бъдем благодарни ако ги върнете в кратък срок. Това причинява значително неудобство.

Фийни почеса главата си през сплъстените прошарени коси.

— Зависи, нали?

— Детектив Бакстър, вие и екипът ви започнете претърсването на третия етаж. Полицай Кармайкъл, вие поемете този. Пийбоди — добави Ив, — ние поемаме втория.

Искаше да огледа спалните, личните помещения, интимните кътчета. Дори най-предпазливите хора се чувстваха най-сигурни там, където спят, правят секс, обличат се и се събличат. Според нея бе най-вероятно Алекс да е допуснал грешка именно там, да е забравил нещо, което да го свърже с убийството на Колтрейн.

Не говореха. Бе предупредила екипа си до последния униформен, че всичко, което каже или направи, всяка гримаса, жест или кихване ще бъде заснето и със сигурност ще бъде използвано от адвокатите, за да оспорят и процедурата и целта на този обиск и конфискацията.

— Ще започнем от спалнята на господин Рикър — каза тя на Род Санди.

Той стоеше зад тях и всяка черта на лицето му издаваше неодобрение. Сви от просторната приемна на втория етаж към внушителната главна спалня.

Алекс знаеше как да живее, забеляза Ив. Приемната се сливаше с уютна всекидневна-офис с работен плот от черно стъкло, върху който бяха подредени миникомпютри. Стъклен барплот, два удобни стола и стенен екран запълваха празнотите. Мислейки за слабостта на Рурк към подвижните панели, Ив прокара ръка по стените.

— Ето това, което търсите. — Санди застана зад барплота, отвори скрита врата. Зад нея бе бюфетът с алкохолни напитки. — Ще ви съдействаме, лейтенант — каза той с нескрито презрение, — за да приключите час по-скоро с това нашествие и да се разкарате от тук.

— Ще се постараете. — Ив имитира тона му и без да откъсне поглед от него, каза на екипа си: — Проверете за други.

Продължи с Пийбоди.

Очевидно собственикът обичаше пространството. В спалнята имаше предостатъчно. Едната стена, изцяло стъклена и терасата отвъд нея откриваха изглед към града. Алекс можеше да се наслаждава на сутрешното си кафе или вечерното бренди седнал до ниска масичка или изтегнат на диван с дълбока тапицерия. На старинно бюро имаше още миникомпютри. Огледала отразяваха облицованите с коприна стени и огромното двойно легло.

Санди мълчаливо закри из стаята, отмествайки подвижни панели за друг мокър бюфет, автоматична печка, екрани. Ив бавно пристъпи към тоалетката и гардероба, огледа рафтовете, чекмеджетата и плота. Явно обитателят имаше дрехи колкото Рурк. Стигна до разкошната баня с вана от мрамор и гранит.

Тук щеше да падне доста работа.

— Запретни ръкави, Пийбоди. Да започваме.

Нужна бе доста съобразителност и известен опит, за да се отнесе внимателно и усърдно всичко, което би могло да се окаже уличаващо и да се запази личното.

Намери презервативи и секс играчки, множество лосиони за подсилване на сексуалните изживявания. Нищо, което да преминава законните граници. Откри цяла армия шишенца с продукти за хигиена и разкрасяване, което говореше, че Алекс посвещава доста време на външния си вид.

Но суетността не бе престъпление. Гардеробът му й разкри, че предпочита и може да си позволи естествени материи и облекла по поръчка и че дори неофициалните му дрехи са стилно подбрани. Забеляза, че обича успокояващи цветове и удобни кройки, предпочита боксерки пред слипове и — освен ако четивото на нощното шкафче не бе поставено заради нея — си пада по криминални романи.

Единственото, което не откри в спалнята му, бе джобен персонален компютър.

— Не намирам джобен компютър, Род.

Стоеше изправен като войник, със скръстени ръце.

— Предполагам, че господин Рикър го носи със себе си.

— И няма друг до леглото си? Струва ми се странно. Нали изглежда странно, Пийбоди, че господин Рикър няма внезапно вдъхновение да проверява резултатите от боксовите мачове, да изпраща имейли и други неща?

— Има нещо странно, лейтенант.

— Нима е нарушение на закона човек да не притежава два джобни компютъра? — хладно попита Санди.

— Не. Просто е неестествено.

Ив излезе, премина през приемната, отвори врата. През нея се влизаше в помещение, подобно на малка стая за гости. Легло, кухненски бокс. Застана до друг стъклен плот. На него бе поставена ваза със свежи цветя и декоративна купа.

— Още една странност. Това прилича на работен плот, като онзи в главната спалня, а вместо техника, върху него има цветя. — Съзнателно се наведе да ги помирише. — Приятно.

— Не мисля, че и цветята са забранени от закона.

— Не, просто обръщаме внимание на странностите, Род. Като скенера до вратата например. Допълнителни мерки за сигурност на тази стая.

— Отначало господин Рикър мислеше да я превърне в свой офис, но се отказа.

— Аха. — Ив застана пред нисък скрин, започна да отваря чекмеджетата. — Това изглежда чисто ново, сякаш никога не е използвано. Може би току-що е сложено тук. Нямате много гости, а?

Усмивката му бе нещо средно между кисела и самодоволна.

— В момента преобзавеждаме.

— Да, сигурно.

Подкани Пийбоди да се заеме с единичния гардероб, а тя се отправи към банята в съседство.

Компактна, функционална, безупречно чиста, но би се обзаложила, че е използвана, също както, че техниката, която се е помещавала в така наречената „стая за гости“, е била преместена другаде съвсем наскоро.

— Хей, Род! Ето още едно странно нещо. Ти заяви, че с Алекс сте си били у дома вечерта на убийството, а той ми каза, че е излязъл.

— Не знаех, че Алекс е излизал.

— Като личен помощник не следиш много внимателно стъпките на шефа си, Род.

Той настръхна, това й достави удоволствие.

— Не следя всяка стъпка на Алекс. Вечеряхме тук, както ви казах. Аз се качих горе около десет. Едва днес следобед той ми каза, че

онази вечер е излизал. Предполагам, че в тази страна човек все още има законното право да излиза на вечерна разходка и да пийне бира.

— Да, доколкото зная. Е, как се погаждахте с детектив Колтрейн?

— Разбирахме се добре, но не я бях виждал от около година. Съжалявам за случилото се с нея и съчувствам на Алекс. Много е разстроен.

— Не си я видял, когато е идвала преди два дни?

— Не. Алекс искаше да поговорят насаме. Стоях горе.

— Изглежда прекарваш доста време на горния етаж. — Усмихна му се с престорена закачливост. — Какво ще кажеш да огледаме твоите помещения, Род?

Ив продължи по стандартната процедура само за да подразни досадния личен помощник, но знаеше, че няма да открие нищо. Алекс бе хитър, имаше опит и бе очаквал обиска.

Щом приключиха и излязоха навън, тя се допита до мнението на Фийни.

— Видя ли малката спалня до голямата приемна на втория етаж?

— Да. Скенер за отпечатъци и гласова идентификация на вратата. Би могъл да държи в нея секс робини против волята им, но по-скоро бих казал, че от там през последните един-два дни е била изнесена техника и вероятно нерегистрирана.

— Забавно и на мен ми хрумна същото. Освен за секс робините.

— По-присъщо е на мъжете да мислят за секс робини, отколкото на жените, може би.

— Мога само да предполагам. Със сигурност е изтрил всичко от техниката си.

— Освен ако е глупак, разбира се. — Фийни извади пакетчето ядки от джоба си, разклати ги. Предложи й. — Ще успеем да докажем, че има изтрита информация, а може би да възстановим част от нея.

Ив посегна и си взе два захаросани бадема, схруска ги.

— Но ако има нерегистрирана техника, всичко уличаващо е съхранено в нея.

— Отново — освен ако е глупак.

— Прекалено беше да се надяваме да открием пръстена на Колтрейн в някое чекмедже.

— Струваше си да се опита. Има нещо тъмно в този тип. — Фийни посочи сградата с брадичка. — По-интелигентен е от своя

старец, но има тъмна страна.

— Да, без съмнение. Но това далеч не означава, че е способен да убие ченге. Ще работя у дома. Ако попаднеш на нещо, искам да узная.

— Аз също, ако ти откриеш нещо. Не познавах момичето, но е носела значка. И заради Морис. Можеш да разчиташ на мен и на целия електронен отдел денонощно, докато разплетем този случай.

Ив отиде при Пийбоди, която си бърбеше с гаджето си Макнаб и партньорката му от отдела Календър.

Макнаб потракваше с нещо в джобовете на широките си искрящо червени панталони. Русите му коси бяха сплетени над издълженото му чаровно лице и се спускаха по гърба на тънкото му яркожълто яке. До него Календър бе експлозия от цветове с тениска на зигзаговидни шарки, дълга разкопчана риза и лъскав панталон.

— Пица звучи идеално. — Календър мляскаше дъвка и огромните триъгълници, които висяха от ушите ѝ, подскачаха при движенията на челюстите ѝ. — Ти черпиш.

— И аз съм за пица, но ще видим кой ще черпи.

Макнаб протегна юмрук и Ив присви очи, докато двамата детективи играеха първи рунд на „Камък, ножица, хартия“.

— За бога, съжалявам, че трябва да прекъсна играта ви, но ни чака досадната работа да издирваме убиец на ченге.

— Готови сме. — Призрачнозелените очи на Макнаб впериха поглед в нея. — Ще заредим, докато работим. В момента решаваме какво да бъде горивото и кой да го плати.

— На разположение съм цяла нощ, лейтенант — увери я Календър. — Но имаме нужда от подкрепление. Взехме осем настолни компютъра, дванадесет стенни и шестнадесет портативни. Ако от тях изникне нещо за детектив Колтрейн, ще го намерим.

Но екипът наистина се нуждаеше от подкрепление. Ив пъкна ръце в джобовете си.

— Пицата е за моя сметка. Пийбоди, ще работя у дома. Можеш да координираш резултатите от обиска и конфискацията, да опишеш всичко. После реши къде ще бъдеш най-полезна.

— Разбрано. Само едно нещо. — Заситни след Ив към колата ѝ. — Ако Рикър и компания са изнесли техниката или нещо друго от там, трябва да е било заснето от охранителните камери. Ще ги...

— Вече ги взех. Ще прегледам записите у дома.

— О! — Лицето на Пийбоди издаде леко разочарование. — Трябваше да знаеш, че ще се сетиш. Не исках да говоря, докато бяхме вътре и под наблюдение.

— Поздравления, че и ти си се сетила.

— А, и още нещо. Ако мислиш, че е най-добре да отложим моминското парти на Луиз, ще се погрижа.

— По дяволите. — Ив зарови пръсти в косите си. — Забравих. — Отново. — Не, остави това. Ще видим. Ако се обадиш на Надин, тя ще започне да те подпитва...

— Разследването е в ход. Проверяваме всички улики. Дрън-дрън.

— Е, добре.

Ив се качи в колата си.

Забеляза преследвача след по-малко от три преки. Всъщност беше толкова наивен, че се почувства обидена.

Евтин черен седан, последен модел. Тъмни стъкла. Нюйоркски номер. Запомни го и удължи пътя си до дома с няколко преки. Седанът взе завоя, скри се две коли по-назад. Хрумна й да отбие и да спре, за да види дали ще я подмине, а после ще се върне.

Вместо това изчака на следващия светофар, докато потокът от пешеходци премина пред нея. Защо Рикър би наел толкова неумел преследвач, запита се тя. Човек с неговите връзки и неговото влияние би могъл да изпрати някого с далеч повече опит и техника.

Чип, прикачен към колата й или поне трима преследвачи, които биха могли да я заблудят. При това движение не би ги забелязала. Глупав аматьорски ход, каза си. Реши да се помотае, да загуби времето им и да види дали ще се приближат толкова, че да пресече пътя им и да им избяга.

Междувременно можеше да провери кой е собственикът на седана.

Включи компютъра на таблото.

— Проверка на регистрация на автомобил. Ню Йорк, осем шест три, Зулу, Браво, Ехо.

Прието. Търсене...

Когато светлината се смени, профуча през кръстовището, хвърли поглед в огледалото за обратно виждане.

Съзря микробуса с крайчеца на окото си. Заклещена отпред и отзад, нямаше накъде да завие. Щом си даде сметка за положението,

рязко натисна газта и превключи на вертикална.

— Хайде, копеле. Ела.

За миг си помисли, че ще успее, но фучащият микробус удари мудно повдигащите се задни колела. При разтърсването тя се надигна и се стовари обратно на седалката. Колата ѝ се завъртя, тромаво се спусна с предницата надолу към Медисън Авеню и се изпълни със защитен гел.

„Мамка му“, помисли си Ив миг преди трясъка.

Чу звуците, приглушени от гела — трошенето, хрущенето, скърцането. Отново се завъртя на триста и шестдесет градуса, когато колата, която се бе оказала пред нея на светофара, се блъсна в предната ѝ броня. Или по-скоро тя се блъсна в нея. Въпреки гела усети удара с всяка част от тялото си.

Замаяна, загубила ориентация, изскочи от колата, посегна към оръжието си. Около нея се тълпяха хора, чийто едновременен говор се смесваше с бученето в ушите ѝ.

— Отдръпнете се, стойте настрана. Аз съм полицай.

Втурна се към смачкания микробус. Хвърли бърз поглед наоколо и видя седана спокойно да се отдалечава по Медисън.

„Изпусна го, скъпа.“

С кървясали очи, в буквален и преносен смисъл, се приближи към вратата на микробуса с насочено оръжие. И откри кабината празна.

— Избягаха! — провикна се развълнуван свидетел. — Двама мъже. Видях ги да бягат натам.

Посочи на изток, към Парк Авеню.

— Мисля, че бяха мъж и жена — обади се друг свидетел. — Господи, просто ви смазаха и изчезнаха.

— Бяха от бялата раса.

— Единият беше с мексикански черти.

— Бяха тъмнокоси.

— Единият беше рус.

Ив си проправи път сред тълпата отзивчиви граждани, дръпна задните врати. С отвращение огледа техниката за наблюдение.

Преследвачът не бе нито наивен, нито неопитен. Наивната се бе оказала тя.

Извади комуникатора си.

— Лейтенант Ив Далас, автомобилна катастрофа с полицейска кола, Медисън и Седемдесет и четвърта. Нужда от помощ.

Разблъска хората с лакти и се върна до колата, в която се бе забила нейната след падането. Вътре седеше жена и примигваше.

— Госпожо? Госпожо? Ранена ли сте?

— Не зная. Не мисля. — С изцъклени очи и малки като връх на игли зеници, жената се взираше в нея. — Какво стана?

— Нужна е медицинска помощ за цивилна гражданка — добави Ив и се обърна да огледа смачканата си изпотрошена кола. — Проклятие! — промърмори си тя. — Отдел „Реквизити“ ще вдигнат война срещу мен.

Според информацията, която бе получил, не бе пострадала. Но Рурк не вярваше на никого щом се отнасяше за съпругата му, дори на нейните собствени думи. А тя не му се беше обадила след случилото се и не отговаряше на линка, докато се опитваше да се свърже с нея, пътувайки през града.

Щом стигна до барикадата, просто остави колата, където бе спрял. Нека я откарат, помисли си. Нека го глобят.

Измина останалото разстояние пеша с бързи крачки.

Първо видя купчината ламарина, смачканите на хармоника номера, парчета стъкло и плексиглас.

Страхът изригна през гнева му като лава.

Най-сетне я видя, на крака. Изправена. Невредима. Както изглеждаше, водеше спор с някого от медицинския екип, пристигнал с линейка.

— Не съм пострадала. Нямам нужда от преглед и за нищо на света няма да се кача в този бус. Защитният гел ме предпази. Не виждате ли, че цялата съм изпоцапана с него? Как е цивилната гражданка? Как е жената?

— Разтърсена, само това — отвърна медицинското лице. — Но ще я откараме с нас, ще бъде прегледана. И вие трябва да дойдете. Очите ви издават, че също сте в шок.

— Не съм в шок. Бясна съм. Тръгвайте и...

Замълча, когато забеляза Рурк. Той долови промяната в очите ѝ — от гняв в озадачение.

Тръгна право към нея, сдържайки непреодолимия импулс просто да я сграбчи и да я отнесе надалеч. Прокара пръст по леката рана и синината, която се образуваше на челото ѝ.

— Това ли е най-сериозното? — попита я.

— Да. От къде...

— Аз ще се заема с нея — каза Рурк на човека от линейката. — Ако се нуждае от преглед и лечение, ще се погрижа да го получи.

— Вие ли? Как?

— Това е съпругата ми.

— Как? — повтори медикът. — Късмет, приятел.

— Нима беше нужно... — опита се да каже нещо Ив.

— Да. Колата ми е зад барикадата. Да вървим — прекъсна я Рурк.

— Не мога да си тръгна от местопроизшествието. Не съм изяснила всичко и не мисля, че полицаите, които пристигнаха са...

Той се обърна към нея, много бавно.

— Щеше ли да можеш да си тръгнеш ако беше в безсъзнание и трябваше да бъдеш откарана в най-близкото болнично заведение?

Погледът, който му хвърли с присвити очи, не го разколеба.

— Да вървим — настоя той.

— Само минута. Полицай Лейни, благодаря за незабавното ви пристигане.

— Жалко, че не можах да се отзова по-рано, лейтенант и изпуснахме негодниците. — Лейни, чернокожа, с орлов поглед, намръщено се загледа в микробуса, докато го качваха на платформа за извозване. — Оперативните работници ще претърсят всеки сантиметър от него, както и от седана. Трябва да се качите в линейката, лейтенант. Било е яко раздрусване.

— Просто ще се прибера у дома. Благодаря. — Обърна се към Рурк, тръгна с него. — Не съм пострадала.

— Повечето пострадали хора нямат кървящи рани.

— Ударих главата си, нищо друго. Господи, ако знаех, че ще минеш от тук, щях да ти позвъня. — Ив хвърли поглед назад, направи гримаса срещу бъркотията на кръстовището. — Изглежда по-страшно, отколкото е, по отношение на физически щети. Ще ги накарам да разчистят пътя.

Приблужи се към един от униформените до барикадата, проведе кратък разговор. Когато се обърна и видя Рурк да отваря вратата на баровската си кола, отново направи гримаса.

— Не ме потупвай и не ме милвай, преди да се отдалечим от тук. Ще ме накараш да се чувствам неловко.

— Не очаквай това от мен.

Той седна зад волана, запълзя по тясната пътека, която полицаят бе разчистил за тях. Пое по Медисън, покрай големия парк, към дома.

— Какво стана?

— Хванах се на тъпия номер като идиотка. Проклятие.

— Освен това, какво стана?

— Претърсихме жилището на Рикър и резултатът беше какъвто очаквах. Все пак трябваше да бъде извършено. После се разделих с другите и тръгнах към къщи, да поработя там. Забелязах опашката. Трябваше да се досетя. Беше твърде наивно, съвсем очевидно и се отнесох пренебрежително. Насочих вниманието си към опашката и докато проверявах регистрацията, тръгнах през кръстовището и... бам!

— Плесна с ръце за по-голяма изразителност и при движението усети пулсираща болка в раната на челото. Приведе се и едва се сдържа да не я потърка, защото Рурк щеше да забележи. — Онзи микробус изскочи изневиделица, бяха ме причакали. Веднага превключих на вертикална, но возилото ми не реагира светкавично. Онзи удари задните ми колела и ме тласна напред и надолу. Сгромолясах се, потроших служебната си кола. Закачих с бронята жената пред мен на кръстовището и отново се завъртях. Гелът смекчи ударите, но се въртях като пумпал. Междувременно двамата мъже... или мъж и жена, които може да са били с бяла кожа, може би с мексикански черти, а може и извънземни от планетата Вулкан според свидетелите, успяха да офейкат, преди да сляза от колата. Седанът се движеше по Медисън, а после е бил зарязан между Осемдесет и шеста и Трета. Засега няма свидетели от там.

Издебна момент, докато той се бе съсредоточил върху движението и плахо потърка пулсиращата рана. И разбира се, болката стана тройно по-силна.

— Не я докосвай — спокойно каза той.

Ядосана, засрамена, Ив отпусна ръка.

— Открихме, че микробусът е бил откраднат от компания за доставки в Бронкс тази сутрин — продължи тя. — Седанът е регистриран на името на някакъв тип от Куинс, който според жена му и шефа му от два дни е в Кливланд по работа. Колата е била оставена на паркинга на транспоцентъра в Куинс. — Превиди се на седалката си. — По дяволите.

— Глупав начин да се опитат да те убият — каза Рурк след няколко мига.

— Не беше опит да ме убият. Просто да ме сплашат, да ме разтърсят и да ме объркат. Успяха, но какъв е смисълът? — Тя изправи гръб. — Дори да ме отстранят за кратко, разследването продължава. Взехме електрониката на Рикър. Записите от охранителните камери са у мен. Никой няма да каже: „У, съсипаха колата на Далас, трябва да се откажем от разследването и да се скрием“.

— Защо не отговаряше на линка.

— На моя линк? Не е звънял. — Извади го от джоба си, смръщи вежди. — Изключил е. Сигурно се е повредил при удара. Гелът просто изригна. Вместо меки въздушни възглавници — тази гадост. Навсякъде. — Почеса се по главата и от косите ѝ се посипаха малки сини топчета. — Виждаш ли?

— Благодарен съм на това нещо.

Ив си позволи да нацупи устни.

— Няма да могат да поправят онази кола. Беше най-добрата, която съм имала. Вече нищо не става от нея.

— Не е болка за умиране. — Рурк премина през портала, спря. — Време е да започнеш да хленчиш, защото възнамерявам да те потупвам и милвам.

— Добре съм, наистина.

Той я притегли към себе си, задържа я в прегръдката си, вдъхна парфюма ѝ.

— Но не и аз, така че ще трябва да ми отделиш следващите една-две минути.

Доближи устни до бузата ѝ, поле леко докосна с тях пострадалото ѝ чело. Най-сетне намери нейните и се освободи от част от страха.

— Съжалявам. — Тя обхвана лицето му, побутна го назад. — Съжалявам. Не ми хрумна, че може да минеш от там, да видиш всичко

това. Да те изплаша така. И аз бих се изплашила, ако бях на твое място.

— Пийбоди ми позвъни. — Допря устни до нейните и заглуши ругатнята ѝ. — За да ме увери, че си добре, че не си сериозно ранена. Бояла се, че случката ще влезе в медийните репортажи, в съобщенията за пътната обстановка и ще узная от там. Не искала да се разтревожа.

— А аз не се сетих. Съжалявам.

— Била си твърде зашеметена. Сега ще ми кажеш истината. Има ли друго, освен раната на челото?

— Не, разбира се. Боли ме от ударите. Бях малко замаяна от лашкането насам-натам, но отмина.

— Е, тогава да влезем и да се погрижим за теб.

— Ти ще се погрижиш, нали? Не онова страшилище.

— Стига да не е сериозно, няма да имаме нужда от Съмърсет.

— Все това повтарям, че нямаме нужда от Съмърсет. Ама ти чуваш ли ме?

Той се усмихна, докосна ръката ѝ и продължи към къщата.

Бе подготвена за критичния поглед на черния гарван във фойето. Съмърсет не я разочарова.

— Разбрах, че си съсипала още една полицейска кола. Сигурно държиш рекорда.

Страхувайки се, че е прав, Ив само прехапа устни и тръгна нагоре по стълбите. До нея Рурк, прочел въпроса в очите на Съмърсет, поклати глава.

Съмърсет приклепна да погали котарака.

— Нищо ѝ няма. Само някоя и друга синина. Той ще се погрижи за нея. Ще стоиш при мен, докато дойде на себе си. — Нито една хаплива забележка този път. Цъкна с език, докато с Галахад вървяха към кухнята. — Утре пак ще си бъде същата.

На горния етаж, Ив взе болкоуспокояващото, което Рурк ѝ даде, без възражения и изтърпя процедурите по раната върху челото. И двамата знаеха, че друг път упорито би се съпротивлявала и за двете. Затова, когато ѝ предложи успокоително, а тя отказа, той просто поклати глава.

— Ще се почувстваш по-добре с отпускаща вана.

— Искаш да ме видиш гола.

— Във всеки миг от всеки ден.

Рурк влезе в банята, с гласова команда пусна вряла вода, каквато тя предпочиташе. Добави соли, върна се при нея и сам започна да я разсъблича.

— Ще влезеш ли с мен?

— Не, макар и да се изкушавам. Ще полежиш и ще включиш визуализатора на релаксираща програма. После ще хапнеш нещо успокояващо. — Огледа всеки сантиметър от голото ѝ тяло за наранявания, синини, отоци и изпита облекчение, когато не откри никакви. — Това е алтернатива на разходка до болницата, ще изпълняваш нарежданията като добро момиче.

— Предпочитам да полежиш с мен или да изпробваме релаксираща програма за двама. Нещо секси. Тогава ще стана лошо момиче.

Рурк повдигна вежди.

— Опитваш се да отклониш мислите ми от факта, че си пострадала. Адски добър опит. — Последва ласкава, почти бащинска целувка. — Влизайте, лейтенант. Сама.

— Отхвърляш предложение за секс. Може би ти си удареният по главата. — Но Ив се потопи в пенливия водовъртеж в огромната вана и издаде стон на наслада. — О, да, да, страхотно е.

Той извади визуализатора, избра програма.

— Отпусни се.

— Вече съм се отпуснала.

Сложи очилата на лицето ѝ, чу въздишката ѝ. Наля си чаша вино, което действаше толкова добре, колкото успокоително. Облегнат на касата, бавно отпи, докато гледаше как водата отмива всички болки от тялото ѝ.

У дома, помисли си той. Беше си у дома, жива и здрава.

10.

Успокоена, отпочинала, Ив се загърна с халат. Застана пред огледалото, приглади косите си назад, за да огледа раната на челото си. „Не е зле“, реши тя и спусна бретона си над нея. Почти не се виждаше.

Нямаше смисъл, призна пред себе си с въздишка на раздразнение, защото не можеше да я скрие от него. Той знаеше, че е там. Беше го изплашила и го бе накарала да изостави собствената си работа, обезумял от тревога без сериозна причина. Ако бе отделила две секунди да помисли, да му се обади и да му каже, че е съсипала колата си, но самата тя е невредима, нямаше да се разтревожи.

Голяма черна точка в графата „Добра съпруга“. Колко ли бе натрупала вече?

Още по-тежко за него бе да знае, че е пострадала при разследване на убийство на ченге. Просто ужасно.

Когато се върна в спалнята, спокойствието ѝ бе помрачено от чувство на вина.

— Слушай, искам да ти кажа... — Замълча. Първо долови апетитния аромат на червения сос, после забеляза чиниите със спагети и кюфтета на масичката пред дивана. — Проклятие.

— Не си в настроение за спагети? — Рурк присви ярките си сини очи и критично се вгледа в нея. — Сигурно ударът по главата е бил посилен, отколкото предполагаме.

— Аз щях да го направя. Имам предвид, да се погрижа за вечерята. Някой от специалистите, които обичаш, защото... По дяволите. — Предаде се и забърза към него, за да го прегърне. — Съжалявам. Съжалявам. Бях толкова ядосана на себе си и заради случилото се, че не се сетих.

Първо плъзна ръка по косите ѝ, после леко дръпна стърчащите им краища.

— Не ти се сърдя.

— Зная. Би имал право, но си ми простил. Затова се чувствам още по-гузна.

— Логиката ти е интересна, но непонятна.

— Не мога да ти се реванширам със секс или паниран калкан, защото си твърде зает да се грижиш за мен. Затова трябва да се примиря с черната точка в своята графа срещу ярката червена звезда в своята и...

Той повдигна брадичката ѝ.

— Състезаваме ли се?

— Не. Може би. Мамка му.

— Как се справям?

— Безспорният шампион.

— Добре. Обичам да печеля. — Повдигна бретона ѝ и внимателно огледа раната. — Бързо ще мине. Да вечеряме.

„Просто така“, помисли си тя. Всъщност не. Не просто така. Раздвижи ръце и преплете пръсти на тила му.

— Обичам те. — Целуна го, бавно, нежно, дълбоко. — Обичам те. Обичам те. Няма да престана да го повтарям — увери го, когато притисна тялото си към неговото. — Ще го кажа безброй пъти, за да имам резерв, когато забравя. Обичам те заради това, което си, заради начина, по който говориш, по който ме гледаш. — Устните ѝ обходиха лицето му, врата му, плъзнаха се по брадичката му и се върнаха на неговите с нежна, неустойима чувственост. — Обичам тялото ти, онова, което ме караш да изпитвам. Обичам лицето ти, устните ти, ръцете ти. Докосвай ме, Рурк. Докосвай ме.

Бе възнамерявал да я остави да се нахрани, да си почине. Да я наглежда, в случай че... за всеки случай, а тя го омайваше. Увличаше го във водовъртеж.

Побутна халата от раменете ѝ и го остави да се свлече на пода. И докосна голото ѝ тяло.

— Още. Още. Обичам те. — Тя проследи извивката на ухото му с устни, зъбите ѝ одраскаха врата му и шокът от това разпали страстта. — Искам още. Желая те. — Издърпа сакото му и смехът ѝ бе тихо, възбуждащо мъркане. — Твърде много дрехи. Навлечен си, като първия път. Трябва да поправа това. — За да реши проблема, разкъса ризата му и отново избухна в смях. — Да, така е по-добре. Господи, колко те обичам. — Дъхът ѝ секна под умелите ласки на ръцете му, когато нейните посегнаха към катарамата на колана му. Дори когато усети топлината му, възбудата му. — В мен. Искам те в себе си.

Жадувам да те усетя в себе си. Искам да видя насладата ти, докато изживявам своята.

Искаше му се да я вдигне на ръце, да я завърти и да я отнесе в леглото. Да полети с нея отвъд границите на разума, но устните ѝ отново докоснаха неговите, нежно, сладостно. Безпомощно потъна в топлата любовна мъгла.

— Ела в леглото — прошепна тя. — Ела в леглото с мен.

— Много е далече.

Във внезапен порив уви крак около неговия, наведе се напред. След миг се озова заклещен на дивана под голата си съпруга, чиито очи горяха.

Преди да си поеме дъх, устните ѝ всмукваха неговите, езикът ѝ закачливо се плъзгаше по тях, зъбите ѝ ги гъделичкаха. Тялото му потръпна, когато се опита да възвърне равновесието си.

— Ще те покоря. — Задъхано изречената ѝ заплаха накара кръвта му да закипи. — Няма да спра, преди да стигна до края и няма да те оставя на мира, преди да те усетя в мен, преди да те почувствам в себе си.

Жадна, ненаситна, тя го накара да загуби самообладание и го остави разтреперан, когато страстният изблик бе последван от мигове на нежност.

Бе готов да я умолява или проклина заради тази жестока игра с тялото му, със сърцето му.

В погледа му се четеше лудост, а силните му, закалени мускули трепереха под ласките на ръцете ѝ, на устните ѝ. Изричаше името ѝ, отново и отново, шепнеше смесица от думи на английски и галски. Молитви, отчаяни молби, проклетия, неразгадаеми за нея. Пръстите му се впираха в плътта ѝ и безмилостният им натиск издаваше пълна загуба на контрол. Надигна се към него и гърдите ѝ бяха като пиршество след изтощителен глад. Дори когато тези пръсти, тези устни я тласнаха към оргазъм, тя съдържа порива.

Щеше да го изживее с него.

Дробовете ѝ се задъхваха, сърцето ѝ щеше да се пръсне, но виждаше какво му дарява, как погледът му се премрежва от чувството, което го изпълваше.

Пръстите ѝ стиснаха ръцете му като клещи.

— Сега — промълви тя. — Сега, сега, сега.

Прие го в себе си, обсебвайки го като демон.

Очите му се замъгляваха и през мъглата я виждаше в бяло и златисто, стройна и силна. Тялото му се стегна под нейното, увлечено във вихър на ярост и наслада. Внезапно тъмният порой на тази наслада отнесе сетните му сили.

Не помръдна, несигурен дали някога ще може. Разумът, реалността пропъльзяха бавно и осъзна, че лежат с преплетени тела на дивана, плувнали в пот, като лепкава плетеница от все още тръпнещи крайници, останали без дъх.

Нима имаше по-щастлив мъж от него във вселената?

Кожата ѝ все още бе гореща, почти трескава. Главата ѝ лежеше отпусната на гърдите му. Замисли се сериозно дали просто да не затвори очи и да не прекара следващите ден-два в сън тук, с нея.

След миг чу стона и въздишката ѝ. Потърси и намери отново връзката между мозъка и ръката си, за да я повдигне и да погали гърба ѝ.

Тя замърка.

— Едва ли си очаквал това — прошепна.

— Не, не го очаквах. Ако знаех, че удар по главата ще те превърне в ненаситна сексманиачка, която ще ме третира така брутално, щях да се възползвам много по-рано.

Потърка чело във врата му и отново въздъхна.

— Не беше от удара, беше от спагетите. Или те бяха последната капка.

— От сега нататък ще ядем само спагети, цял живот. Всеки божи ден.

Леко се раздвижи, сгуши се до него.

— Всичко това ме разнежи... в прилив на нежност и романтика те съблазних. — Повдигна глава, усмихна му се. — После станах ненаситна.

— Радвам се да бъда част от менюто, по всяко време.

— Замаях те.

— И още как.

— А сега и двамата сме потни.

— Без съмнение.

— Не е зле да вземем душ, преди да изядем изстиналите спагети.

— Ще ги стоплим.

— Предпочитам ги студени.

— Само ти — промърмори той. — Е, добре, да вземем душ. Но ще държиш ръцете си далеч от мен, извратенячке. Изцеди ме до капка.

Отвърна с похотлив смях.

— Господи, наистина всяко зло е за добро. Хайде, приятел, ще ти помогна.

Вечеряха студени спагети и след като бе доказала, че е напълно здрава, Рурк ѝ наля чаша вино.

— Разкажи ми за Алекс Рикър, за претърсването и всичко останало. Любопитен съм.

— Мисля, че има дрехи и обувки колкото твоите.

— Е, това не ми харесва. Ще си взема бележка да добавя нещо към гардероба си в скоро време.

— Проблемът е... — Ив размаха вилицата си срещу него. — Зная, че не се шегуваш.

— Защо да се шегувам?

— Както и да е. — Нова хапка спагети. — Той ни очакваше и беше подготвен. Беше повикал трима адвокати, за да е сигурен, че ще се държим като добри ченгета. Пълно съдействие и прочее. Всичко в жилището е идеално и безупречно, както може да се очаква. Но забелязахме това-онова. Особено стая за гости, която очевидно никога не е използвана по предназначение, с мебели, които изглеждат като току-що докарани от шоурума на някой магазин. Но не е престъпление да си купиш нови мебели и да имаш неизползвана стая в дома си, оборудвана със скенер за отпечатащици и система за гласова идентификация.

— Аха, личният му офис. Вероятно е наредил да изнесат нерегистрираната техника от него още преди разговора ни тази сутрин.

— И аз бих се обзаложила. Фийни е на същото мнение. Взех дисковете от охранителните камери на сградата, но дори и да е заснето как собственоръчно изнася кашони и внася мебели, той е чист. Има пълното право. Нямам нищо срещу него, освен подозрения и убеденост, че е престъпник. — Намръщи се и нави около вилицата нова хапка спагети. — Просто е такъв.

— Но дали е способен да я убие или да нареди да я убият?

— Не зная. Все още. Личният му помощник Санди прикри дебелината си опашката лъжа с твърдението, че само предполагал, че Алекс си е бил у дома през цялата вечер. Пълни глупости.

— Склонен съм да се съглася, но защо?

— Защото живеят в едно и също жилище и се познават още от колежа. Защото онзи малък подлизурко знае точно какво се случва, кога, къде и как.

— Защо да лъже, щом Алекс е възнамерявал да ни каже, че е излизал?

— Добър въпрос. Може би е посъветвал Алекс да каже, че си е бил у дома, обещал е да потвърди, а после Алекс е променил решението си. Впрочем проверяваме алибито му, но все още не сме го потвърдили или отхвърлили. Хитър е — промърмори Ив. — Алекс е хитър и разсъждава трезво. Тогава защо би прибегнал до нещо толкова грубо и безполезно, като да съсипе возилото ми?

— Можеше да пострадаш по-тежко. Да, можеше — каза Рурк, преди тя да възрази. — Ако се беше преобърнала, сега щях да ям студени спагети до болничното ти легло. Онези полицейски коли са като консервени кутии.

— Бронирани са — започна тя, но сви рамене, когато срещна смразяващия му поглед. — Е, добре, скапани са. Но тази ми харесваше, по дяволите. Беше маневрена и не твърде грозна. А сега ще ме заболи главата от попълване на документация. Отврат.

— Може би това е отговорът, който търсиш. Пострадала си, леко или тежко, колата ти е съсипана и се налага да прекарваш известно време в досадно писане, вместо да напредваш с разследването.

— Рискът е голям, а ползата — минимална. Трябвало е да откраднат две коли, да проследят моята, да наемат хора, готови да катастрофират посред бял ден на оживена улица. Не зная какво печели той от това.

— Ти си отговорна за залавянето на баща му и си свързана с мен. Всичко, което ти създава неприятности, може би е ценно за него.

— Може би. Може би. Възможно е идеята да е била на малкия подлизурко, както и изпълнението. Той не ме харесва.

— Сигурно си била страшно приветлива и любезна при разговорите си с него.

— Удоволствие беше да го жегвам по стиснатия задник. Както и да е, ако някой от двамата ми е устроил онази глупава засада, ще му го върна тъпкано. И Алекс ще стане съсед на своя старец в кафеза. Срегнах се с Майра. В някои отношения той отговаря на профила ѝ, но в други просто не пасва. Трябва да продължа да се ровя в миналото на Колтрейн. Има връзка между нея и убиеца ѝ и може би така ще я открия. Ще го намеря, ще го притисна и ще го пратя на топло.

— Искаш да е Алекс заради баща му?

Ив замълча, отпи вино и се замисли.

— Надявам се не, но не мога да отрека, че има такъв елемент. Зная... кой знае по-добре от мен, че произходът ни предопределя какви да бъдем, далеч преди да сме се оформили като личности. Щях ли да стана ченге, ако не беше онова, което преживях? Онова, което той ми причини? А нима ти щеше да бъдеш такъв, какъвто си, без всичко преживяно?

— Според мен е съдба. Има избор, който правим, разбира се, за всеки ход, но донякъде е предопределено от съдбата какви да бъдем.

Тя се намръщи.

— Само ирландец може да говори така.

— Сигурно. Ти избра закона и реда, Ив. Можеш да избереш да се криеш в образа на жертва, вместо да се застъпваш за другите.

— Не можех да бъда жертва. Не беше избор. Просто не можех да бъда това, в което се опитваха да ме превърнат. Нито пък ти. Не си могъл да станеш като баща си, да изпълняваш чужди заповеди, да пребиваш малки момчета, да убиваш невинни.

— И да ми доставя удоволствие.

— Да, на тях им е доставяло. На твоя и на моя баща. — Всичко у нея помръкна. — И на Макс Рикър. Възбуждали са се от жестокостта и властта, която тя им дава над слабите и беззащитните. Ние знаем доста за това, ти и аз, а също и Алекс. Знаем, защото е в нас. Ние с теб сме поели по различни пътища, не по техния. Не сме избрали жестокостта заради самата нея. Но тя е в нас.

— И не можеш да не се питаш по кой път е поел Алекс.

— Бил е подготвян да наследи империята на баща си. Тази империя понесе голям удар миналата година. Но синът е развил свои интереси. Изградил е връзки, основи, приложил е хитри стратегии да усвои финансите на баща си, онази част от тях, която успя да скрие от

нас. Да преструктурира бизнеса. Изпечен мошеник е и ченгето, с което е спял, е мъртво. — Набоде кюфте. — Може би Колтрейн е била непочтена, а може и да не е била. Но е била свързана с Алекс. И вероятно, след като се е разделила с него, за да започне на чисто, е издавала по някоя и друга негова тайна. Това е силен мотив за убийство.

— Но?

— Но. — Тя поклати глава, докато дъвчеше. — Къде е документацията ѝ? Електронните магьосници на Фийни щяха да засекаат заличаване или подправяне. Мисля, че щях да узная, ако човек с нейното положение е изтривал или подправял информация. Но компютрите ѝ са чисти. Той не е добър колкото теб.

— Е, благодаря, скъпа.

— Говоря сериозно. В биографията му няма нищо, което ме кара да вярвам, че е толкова на „ти“ с електрониката. Толкова адски добър, че да скрие всичко това. Да се добере до файловете ѝ и да не остави нищо. Нито следа. — Загледа се във виното си, сякаш се надяваше да открие онази следа, онова съдбовно доказателство в тъмночервената течност. — Ако е решила да го издаде, ако се е канела да го изобличи, щеше да има документация. Била е маниачка на тази тема. Докладите и записките ѝ са цели романи. Това е силната ѝ страна.

— А ако са съхранени другаде?

— Да, да, мамка му, мислиш, че не ми е хрумнало? — Отчаяна, Ив отпи още глътка вино. — Нямам нищо, което да сочи, че е държала сейф или тайно скривалище. Нищо подобно... Дявол да ме вземе!

— Вече те е взел.

— Много смешно. — Пъхна чашата в ръката му, рязко стана. — Морис. Тя се запознава с Морис, влюбва се. Прекарва доста време с него, в дома му.

— Да. И може да е скрила нещо зад парола в неговия компютър. Или да е пъхнала диск с информация сред неговите.

— Каква идиотка съм, че не се сетих.

— Значи аз също съм идиот, защото не ми хрумна по-рано. А си мислех, че съм гений. — Рурк се усмихна, когато срещна погледа ѝ. — Неведнъж са ми го казвали.

— Трябва да проверя. Трябва... мамка му, може би и той е набелязан.

— Тръгваме веднага — каза Рурк и остави двете чаши.

От тротоара Ив се загледа в прозорците на Морис със свито сърце. Защитните екрани бяха включени и се виждаше само слаба светлина зад стъклата.

— Господи, чувствам се ужасно. Той иска да бъде сам, просто се нуждае от уединение, за да изживее скръбта си, а се налага да му попреча.

— Ако не беше толкова добра приятелка, щеше да изчакаш до утре и да изпратиш контингента от електронния отдел. Проявяваш уважение към него и скръбта му, доколкото е възможно. — Рурк хвана ръката ѝ. — Не искам да се поставям на негово място, но ако бях, бих пожелал да действаш точно така.

— Обещах да му казвам истината, да го държа в течение. Е, пръв ще узнае за тревогата ми.

Решително тръгна напред, натисна звънеца.

Беше нужно време, но видя прожекторите на охранителната система да светват. Застана срещу камерата.

— Съжалявам, Морис, извинявай, че те безпокоя по това време. Трябва да се качим. Да поговорим.

Единственият отговор бе зелена светлина и щракването на механизма за отключване. Влязоха и щом се отправиха към стълбите, решетката на асансьора се отмести и индикаторът светна зелено.

— Е, добре тогава.

Ив си пое дъх и двамата с Рурк влязоха в него.

Когато решетката на кабината се плъзна отново, Морис стоеше от другата страна.

Изглеждаше както следобед. Малко уморен, помисли си Ив, малко по-отпаднал, но почти същият. Осветлението в апартамента му бе слабо и звучеше тиха, спокойна музика.

— Арестува ли някого?

— Не. Но трябва да проверя още една следа.

Той кимна и сякаш за първи път погледна Рурк.

— Заповядайте. И двамата.

Рурк докосна рамото му, съвсем леко.

— Искан ми се да имах нещо повече от думи, защото никога не са достатъчни. Или са твърде много. Но наистина много съжалявам.

— Седя тук, в мрак или полумрак, сам, и се опитвам да се примиря. Смъртта е моят бизнес. Тя е реалност, неизбежност, която съм превърнал в своя професия. Но не мога да се примиря.

— Смъртта е вашият бизнес — каза Рурк, преди Ив да проговори. — Ив често казва същото. Аз гледам отстрани, разбира се, но никога не съм виждал нещата така. Вашият бизнес е истината. Търсите я заради онези, които не могат да я намерят сами и това е професията ви. Тя се тревожи за теб.

— Рурк — обади се Ив.

— Тихо — каза й спокойно. — Страда заради теб. Означаваш много за нея. И за двамата ни. Ще направим каквото е нужно, за да открием истината за Амарилис.

— Видях я днес. — Морис се отдръпна, седна. Във всяко движение се долавяше умора. — Клип е направил всичко по силите си. Всички, с които работя, са направили каквото могат. Колко ли пъти съм стоял там, докато някой гледа мъртвата си любима? Стотици пъти! И въпреки това човек е неподготвен, когато се случи на него. Скоро ще я освободят. Да, уредих поклонението да бъде утре в някоя от траурните зали. В два. Семейството й ще организира друго следващата седмица в Атланта. Ще отида. Все още ми се струва нереално.

Ив седна на масата с лице към него.

— Поговори ли с психолог?

— Все още не. Не съм готов за това. Мога да ви предложа питие. — Когато тя поклати глава, той продължи. — Аз имам нужда. Внимавам, не желая да притъпявам болката по този начин, но мисля, че имам нужда. В бюфета има бренди.

— Аз ще го донеса — каза Рурк.

— Ако не с някого от щатните консултанти, поговори с Майра. С приятелка.

Морис изчака, докато Рурк се върна с гарафата.

— Благодаря. Не зная — отвърна й. — Не мога да реша. Мисля за изгубената любов. — Отпи бренди, срещна погледа й. — Но мога да поговоря с теб — промълви той. — Знаеш ли, че имах брат!

— Не.

— Загубих го като малък. Беше на дванадесет, а аз на десет. Чувствахме се много близки. Стана злополука, когато бяхме на почивка през лятото. Удави се. Искаше да поплуваме в океана рано сутринта. Никой не би ни позволил, разбира се, и то без родителите ни. Той беше добър плувец и смелчага. Възхищавах му се, както всеки по-малък брат. — Облегна се назад, отпи бренди. — Обещах, че няма да го издам, и бях толкова развълнуван и изплашен. — При спомена на устните му трепна едва забележима усмивка. — Най-много от всичко на света обичах да участвам в неговите приключения. Баща ни щеше да ни одере живи, ако разбере, което правеше тръпката още по-вълнуваща. И така, влязохме, топла вода, топли вълни под изгряващото слънце, крясъци на чайки. — Затвори очи и дори съвсем леката усмивка изчезна. — Аз не бях толкова издръжлив плувец, не можех да го настигна. Той се смееше и ми се подиграваше, докато драпах обратно към брега. Бях останал без дъх, очите ми пареха от солената вода, а слънцето вече беше високо. Помня всичко това. Сякаш все още го усещам. Върнах се в плитчините запъхтян и му изкрещях да излезе, преди да ни хванат.

Морис отвори очи, отново срещна погледа ѝ. Ив съзря старата болка в тях.

— Но го нямаше. Не можех да доплувам до него, не можех да го спася. Не го виждах. Предполагам, че ако бях опитал, ако ми бе хрумнало да направя нещо друго, вместо да изтичам при татко и аз щях да се удавя. — Въздъхна. — Казаха, че може би е получил схващане или е бил повлечен навътре от вълна, че просто се е уморил или подводните течения са го отнесли. Исках да зная как и защо умря брат ми. Исках истината. Но не можеха да ми я кажат.

— Затова сега я търсиш — отбеляза Рурк.

— Затова я търся — отвърна той. — Прав си. Моят бизнес е истината. Така и не я открих за брат си. Не съм сигурен дали бих понесъл за втори път да загубя обичан човек и да не узная защо. Да не узная истината.

— Как се казваше?

Морис вдигна поглед от брендито към лицето на Ив. За миг очите му се изпълниха със спомени, сълзи и благодарност.

— Джин. Казваше се Джин. — Наведе се напред, хвана ръката ѝ. — Радвам се, че дойде. Очевидно си... пострадала — рязко промени

темата.

— Нищо сериозно. Просто се блъснах.

— Не си толкова тромава.

„Истината“, спомни си тя и му я каза.

— Не мислиш, че е някой, който просто иска да убива или наранява ченгета?

— Не изглежда така. Никой инцидент не беше случаен.

— Права си. — Той потърка клепачи. — Но не си дошла тук, за да ми кажеш за това. Защо дойде?

— Електронният отдел преглежда техниката ѝ. Нищо не изниква, Морис. Разследванията, по които е работела нямат нищо общо с убийството. Няма нищо в записките ѝ и в личните ѝ файлове, което да буди подозрение, че е била в опасност, че се е чувствала неспокойна или застрашена. Има само една бележка за Рикър, просто уговорена среща с А. Р., която съвпада по дата и час. Нищо не издава да е знаела, че е била под наблюдение на вътрешния отдел.

— Следили са я?

— Получили сигнал за връзката ѝ с Рикър в Атланта. Наблюдавали я и слухтели, когато могат. Живели са заедно доста повече от година.

Погледът му не трепна.

— Знаех, че е имала сериозна връзка. Никога не ме е лъгала и не се е опитвала да го крие от мен.

— Добре. Понякога е пътувала с Рикър. Почивки в чужбина. Купувал ѝ бижута. Само това са засекли. Не са попаднали на доказателство, че между тях е имало друго, освен лична, романтична връзка.

— И разбира се, никой не я е попитал.

— Не, според източника ми.

— Който със сигурност е Уебстър, Далас, не съм глупак. Наблюдавали ли са я и тук?

— В началото. Връзката ѝ с Рикър приключила, поне така изглеждало, два месеца преди да поиска преместване. След скъсването почти не контактували и те постепенно напълно престанали. Но бюро в Ню Йорк било уведомено и я държали под око. Уебстър каза, че са я зарязали, защото нямало нищо интересно. Не са засекли обаждането на Рикър, когато е пристигнал в Ню Йорк.

— Той е главният ти заподозрян.

— Заподозрян е. Всичко, което събрах, ме кара да го смятам за главен. Зная, че е мошеник. Навярно и тя го е знаела. Уебстър ще се порови тук-там, ще потули каквото може. Ще бъде внимателен заради нея, Морис.

— Сега пък вътрешният отдел, просто е...

— Съжалявам. Може би в Атланта е била агент на Алекс. Морис, знаеш, че не мога да не се съмнявам в това. Щом са имали връзка и е била влюбена, може би е прекрачила границата заради него. Трябва да проверя, щом е заподозрян. И по-късно може би е събирала информация. След преместването си тук, след като е започнала да се среща с теб, може би е трупала доказателства и е възнамерявала да го издаде.

И гневът, и изтощението изчезнаха от лицето му, докато я слушаше.

— Ако е истина и той е узнал...

— „Ако“ и отново „ако“. Но в компютрите й няма нищо. Нищо. Прекарвала е доста време тук. Може би и в твоё отсъствие.

— Да, в зависимост от смените ни или ако някой от нас бъде повикан спешно. Мислиш, че може да е използвала моите компютри, да е скрила нещо, защото е смятала, че е по-безопасно. По-сигурно.

— Да. Заповядай. — Морис стана. — Ще направя кафе.

Помогна при търсенето и Ив забеляза, че заприличва все повече на себе си — прецизен, съсредоточен. Тя се зае с кухнята и хола, а на него остави спалнята, докато Рурк действаше в офиса.

Надникна в кутии и буркани, в чекмеджетата и зад тях. Под маси, възглавници, зад картини и сред завидната колекция на Морис от дискове с музика. Огледа всяко стъпало, преди да се качи на горния етаж.

В спалнята Морис стоеше пред гардероба с пухкав бял халат в ръце.

— Ухае на нея — каза тихо и го закачи на мястото му. — Не откривам нищо.

— Може би Рурк е имал повече късмет. Сещаш ли се къде другаде би могла да сложи нещо? Да го скрие?

— Не. Беше в добри отношения, но не и близка със съседите си. Знаеш как е. Най-добре се разбираше с колегите си. Но ако е дала

нещо на някого от тях, досега да го е предал на теб или на началника си.

— Да — въздъхна Ив. — Може би тук няма нищо, защото няма никъде.

— Струва ми се, че това е първото, което правя, за да ѝ помогна. Въпреки че не намерихме нищо. Вярваш, че може да е прекрачила границата.

— От вътрешния отдел не са успели да го докажат.

— Увърташ. Вярваш, че е възможно.

— Истината ли, Морис? Не зная.

— Какво е направила с бижутата, които ѝ е подарил?

— Върнала му ги, когато се разделили.

Той се усмихна, за първи път истински, откакто бе застанала пред вратата му предишния ден.

— Ето такава беше, Далас.

Ив се замисли, докато караше към дома.

— Загубихме три часа. Нищо. И тук нищо. Щом не открихме нищо, значи няма. Пълна загуба на време.

— Не беше загуба, не си права. Когато си тръгнахме, отново изглеждаше жив. Скърбящ, тъжен, но жив. — Рурк сложи ръката си върху нейната. — Не беше загуба на време.

11.

Отново в домашния си кабинет, Ив прегледа дисковете от охранителните камери. Видя Род Санди, с куфарче в ръка, да прекосява фойайето и да излиза от сградата в единадесет и тридесет и шест сутринта след убийството на Колтрейн.

Изглеждаше мрачен.

— Ще те помоля за услуга — каза тя на Рурк. — Проучи в колко часа са били излъчени първите репортажи за Колтрейн.

Докато бе зает с това, тя продължи с прегледа, видя хора да влизат и излизат. Никой от мезонета, според дисплея на асансьора, до връщането на Санди в дванадесет и осем.

— Първото кратко съобщение е било излъчено в десет и петдесет по АНН — докладва Рурк, визирайки световната мрежа за новини. — В единадесет са последвали разширени репортажи по всички водещи телевизии.

— Бърза работа — промърмори Ив. — Това се казва експедитивност, ако в куфарчето на Санди е имало дискове или други улики, в което съм почти убедена.

— Със сигурност не е пренесъл нерегистрираната техника през общото фойе.

— Не. — Продължи с камерата от асансьора. Отново видя Санди да влиза, да се спуска до долу и да излиза. Непознати хора се качиха с кабината до други етажи. Изведнъж екранът стана черен. — Какво... в диска ли е причината, или в техниката ми?

— Нито едното, нито другото. Охранителната камера е изключила. Била е изключена — поправи се Рурк. — Никакво примигване или пращане, каквото се получава при смущения. Сигурно кооперацията има мазе, сервизни помещения, заден вход.

— Задният вход е откъм пресечката. — Ив зареди този диск. — Мамка му, координирано изключение. Хитро. Дори да издиря свидетел от сградата или от сградите отсреща, който е видял товаренето и разтоварването, това не доказва нищо. Все пак...

— Трябвал му е пикап или... микробус, за да превози техниката.

— И да докара новите мебели. Не би използвал краден — добави тя в отговор на неизречения въпрос на Рурк. — Може би камион за доставка на мебели. Той притежава магазин за антики на Медисън и още един в центъра. Може би някой ще потвърди, „Да, видях онези момчета да изнасят кашони, да внасят скрин“. И това не е доказателство, но поне ще се уверя, че сутринта след убийството на Колтрейн се е постарал да отстрани риска за бизнеса си. Пази си задника.

— Не че го защитавам, скъпа, но при същите обстоятелства бих прикрил следите си часове по-рано, ако бях извършил убийство. До откриването на трупа в жилището ми нямаше да има нищо, което не желая да бъде видно от ченгетата.

— Не е добър колкото теб, както вече казах.

— Няма да ми омръзне да го чувам.

— В нощта на смъртта ѝ е бил заснет от камерите да излиза и влиза в часовете, които посочи. Или достатъчно близо, за да не може да се мери с теб. — Ив замислено го погледна. — Ти щеше да подправиш записите, ако е нужно. А най-вероятно щеше да оставиш всичко да бъде заснето. Какво, по дяволите, ако видят някого да изнася кашони от дома ти и да внася нещо ново? Никакво престъпление. Ченгетата все още не са разговаряли с теб. Щеше да оставиш нещата така и да кажеш: „Докажете го, де“, мислено добавяйки: „Мамка ви“.

— Каква утеха е, че ме разбираш толкова добре. Дал ти е точно това, което искаше да знаеш, нали? Потаен тип е, както казваш, явно има какво да крие.

— Кое не го прави убиец — изтъкна Ив. — Но ако е можел да подкупва ченгета, защо да се задоволява с едно? Трябва да направя по-подробно проучване за колегите ѝ, което може би означава отново да се обърна към вътрешния отдел. Мамка му.

— Отново. Да, узнах, докато разговаряше с Морис.

Осъзнавайки, че бе пропуснала да спомене за срещата си с Уебстър, му хвърли един поглед.

— Ако нещо сочи, че жертвата е била корумпирано ченге, трябва да изкопча всичко от този източник.

— Опиши начина.

Макар да разбираше, че цели точно това, тя се смути.

— Срегнах се с Уебстър в „Даун енд Дърти“, много поздрави от Трошача. Засега си остава между нас.

— Интересен избор на място.

— Приятелството с Трошача ме кара да се чувствам в свои води. Обменяме информация.

Рурк потърка брадичката й.

— Какъв късмет, че не съм от ревнивите, а?

Ив остана с поглед, вперен в него.

— О, да, голям късмет.

Той се засмя, поклати глава и застана срещу таблото с материали по случая.

— Убиецът е някъде тук. Изпълнителят или поръчителят. Иначе не виждам никаква логика. Но какво е направила? Какво е знаела и за кого е представлявала заплахата, за да си навлече това?

Реши да поспи, за да продължи с бистър ум сутринта, но не спа спокойно.

В съня си бе седнала на маса за аутопсии, а срещу нея седеше Колтрейн. Погребална музика на саксофон раздираше студения въздух.

— Не ми казваш достатъчно — промърмори Ив.

— Може би не ме слушаш.

— Глупости, детектив Колтрейн.

— Не можеш да ме наречеш Ами или дори Амарилис. Трудно ти е да видиш в мен просто жена.

— Ти не си просто жена.

— Заради значката. — Колтрейн протегна ръка напред, държейки значката си, завъртя я, огледа я. — Харесваше ми, но не се нуждаех от нея. Не като теб. За някои работата е само работа. Знаеш това за мен. Вече го узна. И то е една от причините да мислиш, да вярваш, че може да съм използвала значката за лична изгода.

— Използва ли я?

Със свободната си ръка Колтрейн приглади назад лъскавите си руси коси.

— Нима всички не го правим? А ти? Нямам предвид оскъдното възнаграждение. Ти получаваш нещо ценно, лично, всеки ден, като

вземаш решения, командваш и вършиш работата си. Непрекъснато потискаш онова, което си била, за да бъдеш това, което си.

— Не го правя заради себе си.

— Винаги е било заради теб. Жертва, убиец, разследващ. Триадата, винаги свързани в едно. Връзката на всеки един от тях с останалите донася това, което излагаш на масата. Никой от тримата не може без другите в тази игра. — Колтрейн издаде тиха въздишка на раздразнение. — Никога не съм очаквала да умра заради това и ми се струва адски нечестно. Ти очакваш.

— Да умра?

— Седиш върху маса за аутопсии, нали? Също като мен. Всъщност „очакваш“ не е подходяща дума. Подготвена си. — Сякаш доволна, Колтрейн кимна. — Да, така е по-добре. Подготвена си да умреш заради значката. Аз не бях. Бях готова да върша работата си, докато дойде време да се оттегля и да се омъжа, да създам семейство. Все още се изненадваш, че можеш да бъдеш едновременно съпруга и полицай. Не вярваш, че е възможно да бъдеш ченге и да имаш семейство, затова не мислиш за деца.

— Те ме плашат. Загадка са за мен и...

— Те са това, което си била, когато той те е наранявал. Когато те е пребивал, измъчвал и изнасилвал. Как да имаш дете, щом не можеш напълно да разбереш, да приемеш и да простиш на детето, което си била?

— Нима при убийството си получила диплом за психолог?

— Говори подсъзнанието ви, лейтенант. Аз съм само една от вашите мъртви. — Отмести поглед към стената със студени стоманени чекмеджета. — Една от многото. Ти и Морис винаги сте се чувствали толкова спокойни тук. Наистина ли никога не е имало тръпка помежду ви?

Дори в съня си, Ив усети как лицето ѝ пламна.

— Господи, това не е моето подсъзнание.

— Със сигурност не е моето. — Със смях, Колтрейн тръсна коси назад. — Но да обичаш някого без секс, дори без сексуална тръпка? Това е нещо специално. Радвам се, че сега има теб. С нас беше различно. Тази тръпка! — Щракна с пръсти. — Пробуди се така внезапно, а прерасна в нещо толкова голямо. Той беше човекът, с когото мислех, че мога да прекарам живота си, да създам семейство.

— А Алекс Рикър? Сексуална тръпка?

— Знаеш как е. Отлично знаеш какъв сексапил излъчва мъж като него.

— Той не е като Рурк.

— Не са чак толкова различни. — Колтрейн вдигна пръст срещу нея, шеговито се усмихна. — Това те смущава. И ние с теб не сме твърде различни. Предадохме се на влечението, искахме да го изживеем. Но по-нататък развоят беше различен. Би ли намерила сили да го напуснеш, ако не се бе отказал от тъмните си афери?

— Не зная. Не съм сигурна. Но зная, че ако бе поискал да съм с него, да изградим живота си заедно и да си затварям очите, когато нарушава закона, нямаше да бъде същият Рурк. Нямаше да бъде човекът, с когото останах.

Колтрейн размаха пръста си.

— Все пак го нарушава.

— Трудно е за обяснение, дори за мен. Не го прави заради себе си, за своя изгода. Вече не. Ако извършва някое нарушение, то е, защото вярва в истината, в справедливостта. Невинаги е същата истина, същата справедливост, в която вярвам аз. Рикър не е скъсал с тъмното си минало заради теб. Вече разбрах и това.

— И двамата са отраснали с жестоки бащи и без майки. Нали това ги прави такива, каквито са и е част от чара им? Те са опасни и неустойими. Желаят ни и ни дават толкова много.

— Не държа на подаръците, за разлика от теб. Ти си ги ценяла, иначе не би ги върнала. Ха. Точка за моето подсъзнание. Върнала си ги, защото са означавали нещо за теб, затова не си ги задържала. С тях не би могла да поставиш ново начало, чиста страница. Вместо подаръците си носела пръстена от родителите си, да ти напомня коя си и откъде идваш. От стабилно заможно семейство.

— Явно все пак ме слушаш.

— Може би си затваряла очите си, когато си била с него. Може би дори си му казала неща, които не бива, защото за теб работата е била просто работа, на второ място в живота ти. Но не си била непочтена. Не си приемала подкупи. Не това си искала от него и не това си му давала. По-скоро би се отказала от значката си. Самозалъгвала си се, докато си живяла с него, че никой няма право да се бърка в личния ти живот, да се интересува кого обичаш.

Усмивката на Колтрейн стана широка и топла.

— Кой е психологът този път?

Ив не обърна внимание на забележката ѝ и продължи:

— Но дори когато работата е на второ място, това пречи. Било е сериозен проблем и той е отказал да се промени. Не си могла да продължиш да го обичаш, щом не е бил готов на това за теб. Затова си върнала подаръците и си го напуснала. Но си запазила значката.

Колтрейн отново я огледа.

— Голям късмет ми донесе. — Отново погледна Ив и яркозелените ѝ очи се изпълниха с тъга. — Не искам да оставам повече тук.

— Скоро ще бъдеш свободна.

— Мислиш ли, че някой от нас може да бъде свободен, преди истината да излезе наяве? Мислиш ли, че можем да намерим покой без справедливост?

— Не, не мисля — призна Ив, знаейки, че това винаги ще бъде движещата ѝ сила. — Няма да останеш дълго тук. Имаш думата ми. Обещавам ти, че ще бъдеш свободна.

Нима беше възможно да дава обещание на мъртвата в съня си, запита се Ив. Какво означаваше това, защо бе почувствала нужда от него?

Докато се обличаше, погледна Рурк, който седеше с кафето си, сведенията от борсата и котарака си. Сега не изглеждаше опасен. Не беше лошо момче. Просто изумително красив мъж, чийто ден започваше.

Всъщност може би денят му бе започнал час-два по-рано с международна линк трансмисия или холографска среща. Все пак не изглеждаше опасен.

— Вече беше решил да се откажеш.

Откъсна поглед от числата на екрана и насочи вниманието си към нея.

— От какво да се откажа?

— От престъпната си дейност. Когато се запознахме, вече излизаше на чисто. Аз само ускорих процеса.

— Значително. — Облегна се назад с кафето си. — И окончателно. Иначе най-вероятно щях да запазя няколко апетитни парчета. Трудно се скъсва със старите навици, особено забавните.

— Знаел си, че нямаше да имаме това, което имаме. Щяхме да крачим по тази тънка граница, но тогава щеше да бъде стена, а не бихме могли да живеем със стена помежду ни. Било е по-важно за теб, аз съм била по-важна.

— От всичко преди и след.

Тя се приближи и както с Морис предишната вечер, седна на масата срещу него. Галахад пропълзя в скута му, протегна се и сложи лапа на коляното ѝ. Странно мил жест.

„Има всякакви семейства“, помисли си Ив.

— Не съм искала това, защото не знаех какво е. Но исках теб, повече от всичко преди и след. Не можех да си затварям очите, а те желяех толкова силно, че ако ме бе помолил, може би щях да опитам. Но между нас нямаше да се получи нищо.

— Нямаше.

— Навици... хобита, в това се бяха превърнали за теб тъмните дела. Не бяха движещата сила, както когато си започнал. Нито за оцеляване, нито за себеутвърждаване. Успех, положение, богатство, власт, сигурност, да, държиш на тях. Но не е нужно да мамиш, за да ги получиш или да ги задържиш. Освен мен, и собствената ти гордост изигра роля. Наистина е забавно да заобиколиш закона, но не носи същото удовлетворение, както когато постигаш целите си по трудния начин.

— Понякога измамата е трудният начин.

Тя се усмихна.

— Може би. Ето как стоят нещата. Той, Алекс Рикър, не се е отказал от аферите си заради нея. Очаквал е да си затваря очите и тя го е правила близо две години. Но не е могла да продължи. Не се е променил, защото не я е желяел по-силно от всичко. За него Ами е била на второ място, както работата за нея. Може би помежду им е имало страст и може би са се обичали.

— Но не е било достатъчно.

— Питам се дали ние сме свързани с убийството ѝ. Все още не зная, но по някакъв начин сме свързани с нея. Ние спряхме Макс

Рикър и когато успяхме, нещата са се променили. Синът се е изкачил няколко стъпала по-високо в йерархията, нали? Бил е свободен да...

— Да скъса с тъмното минало — довърши Рурк. — Но не го е направил. Изборът му е бил друг.

— На този кръстопът тя е проумяла, че никога няма да избере промяната. И тогава е направила своя избор. Това е логиката. Моментът пасва идеално.

— Той не е избрал нея и тя не е могла да предпочете него.

— Да. — Ив отново видя Колтрейн седнала на масата в моргата. Значката в ръката ѝ, сълзите в очите ѝ. — Не я е убил той. Щом е била на второ място, каква е логиката? Направил е избора си и тя своя. Ако е бил толкова огорчен, защото е било удар по самочувствието и гордостта му, би могъл да извърши престъпление от страст. Но защо да чака цяла година и да усложнява живота си?

— Може би е размислил.

— Да, може би. Решил е да дойде тук, да опипа почвата. Но е разбрал, че тя има нова връзка. Може би отново се е намесила гордостта, суетата. Той има в изобилие и от двете. Вижда я щастлива, продължила напред. Сигурно го е заболяло, но дали толкова, че да я убие?

Ив отново поклати глава. Просто не ѝ се струваше правдоподобно.

— Първо, оставя я да си тръгне. После, не държи на нея повече, отколкото на живота, който води. Той е бизнесмен, непочтен, но достатъчно умен да прозре, че сделката не е на масата. Просто не виждам толкова любов тук, че да е способен на убийство. Освен това убийството е твърде хладнокръвно, планирано внимателно.

— Значи не е било от любов или страст. — Щом не си бе взела кафе, Рурк ѝ предложи своето. — Може би е имала нещо за него или е работила за него. Или е отказала да продължи.

— И да е имала нещо, запазила го е в тайна при раздялата им и още цяла година след нея.

— Защо да я отстранява сега? — каза той, когато Ив изпи кафето му и му подаде обратно празната чаша.

— Не преставах да клоня в тази посока, защото я виждах като себе си, искам да кажа, като ченге. Не като жена, която е била влюбена. Ако е искала да го накаже, щяла е да действа, когато гневът ѝ е кипял,

когато е била наранена и огорчена. Никога не е имала користни цели. Върнала е бижутата.

— Вече го изтъкна, въртиш се в едни и същи факти.

— Да, защото пропуснах една подробност и мисля, че това ме е смущавало. Не само че е върнала бижутата, а и че е запазила значката. За нея работата е била просто работа и все пак я е запазила. Това ми убягваше.

Ив стана, за да поразмишлява в движение.

— Щом не е била непочтена и не е искала да го накаже... а, по дяволите, жена като нея със сигурност е имала документация, която не можем да открием и той я е оставил да си тръгне, значи двамата са зрели хора, проумели, че между тях нищо няма да се получи и решили да скъсат. Не всеки убива заради приключила връзка.

Тя се обърна.

— Алибито е твърде нескопосано и това не ми дава покой. Ако той го е извършил или го е поръчал, щеше да прикрие следите си. Не би разчитал на самодоволно перчене: „Ако знаех, че ще ми е нужно алиби, не мислите ли, че щях да си осигуря?“. Твърде съобразителен е за да няма. Не преставах да го подозирам, защото е Рикър. Загубих време.

— Не, не си. Както и снощи у Морис. Изясни важни неща. Как можеше да не се усъмниш в него, да не измениш стъпките, да не събереш парчетата? Той е най-логичният заподозрян.

— Да, и това е... Мамка му.

— Само на половин крачка зад теб, ще попитам кой би спечелил, изпращайки Рикър на пътя ти като заподозрян в убийство?

— Конкурент. Много от лошите не биха се поколебали да убият ченге.

— Страшно ме успокояваш — промърмори Рурк.

— По-умна съм от лошите. Нали те изпреварих с половин крачка?

— Само защото ти дадох тласък. Все пак не бих го нарекъл голям експерт.

— Очевидно не е нужно да бъде. През цялото време държах Рикър на горещия стол. Беше принуден да опразни мезонета си, да скрие дискове, техника. Това му коства доста време и труд. Възможно е

да се окаже, че е имал горещи сделки, които това неудобство ще осуети.

— Възможно.

— И отново се съсредоточавам върху него. — Ив потърка носа си. — Но връзката с него е единственото логично обяснение. Не е разследвала толкова опасни случаи, че да доведат до убийство. Никой в кооперацията не й е имал зъб, нищо против нея. И е излязла, което е много важно, излязла е въоръжена. Онзи, който я е причакал на стълбите е бил или от лошите, или ченге.

— Друг, освен Алекс, който държи ченге в джоба си.

— Може би. Да, наистина е възможно. Ако е така, ченгето е в нейния екип.

— Отново ще се обърнеш към вътрешния отдел.

— Мисля, че се налага.

— Е, първо закуси.

— Ще си взема нещо. Трябва да тръгвам и... Мамка му. По дяволите. Колата ми.

— Закуси — повтори Рурк, — после ще помислим за транспорта ти.

Ив се намръщи и пъхна ръце в джобовете си.

— Загубвам апетит, като се сетя за отдел „Реквизити“.

Рурк просто застана до печката и програмира сандвич с шунка и яйце.

— Ето, бързо и лесно.

— Виждам. — С неохота отхапа залък на крак. — Ще убедя Пийбоди отново да предложи лични сексуални услуги, но няма да клъвнат за втори път. Ще ме накарат да ги умолявам на колене и накрая ще ми дадат най-скапаната трошка. Мога да подкупя Бакстър да отиде вместо мен.

— С лична сексуална услуга?

— Не, но... може би. Да поиска ново возило. Сякаш той има нужда. Харесват го, но ще се досетят, че е за мен. — Тонът й стана горчив като кафе от автомат. — Имат шпиони навсякъде.

— Сериозен проблем, лейтенант. Мисля, че мога да помогна.

— Ще ми предложат най-ценната придобивка на отдела, ако ти им обещаеш сексуални услуги. Но няма да позволя. Всичко си има граници. Освен това съм лейтенант, по дяволите. — Натъпка устата си

с шунка, яйце и топъл хляб. — Не би трябвало да е нужно да умолявам — промърмори с пълна уста. — Аз съм шеф.

— Напълно си права. Гадни копелета. — Рурк обви ръка около раменете ѝ. — Да слезем долу. Мисля, че има решение.

— Нямам никаква вина. Съсипана е, да, но при нападение. Шибаняци.

— Съгласен съм. Шибаняци.

Насмешката му ѝ убягна, докато гневът напираше у нея.

— Мразя да действам по този начин. Просто ме гризе отвътре, но не мога да допусна това да забави разследването ми. Може би ще постигнеш нещо с няколко каси от най-доброто пиво или ВИП билети за мач. Примамлив подкуп.

— Разбира се. Но вместо това ето какво ще опитаме.

Рурк отвори входната врата.

На алеята бе спряна кола в мрачен тъмносив цвят. Изглеждаше твърде скромна, обикновена, почти невзрачна. Имаше няколко хромови части, които блестяха обнадеждаващо на утринното слънце.

— Пийбоди ли я уреди?

— Не.

Понечи да тръгне към нея, борейки се с личното си разочарование, че бе далеч по-скромна на вид от предишната, толкова по-скромна, че лъскавите джанти изглеждаха като евтино червило на лицето на грозновата жена. Изведнъж спря и се намръщи.

— Не ми казвай, че е твоя. В кашона ти с играчки няма нищо толкова обикновено.

— Не е моя. Твоя е.

— Каза, че Пийбоди не е... — „Кой изоставаше с половин крачка сега?“ — Не можеш да ми купиш служебна кола.

— Няма разпоредба, която забранява да караш собствен автомобил при изпълнение на служебните си задължения. Проверих.

— Да. Искам да кажа, не. Не можеш просто да ми подариш кола.

— Разбира се, че мога и твърдо бях решил да го направя. Щеше да бъде подарък за годишнината ни. Сега ще трябва да измисля нещо друго.

— Решил си да ми подариш полицейска кола за годишнината ни през юли. Е, сигурно си ясновидец и си знаел, че колата ми ще бъде съсипана.

— Беше само въпрос на време. Но не. Мислех, че ще оцениш подаръка. Сега не е подарък. Ще ми направиш услуга, като я приемеш и я използваш.

— Тогава не разбирам защо...

— Пълна е с екстри — прекъсна я той. — Електрониката е произведение на изкуството. Вертикалната и въздушната скорост са сравними с тези на новия XS-6000.

— На новия... Сигурно се шегуваш.

— Най-важното е това, което се крие под капака. Може да вдигне от нула до сто и двадесет на земята или във въздуха за по-малко от едно цяло и три секунди.

— Супер!

— Може да постигне вертикално издигане на пет метра височина за същото време.

Усмихна се, когато Ив започна да я обикаля и оглежда. Усмивката му стана по-широка, когато повдигна капака. Тя не разбираше почти нищо от двигатели.

— Тук всичко е страшно лъскаво.

— Програмирана е за соларно, незапалимо и запалимо гориво. Купето е бронирано, както и стъклата. Това е същински танк, който може да се движи като ракета, автонавигация, разбира се, холографска карта, гласово и ръчно управление. Има електронен детектор, който те уведомява, ако някой се е опитал да запали. Има вградена камера с обхват сто и петдесет метра във всяка посока.

— Господи.

— Седалки с памет. Аларми, светлини и сирени, отговарящи на изискванията на отдела. Брониран панел между предната и задната седалка, който се вдига в случай, че транспортираш опасни или подозрителни типове. Да видим дали съм забравил нещо.

— Да, дванадесетдисковото упътване как да използвам всички екстри. Рурк, не мога...

— Програмирана е за твоя глас и отпечатьци, не са нужни кодове. — Бе решил, че така няма да може да откаже. — Засега просто й кажи какво искаш да направи. Програмирана е и за Пийбоди, защото често й отстъпваш волана, и за мен. Ако искаш да я кара друг, можеш да го оторизираш.

— Добре. Почакай. Това струва пет, може би десет пъти повече от стандартните полицейски коли. Така и не си купих собствена и затова паркирам служебната тук. Не мога да карам нещо, което струва повече от всички возила на отдела ми, взети заедно. Твърде много е.

Скромничеше като срамежлива девойка, когато става дума за пари.

— А можеш да искаш да подкупя шибаняците с каси бира и билети за мач.

— Да. Не е логично, но да.

Той плъзна пръст по зарастващата рана на челото ѝ.

— Помисли си за следното. Ако вчера караше тази кола, щеше не само да избегнеш инцидента, а и да хванеш онези с микробуса. Може би днес щеше да приключиш разследването си.

— О, не е...

— Освен това, повтарям, колата не е подарък. Приеми я заради мен. Щом си с нея, ще знаеш, че си в безопасност. Моля те за услуга.

— Подло от твоя страна. — Ив шумно въздъхна. — Подло беше да не ми се разсърдиш, а после да поискаш услуга. Правиш го колкото заради мен, толкова и заради себе си.

Докато стояха в топлото пролетно утро до невзрачната на вид кола, очите им се срещнаха.

— Самата истина.

— Да — каза Ив след миг. — Е, добре. Мога да ти направя тази услуга.

— Благодаря.

Той докосна устните ѝ със своите.

— Хей. — Сграбчи реверите му, притегли го към себе си за дълга целувка. — Много си съобразителен. Поръчал си я скромна, за да не се набива в очи. Не би привлякла ничие внимание.

— Трябва да призная, че здравата измъчих дизайнерите. Един от тях получи нервна криза. Плака цял час.

Ив се засмя.

— Добра е. Наистина е добра. Поръчал си я за мен. Господи, това е първата ми истинска собствена кола... и е проектирана специално за мен.

— Нарекох я ЛИД Търбън и е единствена.

— ЛИД? Какво... О! — Бяха й нужни няколко мига и задоволството бе огромно. — Лейтенант Ив Далас.

— Да, както казах, единствена е. Произвеждаме други със същата форма на купето, икономичен модел, но никоя няма уникалните възможности на тази.

— Колко вдига?

— До четиристотин по прав път, шосе или въздух. Но аз съм по-добър шофьор, така че не я пресилвай.

— Господи, ще се пристрастя към преследванията с кола. Някой ден.

— Без съмнение.

— Мога да кажа на копелетата от отдел „Реквизити“ да вървят на майната си. — Мисълта я накара да затанцува на алеята. — Върхът! Трябва да я изпробвам, да отида на работа и да размахам среден пръст срещу тях. — Отново го сграбчи в прегръдката си, отново го целуна. — Благодаря. Това е най-хубавата услуга, която съм правила на някого. До довечера.

— До довечера.

Проследи я с поглед, когато седна зад волана, усмихна се, докато гледаше как се настанява. Ив сложи палец на малкия скенер и двигателят забръмча.

— Върхът! — отново извика тя и чаровно му се усмихна. Потегли с бясна скорост, сякаш преследваше бандити.

— Господи, с това може да се блъсне в тухлена стена и да се отърве без драскотина.

— Очевидно лейтенантът харесва новата си кола — отбеляза Съмърсет от прага.

— Да. О, небеса! — Рурк затаи дъх, когато тя направи завой на триста и шестдесет градуса, очевидно проверявайки маневреността. После рязко се издигна вертикално и премина над портала, вместо през него. — Никога досега не е имала собствена кола. Не зная защо забравям неща от този род. Известно време ще й се радва като на нова играчка. После ще свикне.

— Твоята първа кола, задигната, когато беше на около дванадесет, свърши с носа напред в канавка край Дъблин.

Рурк се обърна.

— Не предполагам, че знаеш за това.

Съмърсет само се усмихна.

— Или че си я крил в гаража на чичото на Мик две седмици, преди да се престрашиш да я подкараш и разбиеш. Но научи урока си и беше по-внимателен със следващото крадено возило.

— Беше тръпка. И карането, и краденето.

— Липсва ли ти?

— Краденето? Понякога — призна той. Знаеше, че Съмърсет ще го разбере. — Не толкова, колкото предполагам.

— Щеше да ти липсва повече, бих казал, ако нямаше друга тръпка в живота ти. — Когато Рурк се усмихна широко, Съмърсет въздъхна. — Не изпадай в униние, момчето ми. Говоря за работата, която вършиш за себе си и за полицията. Може да се окаже свързано и с едното, и с другото, или и с двете, но докато показваше на лейтенанта новата ѝ играчка, се обади Алекс Рикър. Не исках да ви прекъсвам и му казах, че ще се свържеш с него.

— Интересно, нали?

— Внимавай. Баща му си мечтае да се окъпе в кръвта ти. Може би синът изпитва същите чувства.

— Тогава ще бъде също толкова разочарован.

Рурк влезе да отговори на обаждането и се запита каква ли тръпка ще му донесе този ден.

12.

Макар и трудно, Ив устоя на изкушението да включи сирените и светлините и да фучи през целия път до центъра. Не се сдържа и затанцува на седалката докато се провираше между колите, заобикаляше макси бусите и изпреварваше високоскоростните таксита на кръстовищата.

Прикривайки вълнението си, позвъни на Уебстър. Когато образът му се появи на екрана, вграден в таблото на сладкото ѝ ново возило, бе очевидно, че го е събудила.

— Служителите от вътрешния отдел са на разположение по всяко време.

Той потърка очи.

— Днес не съм на работа.

— Знаеш мнението ми по този въпрос. Сам ли си?

— Не, тук има шест стриптийзърки и няколко порнозвезди.

— Не ме интересуват жалките ти фантазии. Проверявам друга версия. Трябва да узная дали някой от отдела на Колтрейн е бил под наблюдение.

— Искаш да навлезеш в личното пространство на цял отдел, за да провериш една версия?

Ив се изкуши да подхвърли хаплива забележка за вътрешния отдел и личното пространство, но размисли.

— Отчитам факта, че жертвата не е излязла от къщи с оръжието и палката си, за да пийне с приятели, а е смятала, че изпълнява служебния си дълг. Съдейки по профила ѝ обаче, не е било само въпрос на дълг.

— Използваш израза „отчитам факта“ вместо „предполагам“.

— Тя е свикнала да работи в екип, Уебстър. Трябва да проверя и вероятността да е била убита от свой колега или колеги. Ако е така, може би този колега някога е привлякъл вниманието на отдела за вътрешни разследвания.

— Можеш да минеш по каналния ред, Далас. Да следваш законната процедура.

— Няма да удостоя това с коментар.

— По дяволите. Ще ти се обадя.

— Използвай режим „Поверително“ ако откриеш нещо и когато станеш готов — предупреди го тя и затвори.

Следващият ѝ ход бе да се обади в офиса на Уитни и да поиска среща с командира.

Когато пристигна в централата, отиде право в своя офис с намерението да провери новите си теории. Искаше да изчисли няколко вероятности, като се надяваше да добави и някое ценно сведение от Уебстър към параметрите, преди да докладва пред Уитни. „Втора консултация с Майра можеше да придаде по-голяма тежест“, помисли си тя, когато влезе.

Първо си взе кафе и видя диск от Бакстър на бюрото си.

Зареди го и прегледа доклада му, докато пиеше кафе. Претегляйки информацията, замислено се отпусна на стола с втора чаша.

Докато изчисляваше вероятностите без нищо ново от Уебстър, влезе Пийбоди.

— Обявиха часа за поколението пред Колтрейн — осведоми я партньорката ѝ. — Днес в четиринадесет, в траурната зала на централата.

— Да, разбрах това от Морис. Нали ще изпратиш съобщение до всички от отдела? Нека всеки, който не е в акция или на дежурство, да намине поне за малко. За предпочитане в униформа.

— Разбира се. Веднага ще...

— Почакай. Въпрос. Какво ти говори фактът, че Алекс Рикър е посещавал баща си на Омега един-единствен път, преди осем месеца и откакто баща му е в затвора, не е регистрирана никаква кореспонденция помежду им?

— Е... Мога да тръгна в няколко посоки. Може би старият не желае синът му да ходи там, да го вижда в затвора безсилен. Може би му е забранил след първото посещение и му е казал да продължи напред, да не му се обажда и да мисли за собствения си живот.

— Все още ли в твоя свят танцуват малки розови феи, Пийбоди?

— Понякога, когато е тихо и никой друг не може да ги види. Но щях да кажа, че ми се струва по-вероятно бащата и синът да не са особено близки. Може би отношенията им са обтегнати, дори враждебни.

— Да, ако онова, което Бакстър е узнал от надзирателите на Омега е факт, бих се съгласила с второто и бих добавила, че Алекс Рикър предпочита да се дистанцира от баща си поради свои причини. Питам се какви.

— Лошо е за бизнеса.

— Защо? Старият е известен, преуспял негодник. Негодник е по рождение, но за да преуспее е изминал дълъг път. Изградил е престъпна империя прочее. Навярно името Рикър събужда уважение и страх у хората в този бизнес — заключи Ив. — Династията Рикър. Кръвната връзка.

— Е, добре, може би. Да не избързваме. Може би Бакстър е получил грешна информация.

— Намирам за много странно, че няма засечени съобщения от и за Рикър, откакто пребивава на Омега.

— Никакви? Нито едно? Зная, че режимът там е строг, но затворниците имат право на известен брой разговори и съобщения всеки месец, така е, нали?

— Да — потвърди Ив. — Но за Рикър... никой не се обажда, никой не пише. Глупости. Никакви други посещения, освен онова единствено документирано от Алекс. Не, дори в свят на танцуващи феи не бих повярвала.

Пийбоди се намръщи и се облегна на касата.

— Тогава не можеш да не се запиташ защо той, Макс Рикър, иска да пази посещенията и комуникацията си в тайна. И как успява да го прави на място като Омега, по дяволите.

— Излез от този свят на феи, Пийбоди. Подкупът е универсално средство. Може да си го позволи и ще проверим това. Защо? За да прикрива връзките си с въпросната престъпна империя. Може би синът действа от негово име или се е опитал да заеме мястото му на водеща фигура привидно, а татенцето продължава да дърпа конците.

— Името запазва силата си — прецени Пийбоди — и синчето обира лаврите, докато татенцето все още е в играта. Добра стратегия.

— Може би. Ако се върнем на текущото разследване, може би Колтрейн е знаела повече, отколкото бащата или синът са искали да знае, когато връзката им е приключила. В такъв случай бих гласувала за татенцето. Алекс не е знаел, че Колтрейн ще бъде ликвидирана. Твърде умен е, за да рискува да попадне в списъка на заподозрените в убийство на ченге.

— Но щом мислиш, че е твърде умен, това отклонява подозренията от него.

— Хората излизат със скалъпени алибита, когато мислят, че ченгетата са идиоти. Той не мисли. Скалъпват истории, когато са самодоволни и искат да си играят. Той е предпазлив. Всичко, което узнах за него говори за това.

Ив се завъртя на стола към таблото.

— Единственият му непредпазлив ход, доколкото виждам, е, че се е обвързал интимно с ченге. Подсигурил се е по безброй начини и все пак е било непредпазливо. А да дойде в Ню Йорк дни преди удара, да остане и след него? Това е просто безразсъдно.

Ив погледна часовника, изрече ругатня по адрес на Уебстър.

— Трябва да докладвам пред командира. Продължи с тези вероятности и създай файлове за всеки от отдела на Колтрейн, включително и лейтенанта.

— Господи!

— Става все по-неприятно. Очаквам обаждане от Уебстър, в режим „Поверително“. Позвъни ми, ако се обади, преди да се върна.

Ив извади комуникатора си, докато вървеше от отдел „Убийства“ към ескалаторите. Фийни вдигна веднага.

— Какъв е най-добрият начин да узнаеш дали някой на Омега прикрива или подправя сведения за посещения и комуникации?

— Да отидеш там за проверка на място. — Дълго се взира в нея от екрана. — Няма да го направя, дори за теб.

— Добре, какъв е следващият?

— Да намериш младеж, който си мисли, че ще бъде вълнуващо и е достатъчно умен да свърши работата и да го изстреляш към онзи забравен от бога каменен къс.

— Кой от твоите отговаря на изискванията и може да тръгне още сега?

Фийни изпусна въздух, от който устните му завибрираха.

— Щом е във връзка с убийството на Колтрейн, ще ти бъде нужен млад човек, умен и вече запознат със случая. Мога да поговоря с Календър, да изпратя нея.

— Какви правомощия са ти нужни за...

— Хей. Капитанският ми чин е достатъчен.

— Добре. Можеш ли да я изпратиш веднага? Ще се погрижа да бъда напълно информирана по пътя. Не я изпращай сама, Фийни. Нека я придружи някой с повече мускули, за всеки случай. Имаш ли мускулести хора?

— Компютърните гении имат и мускули. — Стегна бицепсите си сякаш да го докаже. — Дай ми основание за проверката и ще уредя въпроса.

— Благодаря. — Ив се свърза с Пийбоди. — Дай на Фийни информацията от Бакстър и напиши защо смятам, че има нещо гнило. Ще изпрати Календър и някой компютърен гений с мускули на Омега да проверят.

— Господи, не Макнаб.

— Би ли описала Макнаб като гений с мускули?

— Той... е, добре, не.

— Действай, Пийбоди. Искам я на път, бързо, незабавно и веднага.

— Разбрано. Току-що пристигна поверителното съобщение.

— Добре. — Ив прибра комуникатора си, извади джобния си линк. Бяха й нужни няколко минути, за да си спомни как да отвори съобщение от компютъра в офиса си на мобилното устройство и се наложи да забави крачка.

Прегледа текста на дисплея в движение, прочете подчертаните части. Записа го, архивира го и прибра линка, преди да влезе при Уитни.

Докладва права, докато Уитни седеше на бюрото си.

— Детектив Пийбоди продължава с вероятностите. По-нататък...

— Не вярваш, че пристигането на Алекс Рикър в Ню Йорк и срещата му с Колтрейн в деня преди убийството са съвпадение.

— Не, сър. Възнамерявам да го подложа на официален разпит тук, в централата. Мисля, че тази среща може да има връзка с мотива и времето. Не вярвам, че самият той е убил Колтрейн или е поръчал убийството й. Всъщност мисля, че ако е знаел за удара, би се опитал да

го спре, да я предупреди. — Замълча за миг, търсейки най-подходящите думи. — Мисля, че е държал на нея, но не е била най-важното нещо в живота му. Постарал се е да запази връзката им в тайна колкото заради себе си и репутацията си, толкова и заради нея. След смъртта ѝ тази връзка излезе наяве. Знаел е, че ще стане така. Очаквал е да види ченгета пред прага си още от мига, когато е чул, че е убита.

— Защо го е било грижа дали връзката им ще излезе наяве, докато са били заедно и после?

— Гордост и предпазливост. Просто не е добре за бизнеса на човек с неговото положение, с неговите интереси да има любовница ченге. За него бизнесът е на първо място, а репутацията му е съществен елемент от този бизнес. Може би убийството ѝ е било опит да бъде натопен, подозренията да паднат върху него и да навредят на репутацията му и в бизнес средите и в подземния свят.

— Била е използвана като оръжие срещу него.

— Да, сър. Заради славата му, или по-скоро тази на баща му, връзката му с Колтрейн го постави на първо място в списъка на заподозрените в убийството ѝ. Лошо за бизнеса — добави Ив.

— Предполагаш, че е конкурент?

— Възможно. Може да е била убита, защото са я смятали за негова слабост. Всъщност обвързването му с нея е единствената му грешка в професионално отношение. Независимо дали е била подкупна, в което не вярвам, предвид профила и досието, потеклото и характера ѝ. Ако все пак е била, значи е проявил глупост, впускайки се в интимна връзка с един от агентите си. — Поколеба се миг, но реши да говори откровено. — Зная за подозренията спрямо мен, че съм агент на Рурк. Истината е, че работата ми в полицията е сериозен проблем за него и обратното. За Алекс Рикър съжителство с ченге, поддържане на интимна и професионална връзка би означавало да си търси белята, а той не я търси.

— Сигнала си до извода, че Колтрейн може да е убита заради Алекс Рикър, но не и от него или по негова поръчка.

— Да, сър.

— Конкурент, подчинен. Много широк кръг, лейтенант.

— Мисля, че може да се стесни, командир Уитни. Според доклада, който получих, Алекс Рикър е посетил баща си на Омега само

веднъж през последните осем месеца. Не е имало никаква комуникация помежду им, а всъщност между Макс Рикър и когото и да било, откакто излежава няколкото си доживотни присъди.

— Никакви съобщения или обаждания от и до затворническата колония?

— Според доклада, сър.

Уитни се усмихна със стиснати устни.

— За колко ли глупави ни смята?

— Макс Рикър изпитва само ненавист към ченгетата и през последните няколко години егото му надделява над здравия разум. Това е една от причините да бъде в затвора. Но ние не сме глупави и затова помолих капитан Фийни да изпрати двама от електронния отдел на Омега да проверят доколко е вярна информацията.

— Кога заминават?

— Днес, сър. Надявам се, след по-малко от час. Можем да ускорим процеса, като помолим цивилния експерт да осигури транспорт за целта.

В очите на Уитни проблесна лека насмешка.

— Оставям подробностите на вас, лейтенант. Имам известни връзки на Омега. Ще ги задействам, за да ускоря процеса на колонията. — Облегна се назад, вече без следа от насмешката, забарабани с пръсти по бюрото. — Нито конкурент, нито подчинен. Вярваш, че Макс Рикър е поръчал убийството на детектив Колтрейн.

— Да, сър, така е.

— За да засегне сина си или да го защити?

— Това е въпрос, на който се надявам да получа отговор при разпита на Алекс Рикър.

Докато Ив докладваше пред началника си, Рурк слезе от колата си, кимна на шофьора. Алекс Рикър стори същото. Сивкавосините води заливаха пясъка на Кони Айлънд, докато мъжете вървяха един към друг.

„Неутрална територия“, помисли си Рурк. Нямаше нужда да бъде сериозен, хладнокръвен и заплашителен. Бизнес от подобно естество не изискваше мрачната обстановка на влажни складове или пусти паркинги. Допадна му идеята срещата да бъде във възстановения

увеселителен център. Реконструираното виенско колело бе негов символ.

Животът бе пълен с кръговрати.

Въпреки че бе твърде рано сутринта за която и да е от атракциите, хората се разхождаха по брега, сърбаха ароматно кафе или сладки сокове, докато се шляеха по кея.

В морето се разминаваха увеселителни катери и натоварени фериботи.

Океанският бриз развя краищата на тънкия му шлифер, когато повдигна ръце, за да позволи на спътника на Алекс да го претърси. Неговият стори същото с Алекс.

— Благодаря ви, че се съгласихте на тази среща — започна Алекс, когато и двамата се увериха, че са чисти. — Въпреки странния избор на място.

— Защо мислите така? Пролетно утро, морски бриз.

Алекс хвърли поглед наоколо.

— Въртележки.

— И нещо повече. Забележителност на Ню Йорк, традиция, някога потънала в забрава. Жалко. След Градските войни имаше стремеж към съживяване, обновление и това място спечели. Обнадеждаващо е, че в света има места за развлечения, нали?

— Каква част от центъра е ваша собственост?

Рурк само се усмихна.

— Е, можеш да провериш сам. Какво имаш да ми кажеш, Алекс?

— Нека повървим.

— Добре.

Рурк го подкани с жест и закрачиха по дървената платформа, следвани на няколко крачки от шофьорите си.

— Ти беше моето назидание, когато бяхме по-млади — сподели Алекс.

— Така ли?

— Баща ми не преставаше да ми говори за теб, поне в началото. „Такъв трябва да бъдеш. Безмилостен, хладнокръвен и винаги на крачка пред другите в мисленето.“ Докато реши, че не си достатъчно безмилостен, достатъчно хладнокръвен и започна да се безпокои, че си твърде далеч пред него. Все пак не престана да натяква. Трябвало да стана по-добър от теб. Иначе нямало да постигна нищо.

— Вбесяващо, нали?

— Наистина беше. Когато започна да се бои от теб и да те презира, стана още по-лошо. Поръчал е три покушения срещу теб, за които знам.

Рурк продължи да крачи бавно.

— Всъщност бяха пет.

— Защо не му отмъсти?

— Не ми е нужна кръвта на конкурентите ми. Дори на враговете ми. Известно време той не означаваше нищо за мен, но не биваше да докосва жена ми. Тогава в интерес на истината бях готов да го убия, защото я беляза.

— Не го направи и той все още е жив.

— Защото и това би я белязало. Такъв човек е тя.

— Оставил си го да живее, за да защитиш жена си?

Рурк замълча, погледна Алекс в очите.

— Ако мислиш, че лейтенантът се нуждае от защита, моята или на когото и да било, сериозно грешиш в преценката си. Оставих го жив от уважение към нея. И съм убеден, че животът му сега е по-лош от смъртта.

— По-лош е. Но той никога няма да го признае, дори пред себе си. Част от него винаги ще вярва, ще чувства нужда да вярва, че ще си проправи път обратно. Не само от Омега до тук, а и до върха в играта. Дълго ще живее с тази мисъл и ще жадува кръвта ви. Твоята и на ченгето.

— Искрено се надявам да си прав. — В усмивката на Рурк в този миг Ив би съзряла опасния мъж, който се криеше зад изтънчения образ. — Желая му много, много дълъг живот.

— Мразя го повече, отколкото ти би могъл.

Да, помисли си Рурк, омразата се долавяше във всяка негова дума и дори в паузите между тях.

— Защо?

— Той е убил майка ми. — Алекс спря, застана до парапета и се загледа в морето. — През целия си живот вярвах, че е паднала, че е било ужасна злополука. Дълбоко в себе си се питах дали не се е предала и е скочила. Но никое от двете не се оказа вярно.

Рурк не каза нищо, просто изчака.

— През последните години малко по малко губеше самообладание. Ставаше все по-неуравновесен. Винаги е бил агресивен, избухлив, склонен към насилие. Като дете не знаех какво да мисля за него. В един момент се държеше с мен като принц, скъпоценния единствен син, а в следващия едва ставах от пода с разцепена уста или разкъравен нос. Затова отраснах в страхопочитание към него и отчаяно желание да заслужи одобрението му.

— Така се чувстваха много от хората, които работеха за него, ако не и всички.

— Не и ти. Както и да е, през последните десетина години, да кажем, някои от прищевките му, от решенията му бяха опасни. Излишни и опасни. Карахме се. Започнахме да се караме от времето, когато постъпих в университета. Бяхме стигнали до етап, на който вече не търпях да бъда повалян и подритван и той не можеше да използва това оръжие срещу мен. Когато разбра, че не може да ме наранява физически, прибягна до други средства. Трябвало да стори с мен същото, което сторил с кучката, която ме е родила. Така се изрази. — На парапета кокалчетата на Алекс побеляха. — Трябвало да се отърве от мен, както от нея. — Замълча за минута, вдиша от морския въздух. — Попитах го защо го е направил. Каза, че вече била непотребна и го дразнела. Предупреди ме да внимавам и с мен да не стане същото. После се извини. Казал го в прилив на гняв, защото съм проявил неуважение към него. Но знаех, че е изрекъл абсолютната истина. Затова трябва да ми вярваш, че му желая дълъг, дълъг живот толкова, колкото и ти.

— Много съжалявам. И ти може да ми вярваш.

— Убеден съм. Една от причините да те мрази беше, и все още е, твоят морал. Здравите ти принципи, които не можеше да разбере. — Алекс се обърна с лице към Рурк. — Нямах причина да вярваш, че и аз имам свои, но те уверявам, че не съм убил Амарилис. Не съм поръчал убийството ѝ. Никога не бих я наранил, никога не бих поискал да страда. Обичах я. Все още много държах на нея. Който го е извършил, ме използва за прикритие, за отклоняване на вниманието и това ме вбесява.

— Защо го казваш на мен?

— А на кого? — попита Алекс с леко раздражение. — На твоето ченге? Ако беше на мое място, ти би ли разголил душата си пред ченге, което има пълно основание да те подозира в убийството на свой колега?

— Не, не бих. Искаш да кажа добра дума за теб?

— Чувството ти за справедливост отвращаваше баща ми. Мисля, че аз разчитам на него. Не зная кой е убил Амарилис и защо. Свързах се с всеки източник, до който ми хрумна да се допитам и нищо.

Морето се простираше зад гърба на Алекс и слънцето образуваше ореол от лъчи около него. На силната светлина Рурк видя болката му и усилието да я потиска.

— Да ти призная, дойдох в Ню Йорк с надеждата да я убедя да се върне при мен, защото никой друг в живота ми не бе означавал толкова много. Но веднага разбрах, че това няма да стане. Беше щастлива, влюбена. И двамата изглеждахме същите като в Атланта, не се бяхме променили след раздялата си. Тя никога нямаше да ме приеме такъв, какъвто съм и да бъде щастлива. Беше го разбрала и бе продължила напред. Когато я видях отново и аз го проумях.

— Вярваше ли, че ще се промени, в Атланта или сега?

— Да, вярвах. Или че ще престане да обръща внимание на бизнес делата ми. Те нямаха нищо общо с нея и връзката ни. Но не пожела да ги приеме и след известно време реши, че не може да живее с това и с мен.

— Не ти ли е хрумвало да се захванеш с друг вид бизнес?

— Не. Това е призванието ми. Ако съм наследил нещо от баща си, то е тази страст. Дано е единственото, моля се на бога. Никога не съм убивал или поръчвал убийства, не е... практично.

— Чух, че крадците, които са обрели магазина ти в Атланта, са свършили доста зле.

— Да, но не съм го поръчал аз.

— Макс ли беше?

— Прие го като лична обида. Да направят сина му на глупак. Неговата кръв. Разплати се с тях по свой начин. И по свой начин постави мен и делата ми под по-строго наблюдение, отколкото беше нужно. Аз не убивам. Просто не е добър бизнес. — Сви рамене, сякаш говореше за предпочитанието си към съвместни фондове пред индивидуални акции като инвеститор. — Но няма да мисля за

практичното и добрия бизнес ако узная кой е убил Ами, защото я обичах и защото не събрах куража да убия проклетия старец заради онова, което е сторил с майка ми.

Когато Алекс замълча и отново се обърна към водата, Рурк пристъпи към парапета и застана до него.

— Какво искаш от мен?

— Искам... трябва да узная кой е убил Амарилис и защо. Имаш източници, по-надеждни от моите. Не зная колко често ги използваш, когато сътрудничиш на полицията и какво повече мога да ти предложа, за да ги задействаш в този случай. Заради нея. Само назови цената си.

— Не познаваш съпругата ми. Виждаш ли я, чувал си за нея, но не я познаваш. Най-добре ѝ се довери в намирането на тези отговори. Знаеш ли какво още? Не е нужно да ми плащаш, за да използвам източниците си, когато една нейна молба е достатъчна.

Алекс се вгледа в лицето на Рурк, после кимна и погледът му отново се зарея над водата.

— Обещавам, че ако аз узная нещо, което би помогнало, ще ти кажа.

— Приемам обещанието, но не мога да ти дам подобно. Всичко зависи от лейтенанта. Но ще ти кажа следното. Когато тя разкрие убиеца, а тя ще го разкрие и ако този човек бъде жестоко наказан, ще запазя твоето участие в тайна.

Алекс тихо се засмя.

— И това е нещо. — Обърна се, подаде му ръка. — Благодаря.

Бяха почти на една и съща възраст и двамата започнали живота си с мъже, изпитващи удоволствие да проливат кръв. Алекс като принц, той като просяк.

Въпреки някои основни прилики, Рурк долавяше у него известна наивност, независимо от изтънчеността и привилегирования му произход.

— Ето нещо, което баща ти не ти е казал — заговори той. — Когато пролееш нечия кръв, оставаш белязан за цял живот. Независимо как си го извършил и дори да е било оправдано, белегът е дълбок. Трябва да бъдеш наясно дали си готов да го носиш цял живот, преди да пролееш кръв.

Когато се върна в колата си, Рурк изключи диктофона, вграден в копчето на ръкава му. Хрумна му да извади и миниатюрното електрошоково оръжие от ботуша си, но го остави там. Човек никога не знаеше.

И двете бяха прототипи в процес на разработване, които не можеха да бъдат засечени дори от най-мощните скенери. Знаеше, защото негова компания разработваше и скенер, който да ги засича.

Винаги мислеше и за двете страни в играта.

Донякъде съжаляваше, че не може да каже на Алекс, че според Ив той не е главният заподозрян. На този етап дори не беше заподозрян. Това бе работа на лейтенанта, но все пак съжаляваше. Някога и той имаше майка. Любяща майка, която баща му бе убил. Може би също бе станала непотребна и досадна. Да, можеше да разбере Алекс.

Можеше да му съчувства, въпреки че бе озадачен от наивността му. Да остави любимата жена да си тръгне, вместо да направи всичко възможно да я задържи или поне да се опита да намери златната среда. И сега, помисли си Рурк, не виждаше това, което стои насреща му и го гледа право в очите.

Линкът му звънна. Устните му трепнаха, когато видя надписа „Скъпата ми Ив“ на дисплея.

— Здравейте, лейтенант.

— Здравей. Искам услуга. Можеш ли... Къде си?

— В момента съм на път. Имах среща.

— Това... на Кони Айлънд ли беше срещата?

— Да. Жалко, че беше твърде рано и не можах да се повозя на влакчето. Трябва да отидем някой ден двамата и да наваксаме.

— Разбира се, когато загубя ума си и ми се прииска да се издигам и спускам с писъци във въздуха в някаква вагонетка. Няма значение. Услугата. Трябва да...

— Първо ще ми отговориш на един въпрос и обещавам да ти направя тази услуга, каквато и да е.

Очите ѝ се присвиха подозрително. Той обожаваше този поглед.

— Какъв въпрос?

— Засега само „да“ или „не“. Ето въпроса, лейтенант. Макс Рикър ли стои зад убийството на детектив Колтрейн?

— Какво, да не си ми сложил подслушвателно? Или в офиса на Уитни са монтирани бръмбари?

Рурк погледна копчето на ръкава си.

— В момента не. Приемам това за „да“.

— Не е нито „да“, нито „не“. Подозирам и то доста сериозно, че Макс Рикър стои зад убийството.

— Достатъчно ми е. Каква услуга искаш?

— Трябва ми най-бързият ти междупланетен транспорт от Ню Йорк до колонията Омега.

— Ще ходим на Омега?

— Не ние, а Календър и още един детектив от електронния отдел. Мисля, че Рикър дърпа конците и там, заличава и подправя сведения за посещенията и комуникациите си. Искам да узная с кого поддържа връзка. С обикновен транспорт се стига за двадесет и шест часа, дори повече.

— Мога да съкратя времето с около една трета. Ще го уредя и ще ти се обадя за подробностите.

— Добре. Задължена съм ти.

— Поне едно возене на влакче.

— Е, не чак толкова задължена.

Рурк се засмя, когато тя затвори. След като уреди полета и предаде информацията, се отпусна на седалката и се замисли за Макс Рикър.

„Времето трябваше да спре“, помисли си Ив докато обличаше тъмносинята си униформа. Мъртвите заслужаваха своето, безспорно. Но според нея поколенията бяха за живите, които оставаха след тях. Затова времето трябваше да спре, заради Морис. Можеше да бъде далеч по-полезна на Колтрейн навън или опитвайки се да уреди разпита на Алекс Рикър, но имаше и други задължения.

Извади грубите черни обувки, изправи се и намести тъмносинята фуражка на главата си.

Излезе от съблекалнята и тръгна към ескалатора, за да слезе в траурната зала.

Представи си как Календър и някакъв здравеняк от електронния отдел на име Систо се готвят да бъдат изстреляни като камъчета с

прашка към студения каменен къс в космоса, наречен Омега. Спомни си въодушевлението на Календър, когато бе чула за първата си космическа задача.

Трябваше да опита от всичко.

По това време утре щяха да бъдат там, да търсят. Щяха да преровят регистрите и да намерят това, което ѝ бе нужно. Трябваше да го намерят, по дяволите, защото интуицията ѝ крещеше, че ударът е поръчан от Макс Рикър. Тя щеше да открие защо и как, но екипът от електронния отдел трябваше да ѝ съобщи с кого контактува Рикър.

Макс Рикър не можеше да бъде осъден за убийството на полицай. Какво по-сурово наказание за човек, който ще прекара остатъка от жалкия си живот в килия? Но други можеха и трябваше да си платят и то достатъчно.

Надяваше се да е достатъчно.

Вратите на залата, която бе избрал Морис, стояха отворени и от там звучеше музика. Мелодичният блус, който той и любимата му обичаха да слушат. Усети мириса на цветята, на розите още преди да влезе в помещението, пълно с ченгета.

Червени рози, забеляза Ив и снимки на покойната. Небрежни, скромни снимки на усмихнатата Колтрейн бяха подредени между официалните. Колтрейн с униформа, изискана и сериозна и с лятна рокля на някакъв плаж, засмяна. Малки бели свещи горяха с нежна успокояваща светлина.

Изпита известно облекчение, когато видя, че няма ковчег, нито отворен, нито затворен или от прозрачните, модерни напоследък, през които тялото се вижда. Снимките бяха достатъчни, за да се усеща присъствието ѝ в залата.

Съзря Морис сред тълпата да стои до мъж, приближаващ тридесетте. Братът на Колтрейн, досети се Ив. Приликата бе твърде силна, за да бъде някой друг.

Пийбоди се отдели от хората, с които разговаряше и дойде при нея.

— Значително присъствие. Добре е, ако може да има нещо добро. Чувствам се странно отново с униформа, но ти беше права. — Дръпна предниците на колосаната си куртка. — Показва по-голямо уважение.

— Не всички от нейния екип мислят така.

Погледът на Ив се спря върху тях. Лейтенантът и детектив О'Брайън бяха с униформи, но останалите от отдела ѝ бяха предпочели да останат цивилни.

— Много от детективите са дошли направо от акция или наминават, преди отново да излязат навън. Невинаги има време за преобличане.

— Да.

— Тежко е да гледам Морис така. Да виждам как страда.

— Вместо него, гледай полицаите — предложи Ив. — Наблюдавай колегите ѝ. Постарай се да поговориш с всеки от тях. Искам впечатления. И аз ще направя същото.

Но засега трябваше да се заеме с по-тежката задача да разговаря с Морис.

13.

Първо мина покрай О'Брайън, леко го закачи, уж случайно и се спря.

— Детектив О'Брайън.

— Лейтенант. — Той срещна погледа ѝ, после извърна глава към цветята и снимките. — Морис е направил всичко както трябва. Точно това беше нужно. За нея, за нас. Това е начинът.

— За изпращане на ченге?

Усмихна се, съвсем леко.

— Донякъде. Човек може да я види тук, да види каква беше.

— Трудно е за вас, загубихте един от партньорите си.

— Всеки ден виждам бюрото ѝ. Скоро ще го заеме някой друг и ще свикнем, но е трудно да не я виждам там. Още по-трудно е да зная защо. Току-що влезе съпругата ми. Извинете ме.

Той се отдалечи, проправяйки си път към жена, която стоеше до прага. Подаде му ръка и О'Брайън я хвана.

Ив се обърна на другата страна, изчака докато хората, които разговаряха с Морис се отдръпнаха и тръгна към него.

— Далас.

Морис ѝ подаде ръка и тя я пое.

— Направил си всичко както трябва — повтори Ив думите на О'Брайън.

Пръстите на Морис стиснаха нейните за миг.

— Беше всичко, което можех да направя. Лейтенант Далас, това е Джулай Колтрейн, братът на Ами.

Леко присвити, очите на Джулай се вгледаха в нея.

— Вие ръководите...

— Да. Искрено съжалявам за загубата ви, за загубата на семейството ви.

— Ли казва, че няма по-добра от вас. Можете ли да ми кажете... има ли нещо, което можете да ми кажете?

— Мога само да ви уверя, че сестра ви получава цялото ми внимание, както и на всеки полицай, който участва в разследването.

Очите, със същия теменужен цвят като тези на сестра му, се премрежиха от скръб. Ив видя как гърдите му се издуха, когато си пое дъх и се опита да запази самообладание.

— Благодаря ви. Тази вечер ще я откарам у дома. Решихме... със семейството ми решихме, че някой от нас трябва да присъства на поклонението и да я вземе. Има толкова хора. Толкова много хора са дошли. Това има значение. Голямо.

— Беше добро ченге.

— Искаше да помага на хората.

— Помагаше. Успя да помогне на мнозина.

— Моментът не е подходящ да попитам, мястото също, но довечера заминавам с нея. Когато родителите ми... трябва да им кажа нещо. Нали ще откриете кой е отнел живота ѝ?

— Да.

Той кимна.

— Извинете ме.

Морис отново хвана ръката на Ив, докато Джулай забързано се отдалечаваше.

— Благодаря ти. За униформата, за това, което му каза.

— Казах му истината, която зная. Била е добро ченге, всичко, което узнах го доказва. И ще открия убиеца ѝ.

— Зная. Това ме крепи.

Бе облечен със семпъл и елегантен черен костюм и бе вплел черна лента в дългата си стегната плитка. Ив забеляза, че лицето му изглеждаше още по-изпито от предния ден. Сякаш част от плътта бе изсмукана.

Това я разтревожи.

— Брат ѝ беше прав — каза му тя. — Присъствието на толкова хора означава много. — Извърна глава и забеляза Стю Болимър и собственичката на китайския ресторант, в който Колтрейн бе поръчала последната си вечеря. — Означавала е нещо за всеки от тях.

— Зная. Утре ще я кремират и след няколко дни ще има поклонение в родния ѝ град. Ще отида в Атланта, където ще има още повече хора, за които е означавала нещо. Зная, че това ще ми даде

известна утеха, но ме крепи вярата, че ти ще откриеш кой я е убил. Ще поговорим ли по-късно да ми кажеш какво ново узна?

— Да.

Морис отново стисна ръката ѝ и погледна над рамото ѝ. Ив се обърна и видя Майра и съпруга ѝ.

Майра се приближи спокойно, обви ръце около Морис и го задържа в прегръдката си. Когато той отпусна ръка на рамото ѝ, Ив отмести поглед.

Денис Майра погали ръката ѝ и гърлото ѝ запари.

— Когато смъртта отнесе близък — заговори той с тихия си глас, — мисля, че е по-тежко за онези, които се сблъскват с нея всеки ден.

— Може би.

Нещо в него, в издълженото му тяло, в странно стоящия му официален черен костюм, носеше същата утеха, която навярно би донесла прегръдката на Шарлът, жена му.

Той се загледа в една от снимките.

— Беше прекрасна, толкова млада. — Погледна Ив. — Не помня да съм те виждал в униформа друг път. Не съм, нали? — Очите му добиха замечтания, разсеян израз, който събуждаше симпатията ѝ. — Във всеки случай изглеждаш внушително.

— Да, предполагам.

Усмихна ѝ се и се приближи към Морис. Ив се оттегли.

Следващият, към когото се насочи, бе Клифтън и тя тръгна към групата полицаи, с които детективът стоеше. Дочу откъслечни фрази от разговора им, който явно се въртеше около бейзбола.

Това не означаваше нищо, призна Ив. Хората обсъждаха какво ли не по време на поклонение.

— Детектив Клифтън.

Бяха му нужни няколко мига, докато я забележи. Явно униформата наистина вдъхваше страхопочитание.

— Лейтенант. — Отдели се от другите. — Нещо ново?

— Имаме няколко следи. Проверяваме ги. Сетихте ли се за още нещо?

— Казах ви всичко, което зная и доколкото чувам, трябва да се пазите.

— Така ли?

— Чух, че убиецът ви е изпратил значката и оръжието, а после ви е нападнал. Намирисва на убиец на ченгета, който набелязва жени.

— Е, тогава ти си в безопасност.

Ив забеляза как в очите му се прокрадва гняв.

— Не съм избрала тази професия, за да бъда в безопасност.

— А защо? За да тормозиш заподозрените?

— Върша си работата.

— Имал си няколко интересни провинения.

— Какво ви засяга това?

— Просто поддържам разговор.

— Вие, ченгетата от отдел „Убийства“ идвате, когато всичко е свършено. Ние сме тези, които всеки ден се борим с разни негодници, за да не се избиват помежду си.

— Да, мисля, че ако се справяхте по-добре, за мен нямаше да има работа.

Приблужи се към нея и зае мъжкарска поза. Изпъчи гърди, присви устни.

— Слушай, кучко, нямаш представа какво върши едно истинско ченге.

— Така ли? Защо не ме просветиш?

Присвитите устни се разтегнаха в злобна усмивка.

— Дак. — Клио Грейди се приближи. — Нюмън те търси. Постигнал е пробив по случая на Джейн Стрийт.

Клифтън впери предизвикателен поглед в Ив за още няколко секунди.

— Край на урока. Трябва да вървя да свърша малко истинска полицейска работа.

— Успех тогава — любезно каза Ив и се обърна към Клио. — Истина ли беше или начин да попречиш на колегата си да сваля по-висш полицейски служител?

— Истина е, а другата част е просто късмет. Тези дни всички сме малко изнервени, лейтенант.

— Струва ми се, че Клифтън винаги е малко нервен.

Клио само сви рамене.

— Донякъде се чувстваме изолирани, като капак на всичко. Идваме тук и това ни връхлита с пълна сила. Една от нас е убита, а не

сме част от разследването. Не ви познаваме, но знаем, че ни проучвате. Не очаквате ли известно негодувание?

— Негодуванието не ме безпокои, детектив Грейди. Убийство. Ето кое ме вбесява. Щом Нюмън е постигнал пробив, защо не позвъни на Клифтън, вместо да го търси сред тълпата?

— Трябва да попитате него — спокойно отвърна Клио. — Може би за да прояви уважение.

— Когато някой от вас постигне пробив по случай, как се свързва с онези, които не са на смяна или са далеч?

— Зависи от обстоятелствата.

— Предполагам с комуникатор, при солова акция. А когато колегата ви си е у дома, да кажем, по-разумно е с обаждане по линк. Много полицаи прибират комуникаторите си там, където държат оръжията, значките си и прочее.

— Така бих постъпила, щом се интересувате.

— Аз също. Но първо бих опитала на домашния линк. Докато се мотае у дома, защо да разнасяте джобния със себе си? Освен когато очаквате да ви позвънят на него. Щом знаете, че джобния линк е връзката ви с другите, трябва да бъде с вас.

— По дяволите — промърмори Клио под носа си. — Вие наистина ни подозирате.

— Подозирам всеки.

— Проучвайте ни колкото си щете, докато онзи, който е сторил това с Ами, се разхожда на свобода. Що за ченге би влачило други ченгета в калта?

Клио се завъртя, гневно се отдалечи.

— Ето те, както винаги завързваш приятелства.

Ив хвърли поглед през рамо към очите на Рурк.

— Трябва да завържа още няколко.

— Ще те оставя и ще отида да поднеса съболезнования на Морис. — Той плъзна пръст по рамото на униформената ѝ куртка. — Трябва да поговорим.

— Добре. Веднага щом мога. Тълпата започва да оредява и бързам да я досам още един-двама преди поклонението да свърши.

— Бива те в това — отбеляза Рурк и я остави.

Откри Делонг до вратата да разговаря с патолога Клипър. Делонг се обърна, когато я видя да се приближава.

— Лейтенант Далас.

— Лейтенант Делонг.

— Извинете ме — каза Клипър, — не съм изразил съболезнования.

Делонг изчака, след миг даде на Ив знак да го последва и застана отвън, на няколко крачки от входа.

— Зная, че трябва да свършите работата си — започна той, — и никой, никой не иска повече от мен да успеете. Но ви заявявам, тук и сега, че не одобрявам начина, по който притискате хората от екипа ми. Особено докато отдаваме последна почит на една от нас.

— Приемам забележката.

— Надявам се. Освен това ще ви кажа, че държа командир Уитни да узнае за чувствата ми.

— Нямам нищо против да ги споделяте с него. Междувременно ще ви кажа, че детектив Колтрейн е излязла от апартамента си, за да изпълни служебния си дълг. Излязла е, защото някой ѝ се е обадил и я е подмамил. Някой, който е познавал навиците ѝ и на когото е имала доверие. Някой, с когото или за когото е работела.

Лицето на Делонг пламна.

— Не знаете това със сигурност. Когато излиза, едно ченге винаги взема оръжието си. Независимо дали отива да преследва някого или да купи мляко.

— Не и това ченге. Ако сте познавали детектив Колтрейн би трябвало да го знаете.

Не зае мъжкарската поза на Клифтън, но се приближи към Ив също като него.

— Нима мислите, че ще ви позволя да очерните екипа ми? Да твърдите, че един от полицаите ми е убил друг и да се отървете безнаказано?

— Не, не мисля. Ако някой постъпи така с моите хора и аз бих го сритала. Но и бих си задала някои доста трудни въпроси и бих се поровила по-дълбоко от всеки друг.

— Аз не съм като вас.

— Не, не сте.

— Внимавайте с какво притискате и колко.

Бе готов да се отдалечи с гневна походка, но от ескалатора слязоха Уитни и съпругата му. Делонг сковано тръгна към тях.

Последваха ръкостискания, съболезнования. Ив видя как Уитни кимна преди Делонг да стъпи на ескалатора за нагоре.

Семейство Уитни изминаха останалото разстояние до Ив.

— Командир Уитни, госпожо Уитни.

Госпожа Уитни, елегантна с консервативния си черен костюм, задържа ръката ѝ между своите. Този жест, толкова нетипичен, накара Ив да примигне.

— Чака ви тежка работа. Най-тежко е днес.

— Да, госпожо.

— Идвам след малко — каза Уитни и потупа съпругата си по ръката. Въздъхна, докато тя влизаше в траурната зала. — Когато загине полицай, онези, които имат лошия късмет да споделят живота си с полицай, го изживяват тежко. Е, лейтенант Делонг иска да поговори с мен при първа възможност. Може би знаете във връзка с какво, лейтенант?

— Не мога да ви кажа, сър.

— Или не желаш. Засегнала си болно място, предполагам. Като шеф на екипа той иска да защити подчинените си.

— Да, сър, или защитава себе си.

— Ако засечеш връзка между него или някой друг от екипа му с Рикър, постарай се да намериш солидни доказателства. Ако трябва да вкараме ченге в затвора, няма място за грешки.

Въпреки че ѝ се искаше час по-скоро да тръгне нагоре, Ив отдели време да притисне Клипър.

— Какво искаше Делонг? — попита тя. Когато лицето на медицинския експерт доби измъчен израз, шумно въздъхна. — Разследвам убийство на ченге. Ако има връзка със случая ми, трябва да узная какво е казал.

— Само попита дали мога да му кажа нещо и защо му е отказан достъп до информация за случая. Разстроен и отчаян е, Далас. Кой не би се чувствал така?

— Какво му каза?

— Че ръцете ми са вързани. Ти решаваш. Така стоят нещата и така иска шефът ми. Моите ръце са вързани. — Почеса се по тила. — Страшно се е озлобил срещу теб. Мисля, че вече знаеш.

— Да, добих представа.

— Всеки от хората му се обади или дойде в моргата да иска информация. Не давам никаква.

— Оценявам това. Някой от тях да ти е създавал неприятности?

Клипър замислено поглади козята си брадичка.

— Да кажем, че детектив Клифтън ми отправи предложение да правя любов със себе си и няколко пъти спомена майка ми.

— Голям чешит си, Клип. Нападна ли те физически?

— Държах лазерен скалпел по време на разговора ни. Бих казал, че иначе щеше да поиска да потанцуваме.

— Добре.

— Наистина няма какво да кажа на когото и да било.

— Да, но те не знаят това. Нека нещата останат така.

Ив забеляза Рурк, който разговаряше със семейство Уитни. Извърна глава към вратата и даде знак на Пийбоди.

Рурк знаеше къде да я намери, помисли си тя.

— Впечатления — каза Ив, когато тръгнаха нагоре.

— Тези хора са доста нещастен екип и всички таят в себе си гняв. Носи се слух, че губим твърде много време и енергия да изравяме кирливите им ризи, вместо да проверяваме други версии.

— Кой го е пуснал?

— Знаеш как е, Далас. Този казва на онзи, че го чул от някого, който казал нещо. Ченгетата са клюкари. Честна дума, не са ме работили толкова пъти за толкова кратко време, откакто с Макнаб се нанесохме в новия апартамент и ни се искаше да се изчукаме във всяка стая и да повторим.

— Да, денят ми нямаше да бъде пълноценен, ако не бях узнала това.

— Разнообразни техники — продължи Пийбоди, — които също събуждат мили спомени за онази нощ. Делонг е пряк. Държи се властно, сякаш съм длъжна да отговарям на въпросите му, защото е с по-висок чин. Нюмън хитро извърта нещата така, че неусетно да се разприказваш. О'Брайън предразполага с тъжните очи и бащински маниер. А Клифтън има подход на побойник.

— Посегна ли ти?

— Не, но щеше да го направи, ако О'Брайън не го бе избутал. Започна да нервничи, защото не му казах каквото искаше да узнае и ме нарече „подмазвачка, която целува задника на шефката си“. Отговорих,

че все още не съм имала удоволствието, макар да е най-сексапилният в отдела от женските.

— Това ми звучи като подмазване.

— Струваше си. Стана червен като рак или по-скоро цикламен. Нали се сецаш, онова ярко розово цвете.

— Нямам представа и не искам да имам.

— Както и да е, изчерви се и беше готов да ме сграбчи. О'Брайън застана пред него.

— И беше достатъчно?

— Каза: „Не забравяй къде се намиращ, Дак. Не посрамвай нашата Ами и останалите от екипа“. Клифтън отвърна, че двете кучки от отдел „Убийства“ се опитвали да ги посрамят, но се укроти, оттегли се. О'Брайън се извини за поведението му, с онези тъжни очи и бащински тип.

Ив въздъхна дълбоко докато влизаше в съблекалнята.

— Любопитно. Интересна динамика наблюдаваме там. — Замисли се докато се събличаше. — О'Брайън е като баща за другите. Най-възрастният, най-опитният. Допитват се до него, преди да се обърнат към лейтенанта. Той е този, който ги събира на барбекю или вечеря-изненада. — Седна и свали грубите черни обувки. — Нюмън е кротък тип, с когото всеки би пийнал по бира след работа. Не се изявява и през повечето време си мълчи. Пълна противоположност на Клифтън, вироглавия, избухлив отворко, който обича да използва значката и юмруците си, за да стряска хората.

— Е, ти също. Донякъде.

— Да, аз също. Но при мен е приятен страничен ефект, докато при него е приоритет. Майната им на правилата и разпоредбите. Ако се наредиш на опашка, винаги ще те пререди. Трудно овладява нервите си. Другите го държат под око, вразумяват го, но рано или късно... — Ив поклати глава — тази невъздържаност ще му донесе неприятности. — Закачи униформата си, прибра обувките и започна да се облича. — Грейди? Достатъчно умна е да използва факта, че има цици, когато я устройва, но го забравя, когато не ѝ изнася. Амбициозна е и можеш да бъдеш сигурна, че знае как да подходи към всеки друг от екипа.

— Искане шефското място?

Ив се огледа наоколо.

— Може би, но не се старае толкова, колкото бих очаквала, за да го получи. Изглежда ѝ харесва да бъде част от малък колектив. Що се отнася до лейтенанта, струва ми се улегнал тип. Занимава се главно с документация. Застъпва се за хората си и не бих го упрекнала, но господи, щял да се оплаче на Уитни за начина, по който си върша работата. Това е проява на слабост. Шибана слабост е да отправя подобни заплахи. Един екип не може да бъде силен, когато ръководството му е слабо.

Пийбоди въздъхна, докато закопчаваше ризата си.

— Един от тях е, нали?

— Бих се обзаложила. Може би не само един. — Ив погледна часовника си. — Календър и Систо трябва да пристигнат след около дванадесет часа. Изпратих доклада на Уебстър на твоя компютър. Прочети го. Рурк също има нещо, ще поговоря и с него. После може би ще се опитам да уредя покана за Алекс Рикър да си побъбрим тук.

— Ще дойде с цяла армия адвокати.

— Ще бъде адски забавно.

— Като стадо побеснели маймуни. А, Надин се отби. Не доведе екип — бързо добави Пийбоди. — Просто израз на съчувствие. Искрен. Не можа да остане по-дълго, а ти беше заета, така че ще се видите утре.

— За какво?

— Далас. Утре е моминското парти на Луиз.

— О! — „Мамка му.“ — Да.

— Ще дойдем около два да подготвим нещата.

— Какви неща?

— Това-онова.

— Мога да запаля огън под... — Пийбоди доби жално изражение на сритано кутре. — Е, добре. — Нямахме смисъл да си скубя косите, каза си Ив. Просто нямахме смисъл. — Ще нагласите всичко и ще ми се обадите, когато е готово. Мога да поработя дотогава.

„Може и до по-късно — помисли си тя, — ако Календър се обади.“ Навярно възлагаше твърде големи надежди, но добре че можеше да си представя как залавя съучастника на Рикър, вместо тълпи жени, надаващи писъци, докато бъдещата булка отваря глупавите подаръци. Освен това...

— О, по дяволите! Проклетият подарък!

Този път наистина заскуба коси, докато бързаше към офиса си.

Рурк седеше на стола за посетители и спокойно работеше на джобния си компютър. Вдигна поглед, издаде въздишка на съжаление.

— Преоблякла си се. Нямах време да те позяпам в униформа.

— Трябва да пазарувам!

Втречен в нея, той потърка слепоочието си.

— Извинявай. Май съм слънчасал. Какво каза?

— Не е смешно. — Ив се наведе, сграбчи го за реверите. — Забравих да купя нещо за онова събитие и дори не зная какво би трябвало да купя. Сега се налага да изляза, освен ако... — Ужасеният израз в очите ѝ изведнъж стана замислен. — У дома имаме какво ли не. Не може ли просто да опаковам нещо и...

— Не.

— Мамка му!

Рурк остана спокоен, когато тя се отпусна на стола зад бюрото си и закри лицето си с ръце.

— Правилно ли разбирам, че „нещото“ за „онова събитие“ е подарък за партито на Луиз?

— За какво друго мога да се терзяя в момента?

— Ммхм. Дай ми само минута. — Ив промърмори нещо неразбираемо, но вдигна глава, когато го чу да казва: — Каро.

— Да! Гениално. Каро ще купи нещо.

— Не — решително отсече Рурк и я накара отново да се приведе на стола. — Каро — повтори той, — ако си домакиня на моминско парти на близка приятелка, какъв е най-подходящият подарък?

Ив се завъртя и опря чело на плота. Рурк и Каро разговаряха — въпроси, отговори — но думите им не достигаха до съзнанието ѝ, сякаш бяха на китайски.

— Благодаря. Изникна нещо и вероятно ще продължи работата си у дома. Обади се, ако ти трябва. Приятен уикенд.

Той затвори и Ив го погледна изпод вежди.

— Какво...

Рурк повдигна пръст и въведе нещо в компютъра си.

— Е, добре — каза след миг. — Каро смята, че предвид отношенията ви и повода трябва да подариш на Луиз нещо лично и романтично.

— Какво да бъде, секс играчка?

— Не. Не точно — обясни Рурк. — Еротично бельо. Нощница или както деликатно се изрази тя „ансамбъл“.

Ив изправи гръб.

— Трябва да купя на Луиз облекло за чукане?

— Това е неделикатният начин на изразяване.

— Не мога. Просто е... Дори и да исках, което е далеч от истината, не зная размера ѝ.

— Аз го зная. Току-що проверих всичките ѝ размери. Сега, боя се, че ще трябва да отскочиш до истински магазин, защото се сещаш в последния момент и е твърде късно да поръчаш нещо онлайн.

— Господи. Убий ме.

— Не се безпокой. Зная идеалното място.

— Не се и съмнявам. Искаше ми се да привикам Алекс Рикър, да го поизпотя в стаята за разпити.

— Мислех, че си го изключила като заподозрян в убийството на Колтрейн.

— Така е. Но не мога да кажа какво знае, преди да го изкопча от него. Навярно знае нещо, за което няма да се сети, ако не го разпитам. Ако Макс Рикър е поръчал удара, причината е синът му. По един или друг начин. Сега той ръководи бизнеса. Трябва да знае нещо.

— Не мисля. За това исках да поговорим, преди да се отплеснем с еротичното бельо.

Ив направи гримаса и погледна към отворената врата.

— Не споменавай повече за еротично бельо тук. Това е полицейско управление.

— Тази сутрин се срещнах с Алекс. Всъщност тъкмо се бяхме разделили с него, когато ми се обади за транспорта до Омега.

— Ти... Господи! Не можеш... На Кони Айлънд?

— Мястото беше мой избор. — Рурк се настани удобно, колкото бе възможно, на изтърбушения стол за посетители. — Той поиска срещата.

— Можеше да се окаже капан. Можеше...

— Не беше. А и както казах, мястото беше мой избор. Повярвай ми, бях добре подсигурен.

Ив тръсна ръце. Безсмислено беше да спори, щом вече бе минало. И нямаше причина да не му вярва, щом твърдеше, че е бил добре подсигурен.

Рурк ѝ подаде диск.

— Можеш да чуеш, докато карам. Ще работиш по пътя до кокетното магазинче за бельо, което зная. Предлагат и луксозно опаковане на подаръци.

Ив намръщено сведе поглед към диска.

— Успял си да скриеш записващо устройство от него?

Рурк само се усмихна.

14.

Ив прослуша записа от началото до края, остави го да улегне в съзнанието ѝ и го пусна отново. Облегна се назад и се замисли. С крайчеца на окото си забеляза, че Рурк се забавлява, криволичейки през натовареното движение като змия през високи треви.

— Вярваш ли му? Вярваш ли, че е искрен за чувствата си и за лоялността или по-скоро за липсата ѝ към баща му?

Рурк зави рязко на изток, превключи на вертикална скорост и след като прелетя над дълъг камион за доставки, съвестно изчака на светофара.

— Да, вярвам му. Трябваше да изпробвам и микроскопичната видеокамера, за да добиеш по-ясна представа. Чувството беше в очите му. Познавам тази дълбока ненавист, защото съм я изпитвал към собствения си баща.

— Може би точно по тази причина — изтъкна Ив — е заложил на тази карта, защото е знаел, че ще се вържеш.

— Не е невъзможно, но би означавало, че е доста добре информиран, щом аз го узнах едва миналата година. Мислиш ли, че лъже за майка си?

— Когато прочетох сведенията, първата ми мисъл беше, че Рикър я е убил. Невинаги първото предположение се оказва вярно, но втората и третата ми мисъл бяха същите. Не, не мисля, че лъже, че баща му я е блъснал през прозореца. Питам се обаче дали това има толкова съдбоносно значение за него.

— Съмняваш се в очевидното. И двамата, той и аз, сме отраснали с бащи насилници, убийци. Ако не ме пребие преди залез-слънце, моят смяташе деня си за провален. Неговият, поне според твърденията му, в един момент го прегръщал, а в следващия го влачел по пода. Ако е истина, за него е било още по-тежко според мен. Аз поне винаги очаквах ботуша.

— Имал е майка, която го е обичала през първите години от живота му.

— А аз не. Мисля, че и в това отношение неговият жребий е по-тежък. Аз поне никога не съм знаел какво ми липсва. Той казва, че е отраснал, опитвайки се да заслужи одобрението на баща си, а аз никога не съм давал пет пари дали старият е доволен от мен или не, освен когато търсех начин да избегна ботуша. Мразя го, откакто се помня и просто бях свикнал с това. Мисля, че когато омразата се е зародила по-късно в живота, гори по-силно, така да се каже. Сигурно ще искаш да прослушаш записа заедно с Майра — добави Рурк, докато спокойно се придвижваше по Медисън. — Но не мисля, че лъже.

— Добре. — Ако не можеше да приеме неговата дума, чия тогава, запита се тя. — Добре, връзва се. Едно посещение при него на Омега и после нищо. Никакъв контакт. Ако се насочиш към връзката му с Колтрейн, времето...

— Залавяш Макс и част от силата на удара се стоварва върху сина му. Алекс е на кръстопът, преосмисля ценностите си. Приятелката му проумява, че той няма да се възползва от шанса да се оттегли, да излезе на светло. Никога няма да го направи.

— И взема решение да скъса с него, а Алекс взема своето. Избира да се откаже от нея, вместо от тъмните си афери. Не е твое копие — отбеляза Ив.

Рурк ѝ хвърли поглед.

— И отново има по-лош късмет, нали? Защото аз съм тук със съпругата си и ще влезем заедно в магазин за бельо, а той няма жена до себе си.

— Дошъл е тук с надежда за промяна и това е задвижило механизма. Затова Рикър е натиснал бутона. За да даде жесток урок на сина си.

— Сигурно си права. Поне отчасти.

— Значи е в течение на всичко, което прави синът му — заключи Ив. — Което означава, че някой от обкръжението на Алекс му доносници. Някой достатъчно близък, за да знае, че възнамерява да се обади на Колтрейн и какво се надява да постигне. И кога. Залагам на...

— Род Санди.

— Аз бях първа — промърмори Ив. — По дяволите.

— Изпреварих те. — Рурк потупа ръката ѝ, обърна се към нея. — Личният помощник на Алекс, негов дългогодишен приятел. Със сигурност довереник. Знаел е, до който извод ти вече стигна, че

Колтрейн е била неподкупна, че никога няма да работи за тях. Знаел е и какво се е случило помежду им, когато са се срещнали тук, в Ню Йорк.

— И на следващия ден тя е мъртва. Не ѝ се е обадил Санди. Излязла е въоръжена, което според мен отново говори за някого от колегите ѝ, но може би той е бил на стълбите. Ако е успял да подправи записите от камерите или да намери друго прикритие, когато е знаел, че Алекс е извън дома си, значи...

— Интересна история. Запомни тази мисъл и я запази за после. Сега мисли за еротично бельо.

— Защо да... О! — Ив си даде сметка къде се намира и забеляза, че са паркирали. Озадачена бе как е успял да намери свободно място на улицата в централната част на града в петък вечер. — Къде е този магазин?

— Точно зад ъгъла. На Медисън. — Рурк я настигна на тротоара, хвана ръката ѝ. — Ще се възползваме от късмета си с паркирането с приятна вечеря. Има хубаво заведение точно отсреща. Ще седнем отвън, ще хапнем и ще пийнем вино.

— Наистина трябва да...

— Да работиш, да.

Той повдигна ръката ѝ, целуна я.

Щеше да седне при нея и да вечеря в офиса ѝ, докато тя работи, помисли си Ив. Защото това бе естествения ред на нещата за нея.

Спря на ъгъла, погледна го.

— Може би ако ме поканиш на среща.

— Моля?

Тя извърна глава, погледна го изпод вежди и видя широката му усмивка.

— А, скъпа, би ли приела покана за вечеря в ресторант?

— Ако тя откаже, аз идвам — подхвърли жена, която мина покрай тях. — Дори ще черпя.

— Да, приемам.

Ив задържа ръката си в неговата, докато изминаха половин пряка.

Във витрината на магазина, наречен „Тайни“, стояха манекени в копиринени халати и оскъдни творения от дантела и сатен или стегнати корсети. Подът бе посипан с розови листенца. Ив ги огледа и реши, че

при нормални обстоятелства би трябвало да допрат електрошоков пистолет до слепоочието ѝ, за да я накарат да прекрачи прага.

Може би приятелството бе също толкова задължаващо.

— Твой ли е?

— Магазинът? Имам малък дял. Двадесет процента — уточни, като видя как смръщва вежди.

— Защо само двадесет?

— Двойката, която го управлява и притежава останалото, работеше за мен. Дойдоха със своя идея, концепция, оферта и бизнес план. Хареса ми. Затова им дадох нужната подкрепа. Преди около пет години. Вече има и втори в центъра, във Вилидж, но е малко по-фънки. Мисля, че този е по-подходящ за Луиз.

— Тогава можех просто да поръчам нещо и да ми го доставят. Да не се налага наистина да... пазарувам.

— Не се глези, войнико — каза той и отвори вратата.

Заслужи смушкване с лакът в ребрата с тази реплика, но я познаваше достатъчно добре, за да го избегне.

В магазина ухаеше на... еротика, реши тя. Тлеещи ароматни свещи и нежен полъх на парфюм. Подбрани модели стояха разперени като екзотични пеперуди върху плотове или трептяха във въздуха като висящи скъпоценни камъни. Жена, седнала на позлатен стол с кадифена тапицерия, докосваше оскъдните сутиени и бикини пред себе си така внимателно, сякаш наистина бяха скъпоценности.

Друга стоеше в далечния край и сръчно опаковаше в мека хартия нещо червено и ефирно.

— Дори не се виждат — промърмори Ив. — Какъв смисъл имат тези неща, които и без това остават скрити под дрехите?

— Нека преброя ползите.

— Виждаш ли? — Побутна го с хълбок. — Тук има само облекла за чукане, както казах. Не съм сигурна дали искам да...

Замълча, когато дамата с меката хартия забеляза Рурк и на лицето ѝ се появи ослепителна усмивка.

— Толкова се радвам, че отново се видяхме — обърна се тя към клиентката. — Носете го с удоволствие.

— О, разбира се. Удоволствието ще бъде за него.

Със смях, клиентката се отправи към изхода, поклащайки лъскавата си сребриста чантичка.

— Каква приятна изненада.

Собственичката запристъпва като модел върху подиум с розовите си сандали с токчета, тънки като игла и протегна двете си ръце към Рурк.

— Ейдриън, изглеждаш прекрасно.

— О! — Леко докосна бухналите си слънчеви коси. — Беше натоварен ден. Бихте ли изчакали само момент?

— Не се безпокой. — Когато тя тръгна към дамата със сутиените и бикините, Рурк се обърна към Ив. — Виждаш ли нещо, което ти харесва?

— Ето откъде идва белъто ми. Искам да кажа, нещата, които като по чудо попадат в чекмеджетата ми. И халатите, които мистериозно се появяват на закачалката в банята.

— Понякога. — Той се отдалечи на няколко крачки да огледа къса бледосива нощница, прозрачна като вода. — Ейдриън и Лив имат изключителен вкус. Като жени притежават усет за това, което кара една жена да се чувства секси или романтична, уверена, желана. А като жени, които харесват жени, знаят кое привлича внимание и прави една жена секси в очите на друга.

— Значи си ме довел в лесбийски магазин с дрехи за чукане. — Ив завъртя очи, когато Рурк впери поглед в нея. — Така да се каже. Е, добре, всичко е изискано, както и обстановката. Секси, но без пошлост.

— Така трябва да звучи рекламата им.

Тя се намръщи.

— Това получаваш, като ме водиш на място, където се чувствам извън стихията си.

Рурк обхвана лицето ѝ, изненада я със закачлива целувка.

— Така ми харесваш.

— И ти се заяпваш по пошлото, както всички мъже.

— Скъпа Ив, само когато пошлото е на теб.

Ив се засмя, смушка го в гърдите.

— Продължавай в същия дух, приятел.

— Извинявайте, че ви накарах да чакате. — Ейдриън забърза към тях, докато дамата със сутиените и бикините излизаше от магазина с голяма торба. — Освободих Уенди, продавачката, преди час. Среца със секси гадже. Разбира се, когато човек е сам, винаги пристигат по три-четири клиентки наведнъж. Лейтенант Далас. — Хвана ръката на Ив,

енергично я стисна. — Толкова се радвам най-сетне да се запозная с вас. Рурк казва, че не обичате да посещавате магазини.

— Не особено. Но вашия си го бива.

— Благодаря. Двете с партньорката ми го обожаваме.

— Как е Лив? — попита я Рурк.

— Страхотно. Бременна е — каза Ейдриън на Ив. — Двадесет и втора седмица.

— Поздравления.

— На седмото небе сме. Днес просто беше уморена и я убедих да си тръгне по обяд. Ще съжалява, че ви е изпуснала. И двамата. С какво мога да ви помогна? Нещо специално?

— За мен? Не. Не. Имам си достатъчно. Предостатъчно.

— Това. — Рурк посочи към прозрачната нощница. — Но после ще го видим. Ив?

— О, да. Добре.

Ейдриън присви спокойните си сини очи и се замисли.

— Търсите нещо, но не за себе си. За подарък.

— Да. — Слава богу. — Да, търся нещо за подарък.

— Поводът?

— Сякаш си на зъболекар, а? — отбеляза Рурк.

— Млъкни. — Ив въздъхна дълбоко. — Поводът е сватба.

Моминско парти.

— О, да, ще намерим най-подходящото. Каква е връзката ви с младоженката? Имам предвид, каква ви е — добави тя, правилно предполагайки, че Ив отново ще изпадне в паника. — Добра приятелка, роднина, позната?

— Приятелка.

— Ив ще ѝ бъде кума — допълни Рурк.

— Значи много близка приятелка. Разкажете ми за нея. Като за начало — как изглежда?

— Блондинка е.

Рурк въздъхна.

— Опишете заподозряната, лейтенант.

— Добре. — С това можеше да се справи. — Жена, кавказки тип, малко над тридесетте, пепеляворуса. Около метър и шестдесет и пет, близо петдесет килограма. Стройно тяло, правилни черти.

— Така. — Явно доволна, Ейдриън решително кимна. — Какъв модел би предпочела, традиционен, класически, екстравагантен, предизвикателен...

— Класически.

— Чудесно. Да видим. — Ейдриън замислено потърка устни, докато вървеше из магазина. — С какво се занимава?

— Лекар е.

— За първи път ли се омъжва?

— Да.

— Лудо влюбена ли е?

— Предполагам. Разбира се. Защо иначе?

— Може би вече си е купила нещо за първата брачна нощ. Но... като кума точно натам бих ви посъветвала да се насочите. Нещо класическо. Романтично. — Ейдриън отвори вратата на висок тесен шкаф. — Като това.

Беше дълъг прозрачен халат върху дълга лъскава нощница. Не точно сива, помисли си Ив, не точно сребриста, а с цвят... на лунна светлина, реши тя.

— Подходяща е.

— Коприна, със сатенени акценти на корсета и презрамките. Отзад — Ейдриън обърна нощницата, за да покаже отворения гръб с кръстосани ивици сатен. — Много ми харесва този гръб.

— Да, подходяща е — повтори Ив.

— Хубаво щеше да бъде, ако имахте нейна снимка. Важен подарък е. Трябва да бъде идеален.

— Искате снимка? — Озадачена, но заинтригувана, Ив извади джобния си компютър. Зареди стандартно изображение на Луиз Димато и обърна екрана към Ейдриън. — Това е Луиз.

— О, страхотно! Хубавица е, нали? Бихте ли донесли това тук? Само да сканирам... снимката?

— Е...

— Ще видиш нещо, което ще ти хареса — увери я Рурк и поведе под ръка към отворена врата. Когато Ейдриън седна пред компютъра, той взе джобния, нагласи няколко параметъра и распечата снимката на Луиз. — Използвай това.

— Идеално. Ние сме единствения магазин за интимно облекло в града с такава система. Не бихме могли да си го позволим без

подкрепата на Рурк. Ще сканирам снимката ѝ и ще въведа данните за ръста и теглото ѝ. Сега да добавим името на модела. Будоарен ансамбъл „Лунна елегантност“ на Латехт. Погледнете.

Компютърът изпрати лъч над малката масичка, който се превърна във вихрушка от малки светещи точки. Точките се подредиха и свързаха.

— Минихолограма — промълви Ив.

— Нещо подобно. Използва данните и изгражда умалено копие. И... Ето. Какво мислите?

Ив се наведе да огледа отблизо холограмата на Луиз, която се завъртя над масичката с бляскавата нощница.

— Трябва да призная, че съм впечатлена. Много е правдоподобно. Може би има по-малко тук.

Ив завъртя пръст пред гърдите си.

— По-деликатни форми?

Ейдриън направи малка промяна в параметрите.

— О, да. Много сладко. Ако имах подобно нещо в отдела... не съм сигурна какво приложение щях да му намеря, но щях да го използвам. Можем да правим холограми, но не направо от компютър. Повече се използват в лабораторията, от криминалистите, за възстановяване на образи на жертви.

— О!

— Извинявайте. — Ив поклати глава, изправи се. — Съвършено е. Благодаря.

— Радвам се, когато успея да помогна! Компютърът казва шести размер и аз бих казала същото, съдейки по данните, но...

— Такава е и моята информация — увери я Рурк.

— Чудесно. Все пак, ако по някаква причина не ѝ стои добре, може да го върне. Ще го опаковам. Докато чакате, „Миниводопад“ беше, нали? Имаме мерките ви, само минута.

Ив едва успя да примигне, преди Луиз да изчезне и на нейно място да се появи собственият ѝ образ с късата, почти прозрачна нощница.

— Мамка му.

Ейдриън се засмя.

— Стои ви прекрасно. Никога не грешите — обърна се тя към Рурк.

— Ще я вземем.

Ив преглътна, заповяда си да откъсне очи от собственото си копие и не можа.

— Бихте ли изключили това? Странно смущаващо е.

— Разбира се. — Все още лъчезарно усмихната, Ейдриън угаси холограмата с гласова команда. — Искате ли нещо друго, докато сте тук? Имате ли достатъчно корсажи?

— Достатъчно какво?

— Стегнати корсажи, от онези, които предпочитате за работа вместо сутиени.

Ив отвори уста, но не можа да проговори.

— Пет-шест няма да ти бъдат излишни — отбеляза Рурк.

— Аз ще се погрижа.

— Не се и съмнявам. — Рурк се наведе и целуна Ейдриън по бузата. — Отиваме на ресторант. Можеш да опаковаш всичко, да го добавиш към сметката и да го изпратиш на адреса ни.

— С удоволствие. Искрено се радвам, лейтенант.

— Благодаря.

— Предай много поздрави на Лив — добави Рурк, когато поведе Ив навън.

— Тя знае какво нося под дрехите си. Знае как изглеждам гола. Да, наистина е много смущаващо.

— Работата ѝ е да знае — изтъкна Рурк. — И за колкото и привлекателна да те намира, тя е вярна на Лив.

— Не в това е проблемът. А някои хора се питат защо мразя пазаруването. Искам да пийна вино. Голяма чаша.

— Мога да го уредя.

Докато пресичаха Медисън, той обви ръка около раменете ѝ и я целуна по слепоочието.

Хубаво бе от време на време да си напомня за истинския живот, помисли си Ив по-късно. Да се откъсне от работата, макар и само за няколко часа и да поседи на маса на тротоара в приятна майска вечер в града, с чаша добро вино и вкусно ястие в компанията на мъжа, когото обича.

Наведе се към него над масата.

— Ще кажа нещо, но имай предвид, че може да е от виното.
Той се наведе и долепи чело до нейното.

— Добре.

— Наистина никога не грешиш, както каза тя.

— За нощницата?

— Сам си направи подарък и двамата знаем. За вечерята. Ти и аз.
Хубаво е.

— Да, хубаво е.

— Аз не се сещам често да ти предложи нещо хубаво.

— Ив. — Той закри ръката ѝ със своята. — Мисля, че ми даваш достатъчно хубави неща.

— И ти си замаян от виното.

— Може би. Или от мисълта как ще те видя да обличаш и събличаш онази нощница по-късно.

— Умел играч. — Ив се облегна назад и въздъхна, докато гледаше хората, движението по улицата. Всички бързаха ли, бързаха. — Този град е добро място — тихо каза тя. — Нито е чист, нито е съвършен. Има си недостатъци, в него се случват ужасни неща, но е добро място. И двамата сме го избрали.

— Никога не съм те питал защо го избра?

— Търсех убежище. — Веждите ѝ се повдигнаха, когато намръщено втренчи поглед във виното си. — Може би отново заради виното това беше първото, което ми хрумна. Мисля, че беше част от мотивацията ми. Градът е достатъчно голям, за да ме погълне, ако трябва да изчезна. Хареса ми бързото темпо, тълпите, работата. Нуждаех се от тази работа повече отколкото от въздуха.

— Това почти не се е променило.

— Може би, но вече дишам спокойно.

Вдигна чашата си, отпи.

— Очевидно.

— Когато пристигнах тук вече знаех. Не мога да обясня, но знаех, че това е моето място. После се запознах с Фийни. Той видя определени качества у мен и ме издигна. Превърна ме в нещо повече, отколкото съм предполагала, че мога да бъда. Мястото ми беше тук, но ако се бе преместил някъде на майната си, щях да го последвам. — Беше ли се замисляла за това преди, запита се Ив. Беше ли го осъзнала или признала? Не бе сигурна. — А ти защо го избра?

— Мечтаех за Ню Йорк още от малък. Струваше ми се като лъскав златен пръстен, който исках да грабна. Мечтал съм за много места и направих всичко възможно да стигна до тях, но тук исках да се установя. При златния пръстен. Не за да бъда погълнат, а за да го притежавам. Исках да притежавам този град. — Загледа се както Ив в тълпите, движението, суматохата. — Е, това говори нещо, нали? После се влюбих в него като в прелестна опасна жена. И желанието да притежавам, да докажа на себе си и може би на мъртвия прерасна в нещо повече, в начин на съществуване.

— И доведе Съмърсет тук.

— Да.

Тя отпи от виното си.

— Важно е да имаш баща и не е нужно да бъдеш негова кръв. И двамата сме намерили бащи или те нас, все едно. И това е променило живота ни.

— Мислиш ли, че Алекс Рикър е загубил своя в деня, когато е узнал, че е убил майка му и това е била неговата промяна.

— Добре четеш мислите ми.

— Разбира се. Да се прибираме да поработим.

Ив изчака, докато той плати сметката и стана с него.

— Благодаря за вечерята.

— Ще я повторим отново.

— Рурк? — На тротоара тя спря, вгледа се в лицето му и сви рамене. — Какво толкова, по дяволите, в Ню Йорк сме. — Прегърна го и всмука устните му в дълга, зашеметяваща целувка. — За това, че така добре четеш мислите ми.

— Ще купя цяла каса от същото вино.

Ив се смя през целия път до колата.

У дома тя свали сакото си и го преметна върху креслото. По риза, закрачи пред таблото с материали по случая.

— Каза, че и ти ще продължиш работата си у дома. На Каро — напомни му.

— Да, но не преди да ми кажеш за своите планове.

— Мисля да те помоля да се обадиш на новото си приятелче, преди да се заловиш със своите неща.

— И защо да му се обадя?

Сигурно беше от виното, помисли си тя, защото понякога, когато говореше гласът му се лееше като келтска музика и я караше да се разтапя.

— Ммм. — Поклати глава. — За да му кажеш, че е важно и той и помощникът му да останат в Ню Йорк, и че бих искала да поговоря с всеки от тях утре сутринта.

— В събота. Утре си домакиня на парти.

— Мога да поработя сутринта. Пийбоди и Надин ще нахълтат тук бог знае с какво. Аз няма да имам грижа за нищо. Така казаха.

— Спокойно, скъпа. И защо трябва аз да кажа това на новото си приятелче?

— За да покажеш благоразположение, че съм склонна да му вярвам, дрън-дрън, че искам да обсъдим някои подробности, които биха могли да помогнат за разследването.

— И да дам жегга на Санди. Добре. Ще го направя. Аз ще тръгна два-три часа по-късно. Нали помниш, че утре заминавам за Вегас.

— А... — Сега си спомни. — Да, да, за онази мъжка оргия.

— Може би ще успея да дойда с теб сутринта, щом Пийбоди ще бъде заета.

— Не. Не. Вече направи достатъчно. — Можеше да отиде сама, но знаеше, че това никак няма да му хареса. И с право, призна тя. — Ще повикам Бакстър.

— Добре тогава.

Въоръжена с кафе, Ив седна да нахвърли записките си. Стартира второ проучване за Род Санди, включително и за финансовото му състояние. Още от колежа е част от обкръжението на Рикър, помисли си тя. Доста дълго време.

Със сигурност знаеше как тайно да заделя пари тук-там. Може би пари, плащани от бащата, за да предава сина.

Прегледа докладите на електронния отдел за информацията от конфискуваните компютри и линкове от мезонета на Рикър. Нищо до Омега, разбира се. Нямаше да бъде толкова лесно и нищо до Колтрейн, освен единственото обаждане на Алекс, за да я покани на пиетие. Нищо до никого от съседите или колегите й.

Но умник като Санди не би оставил ясна следа, на която приятелят му Алекс може да се натъкне и да се усъмни.

Втори джобен линк някъде. Прибран на сигурно място, скрит... или може би вече изхвърлен?

Погледна часовника си. Часове, помисли си тя. Оставаха часове, докато Календър пристигне и още докато започне да рови. Реши да използва това време, за да доизглади теорията си, да провери за недостатъци.

Наля си още кафе и едва бе започнала, когато Рурк влезе отново.

— Свърза ли се с Алекс?

— Да, уредено е, очаква те около девет. Ив, Морис е до портала. Изпратих Съмърсет да го посрещне.

— Морис?

— Пеша.

— О, мамка му. — Ив стана от бюрото си и тръгна надолу по стълбите. — В какво състояние е? Да не е...

— Не попитах. Реших, че е най-добре да дойде тук. Съмърсет му изпрати карт.

— Карт?

— Господи, откога живееш в тази къща? Един от автокартовете. Ще го докара право тук.

— Откъде да зная, че имаме автокартове, по дяволите? Да не би да се придвижвам с автокарт? Какво мислиш? — попита тя Съмърсет, когато стигна до долния етаж. — Състоянието му?

— Изгубен. Не географски. Трезвен. Измъчен.

Ив прокара пръсти през косите си.

— Направи кафе — нареди на Съмърсет. — Или... може би трябва да го оставим да се напие. Не зная. Какво да правим? Не зная какво мога да направя за него.

— Тогава измисли. — Съмърсет тръгна към вратата. Спря, обърна се към нея. — Едно напиване само притъпява болката за известно време, а после тя се връща още по-силна. Най-добре е да пийне кафе, докато го изслушваш, защото от това се нуждае. Да го изслуша някой, който държи на него. — Отвори вратата. — Хайде. Ще се почувства по-добре, ако ти го посрещнеш.

— Не ме блъскай — промърмори тя, но излезе.

Картът се спусна почти безшумно по алеята, направи плавен завой и спря пред стъпалата.

— Съжалявам. — Морис потърка очи, сякаш се събуждаше от сън. — Толкова съжалявам. Не зная защо дойдох. Не биваше. — Слезе от карта, докато тя пристъпваше по стъпалата. — Вървях, без да мисля. Съжалявам.

Подаде му ръка.

— Влез вътре, Ли.

Той потръпна, сякаш се бореше с мъчително страдание и само поклати глава. Ив познаваше болката и усилието за потискането ѝ. Приблужи се към него и пое тежестта му, заедно с част от мъката, когато ръцете му я обгърнаха.

— Ето — тихо каза Съмърсет. — Сети се какво да направи, нали?

Рурк сложи ръка на рамото му.

— Може да му донесеш кафе и нещо... едва ли е ял.

— Ще се погрижа.

— Влез вътре — повтори Ив.

— Не знаех къде да отида, какво да правя. Не можех да се прибера у дома, след като... брат ѝ я откара. Отидох да ги изпратя и гледах... как я натовариха в транспото. В ковчег. Тя не е там, зная, че е така, но не можех да го понеса. Не можах да си отида у дома. Не зная дори как се озовах тук.

— Няма значение. Хайде.

С ръка около кръста му, Ив се качи с него до входната врата, където Рурк чакаше.

15.

— Не желая да се натрапвам, да ви прекъсвам.

— Нищо подобно. — Ив го поведе към приемната. — Да поседнем. Ще пийнем кафе.

Ръцете му бяха студени, забеляза тя и едва се държеше на краката си. Винаги имаше и други жертви, освен убития.

Кой знаеше това по-добре от нея?

Покани го да седне пред камината и изпита облекчение, че не е нужно да моли Рурк да я запали. Както винаги, предвидливо го бе сторил. Придърпа друг стол и се настани срещу Морис.

— Беше някак по-лесно, — заговори той — докато имаше подробности за уреждане. Бях съсредоточен върху организацията на поклонението. После помогнах на брат ѝ, трябваше да се погрижа за това-онова. А сега вече я няма. Няма я. Всичко свърши и не мога да направя нищо повече.

— Разкажи ми за нея. Нещо дребно и незначително. Просто сподели.

— Обичаше да се разхожда из града. Предпочиташе да върви пеша, вместо да вземе такси, дори когато е студено.

— Обичала е да вижда какво се случва, да бъде част от него — подкани го Ив.

— Да. Обичаше нощта, нощните разходки. Да открие ново място за пийване и слушане на музика. Искаше да я науча да свири на саксофон, но се оказа, че няма талант. Господи! — През него премина тръпка. Разтърси го. — О, господи!

— Все пак си се опитал да я научиш.

— Беше много упорита, но шумът, който излизаше... не можеше да се нарече музика, само я размиваше. Подаваше ми сакса и ме молеше да изсвирия нещо. Обичаше да ме слуша, изтегната на дивана.

— Виждаш я там.

— Да. Лицето ѝ на светлината на свещите, онази загадъчна усмивка. Отпускаше се и ме слушаше.

— Виждаш я там — повтори Ив. — Не си е отишла.

Морис потърка очите си с длани.

Смутена, Ив хвърли поглед към Рурк. Той кимна, подканвайки я да продължи.

— Не съм преживяла загуба на някого, когото обичам — каза тя на Морис. — Не по този начин. Дълго време в живота ми нямаше човек, който да означава нещо за мен, така че не знаех какво е, но го чувствам, благодарение на работата си. Усещам го. Не знаех как хората го превъзможват, Морис, кълна се в бога, че не знаех как успяват отново да стъпят на крака. Мисля, че намират нещо, което да ги крепи. Ти я виждаш и това може да те крепи.

Морис отпусна ръце, загледа се в тях. Празни.

— Да, може. Благодарен съм ви и на двамата. Във вас намирам опора. И ето, доვлякох се до прага на дома ви и ви сервирах това, провалих вечерта ви.

— Престани. Смъртта е гадно нещо — отбеляза Ив. — Когато покоси някого, онези, които остават се нуждаят от семейство.

Съмърсет влезе с малка масичка на колела. Спокойно и елегантно я плъзна между Ив и Морис.

— Доктор Морис, сега ще хапнете супа.

— Не...

— Имате нужда. Трябва да се подкрепите.

— Би ли подготвил синята стая на третия етаж? — Рурк се приближи и седна на облегалката на стола на Ив. — Доктор Морис ще остане при нас тази нощ.

Морис понечи да проговори, но затвори очи и въздъхна.

— Благодаря.

— Ще се погрижа.

Когато Съмърсет излезе, Ив стана и го последва. Настигна го на прага, заговори тихо.

— Нали не си сложил успокоително в супата?

— Не, разбира се.

— Добре, не ми се сърди.

— Никога не съм бил докачлив.

— Добре. Както и да е.

Имаше по-важни неща за вършене, отколкото да се препира със Съмърсет.

— Лейтенант — каза той, когато Ив се обърна. — Едва ли скоро ще повторя това, ако изобщо дойде такъв ден, но точно в този момент държа да кажа, че се гордея с вас.

Тя зяпна и челюстта ѝ увисна почти до пръстите на ботушите. Ококори очи зад скования му кльошав гръб, докато той се отдалечаваше.

— Странно — промърмори тя. — Много, много странно.

Върна се вътре, седна на мястото си. С облекчение забеляза, че Морис хапва и гласът му звучи спокойно, докато разговаря с Рурк.

— Явно част от мозъка ми е функционирала, защото ме доведе тук.

— Ще поговориш ли с Майра, когато си готов?

Въпросът на Рурк накара Морис да се замисли.

— Мисля, че да. Зная какво ще ми предложи. Зная, че би трябвало. Сблъскваме се с това всеки ден. Както каза ти, Далас, чувстваме го.

— Не зная какво мислиш за тези неща — заговори Ив, — но познавам един свещеник.

На устните му трепна едва забележима усмивка.

— Свещеник.

— Католически, от случай, по който работих.

— О, да, отец Лопес, от испански Харлем. Разговарях с него тогава.

— Добре. Е, както и да е... има нещо в него. Вдъхва доверие, поне на мен. Може би, ако ти е нужен някой извън нашия кръг, извън работата, можеш да се обърнеш към него.

— Възпитаван съм в будистки традиции.

— Е, тогава...

Леката усмивка остана.

— Когато пораснах, опознах и експериментирах с различни религии. Открих, че организираната форма не е за мен, но може би ще бъде полезно да поговоря с този свещеник. Вярваш ли, че има нещо след смъртта?

— Да — отвърна Ив без колебание. — Не е възможно да преживяваме всички гадости тук и после край. Ако е така, сериозно ще се вбеся.

— Именно. Усещам ги и съм сигурен, че ти също. Понякога, когато идват при мен, всичко приключва. Отиват си и ми остава само обвивката на това, което са били. Друг път има нещо повече. Остават известно време. Разбираш ли?

— Да. — Не бе лесно да се изрази или сподели, но Ив разбираше. — По-тежко е, когато остават по-дълго.

— За мен има надежда. Нямаше я там, когато я видях. Егоистично очаквах да усетя присъствието ѝ, но си бе отишла, някъде, където трябва да бъде. Мисля, че съм чувствал нужда някой да ми го напомни, че всъщност не си е отишла, не и от мен, защото я виждам и че е там, където трябва да бъде. Да, може би отец Лопес ще ми помогне, а може би ти.

— От какво се нуждаеш?

— Включи ме в разследването. Каж ми всичко, което знаеш. Не само това, което мислиш, че трябва да узная, а всичко. И ми възложи някаква задача, макар и незначителна. Да проверявам факти, да търся потвърждения или да купувам понички за екипа, по дяволите. Трябва да участвам. Трябва да имам малка заслуга за откриването на онзи, който го е извършил.

Ив се вгледа в лицето му. Да, нуждата бе изписана там. Тя гореше в очите му толкова силно, че почти прониза сърцето ѝ.

— Трябва да ми кажеш нещо откровенно. От уважение към нея и към мен, трябва да ми кажеш истината.

— Разбира се.

— Какво искаш да стане, когато го намерим? Какво да му се случи?

— Питаш дали искам да го убия, да отнема живота му?

— Да.

— Мислил съм, дори съм си го представял. Има толкова начини, а за човек с моето положение — и толкова възможности. Наистина съм си мислил, но ще бъде заради самия мен, а не заради нея. Няма да бъде това, което тя желае. Ще я... разочаровам. Как бих могъл? Искам това, което тя би пожелала.

— И какво е то?

— Справедливост. Но има различни нюанси, различни степени и нива. Отлично знаем и това. — Погледът му се плъзна към Рурк. — Всички го знаем. Искам убиецът да изпита болка и тя да трае дълго.

Смъртта слага край... поне на тази част от нас. Не желая смъртта му и се кълна в нейната, че няма да направя нищо, за да съкратя дните му. Искам го в кафез, за години, десетилетия. После искам да попадне в най-черния ад, който съществува. Искам участие в това.

Протегна ръка над масичката, сграбчи нейната.

— Ив. Не искам да предавам нито нея, нито теб. Кълна се.

— Добре. Ще участваш. — Тя взе чашата си. — Като за начало ще ти кажа, че е била чиста. Няма доказателства да е приемала подкупи от когото и да било. Всички сведения сочат точно обратното. Скъсала е с Алекс Рикър в Атланта. Оттогава ги е свързвало само приятелство.

— Той ли я е убил?

— Подозренията ми не клонят в тази посока. Изглежда е била убита заради него, но не от него, с негово знание или по негова поръчка и желание. Мисля, че Макс Рикър е поръчал убийството за назидание на сина си, за да го накара да страда.

— Убил я е, за да... Да, разбирам. — Когато взе кафето си, ръката на Морис не трепна. — Не е трудно за разбиране.

— За да го извърши е имал нужда от съучастник, близък до Алекс и друг, близък до Кол... до Ами — поправи се тя. — Изпратих двама детективи от електронния отдел до Омега. Мисля, че Рикър има агент и там, който прикрива данни за посещения и съобщения от и за него. Допускам, че поддържа връзка със Земята и дърпа конците, може би отдавна. Утре сутринта ще се срещна с Алекс, но по-важното е, че ще се срещна и с личния му помощник. Той е човекът, когото подозирам. Никой не е по-близък до Алекс от този тип, Род Санди. Относно другата страна, подозирам колегите й.

— Някой от екипа? — Морис отново остави чашата си. — Господи! Господи!

— Било е извършено чрез вътрешни хора, един от нейния свят и един от света на Алекс. Убедена съм.

Погледът му дълго остана вперен в огъня. В тишината.

— Не предполагах, че си толкова близо. Не вярвах, че си стигнала толкова далеч. Трябваше да имам повече вяра. Какво мога да направя?

— Можеш да поумуваш тази нощ за неща, които ти е казвала за хората, с които работи. Дребни неща: коментари, забележки,

мърморене, шегички. Всичко, което си спомниш. Всичко, което си забелязал, когато си се отбивал да я видиш на работа, когато сте седели да пийнете и хапнете с някого от отдела ѝ. Запиши го някъде.

— Добре. Ще помисля.

— И се опитай да поспиш. Няма да ми бъдеш от полза замаян от изтощение. Помисли, нахвърляй бележки и поспи. Сутринта ще отида да поговоря с Алекс и личния му помощник. Изпрати каквото имаш на компютъра ми тук и ще го прегледам. Ще поговорим, когато се върна.

Погледът му срещна нейния и бе бистър, съсредоточен, без следа от предишната премреженост.

— Добре. Ще започна още сега.

— Да те придружа ли до горе?

Рурк стана.

— Тъкмо идвах за това. — Съмърсет влезе в приемната. — Ще ви покажа стаята, доктор Морис и ще ми кажете дали имате нужда от още нещо.

— Благодаря. — Морис хвърли поглед назад към Ив. — Имам всичко, от което се нуждая.

Когато Морис тръгна със Съмърсет, Рурк прокара ръка по косите ѝ.

— „Няма да ми бъдеш от полза замаян от изтощение.“ Не зная как тези думи се изтръгнаха от устата ти. Уместни бяха, впрочем. Сега наистина ще се опита да поспи.

— Такава беше целта. Трябва да довърша и да прибера таблото. Не искам случайно да мине покрай офиса ми и да го види. — Ив му се усмихна и стана. — Страхотно беше, че направи това за него. Да остане да пренощува тук.

Рурк хвана ръката ѝ.

— Ние сме семейство.

По-късно, в малките часове, Ив усети нечий ръце да я повдигат. Успя да се съсредоточи, когато Рурк влезе с нея в асансьора от офиса ѝ.

— По дяволите, задрямала съм. Колко е часът?

— Около два. Ето кой е замаян от изтощение.

— Съжалявам. Съжалявам.

— Случайно и аз се увлякох и работих до по-късно, отколкото възнамерявах. Току-що се събудих.

— О! — Ив се прозина. — Може би аз трябва да те нося.

— Лесно е да го кажеш, когато стигнахме до спалнята. — Той прекоси стаята и безцеремонно я стовари на леглото. — Едва ли някой от двама ни има енергия за нова секси нощница.

Ив едва успя да свали единия си ботуш, хвърли го.

— Не зная. Може би ще намеря, ако облечеш такава.

— Звучи смешно, когато заспиваш права.

Тя хвърли втория си ботуш.

— Не съм права. — Свали ризата си, измъкна се от панталона и пропъзля до възглавницата. — Шибани нощници — промърмори тя и се сгуши по бельо под завивката.

Когато Рурк се плъзна до нея, вече отново спеше.

В съня, Колтрейн крачеше пред таблото ѝ. Бе облечена с бледосин пуловер и елегантен панталон, с оръжие на колана.

— Работила съм по няколко случая на убийства — каза тя. — Не като главен разследващ, а като част от екипа. Грабеж или проникване с взлом свършило зле, неща от този род. Винаги беше депресиращо. Не съм предполагала, че някой ще разследва моето убийство.

— Кой предполага?

Колтрейн ѝ се усмихна.

— Имаш право. Сега ме познаваш по-добре, отколкото в началото.

— Така става обикновено.

— Донякъде ме виждаш през погледа на Ли. Не можеш да бъдеш сто процента сигурна, че тази представа е вярна.

— Не мога, но той не би излъгал.

— Никога. — Колтрейн се приближи към бюрото ѝ и се облегна с хълбок на ръба. — Мислех, че човек трябва да бъде студен и безчувствен, за да разследва убийства. За да се сблъсква със смъртта всеки ден или почти всеки ден и да разнищва живота и тайните на хора, които вече не могат да ги скрият. Но съм се лъгала. Необходимо е да овладяваш огъня, но трябва да има огън. Иначе ще ти бъде все едно. Няма да преследваш убицеца достатъчно упорито.

— Понякога е нужно хладнокръвие.

— Може би. И аз вече те познавам по-добре, защото виждам, че не излизам от мислите ти. Бориш се чрез закона, защото изпитваш дълбоко уважение към него. Имаш силна вяра, но жертвата е тази, която те движи и би могла да те накара да се съмняваш, че е правилно да се придържаш към закона. Повече дори от справедливостта, а справедливостта е твоята вяра.

— Не е важно какво чувствам аз.

— Знаеш, че е. С теб станахме близки като любовници. Ченге и жертва. Аз съм едно от лицата в главата ти, в сънищата ти. Никога не ги забравяш, колкото и да са много. Това е твоето бреме и благословия. Позволи на Ли да участва, когато законът и разпоредбите не го допускат. Твърде близък е. Но заобикаляш правилата, защото той също е жертва и защото чувства нужда. Хладнокръвната част от теб се съмнява дали си постъпила правилно, а огнената знае, че си взела правилното решение.

— Коя част от теб реши да скъса с Алекс Рикър?

— Интересен въпрос, а? — Колтрейн стана и се наведе да погали Галахад, който се отърка в крака ѝ. — Хубав котарак.

— Какво ще кажеш в отговор?

— Питаш се дали съм го напуснала, защото не ме е обичал толкова, че да премине от светлата страна заради мен. Да ми покаже колко много означавам за него. Или защото съм си спомнила, че съм ченге и имам дълг да защитавам закона.

— Няма значение. — Ив сви рамене. — Разделила си се с него и това е важното.

— Има значение, заради Ли. Има значение заради значката и защото се питах какво би направила ти, ако Рурк не ти бе показал колко много държи на теб.

— Не си напълно права. За първото и второто, да. Но последното? Той ми го показва всеки ден. Мисля, че разбирам колко те е заболяло, когато Алекс не го е направил, защото няма смисъл да се питам. Зная го. И не мисля, че е било решение на ченге. Ченгето е дошло после. Може би си станала по-добро ченге, откакто дойде тук.

— Много мило. Благодаря. Все пак не бях достатъчно добра, за да се защитя и да не бъда убита с проклетото си собствено оръжие.

— Да, това е жалко. Но мисля за вас, детектив Колтрейн и за положението, в което сте били и започвам да вярвам, че не сте имали

никакъв шанс.

— Е, добре. — Колтрейн сложи ръце на кръста си. — Това е голяма утеха за мен сега.

— Най-добрата, която мога да ти дам.

Кротък пролетен дъжд приветства Ив, когато излезе навън да посрещне Бакстър. Видя го да пришпорва лъскавото си двуместно возило по алеята и размаха пръст срещу грубоватия силует на своето.

— Хайде, Далас, защо да вземаш последното си ръбесто чудовище, когато аз съм с тази красавица?

— Полицейска работа, а аз ще карам.

— Измъкваш ме от леглото в дъждовна съботна утрин и не мога дори да се повозя в прилична кола. — Не престана да мърмори, но се прехвърли от своята в другата. — Е, хубави седалки, не мога да отрека.

— Настани ли задника си удобно?

— Всъщност, да. Изненадващо как... уау. — Наведе се и ококори очи срещу километража. — Я виж ти! Мили боже, този звяр си го бива. Направо... — Бакстър замълча, политна назад, когато тя набра скорост по алеята. — Направо лети! Не е собственост на управлението. Не съм глупак.

— Зависи кого ще попиташ. Имам право, законно, да използвам личен автомобил, ако отговаря на стандарта. Също както ти използваш онази играчка.

— Далас, имаш тайни кътчета, които все още не съм опознал.

— Никога не ще получиш този шанс, Бакстър.

— Ти губиш, сестричке. И Пийбоди си мълчи за колата.

Ив потръпна, когато се сети.

— Все още не я е видяла. Нито дума. Иначе ще се разхленчи, че е трябвало да я покажа първо на нея, или нещо подобно. Понякога партньорите са големи задници.

— Не и моят. Момчето е истинско съкровище. Значи подозираш, че помощникът и най-добрият приятел на Рикър-младши го е прецакал и е убил Колтрейн?

— Убил или е подготвил убийството. И е натопил Алекс, за капак.

— Понякога най-добрите приятели са големи задници.

Ив не можа да сдържи смеха си.

— Човек не може да знае. Ще ги разпитаме поотделно. Започни направо. С преповтаряне на подробностите. Аз ще изпотя Санди, а Рикър остава за теб. Искам да го накарам да се попържи, без приятелчето му да се намеси.

— Устройва ме. Наистина ли не смяташ, че Младши има нещо общо? Има и мотив, и възможност, въпреки алибито. И е било достатъчно да щракне с пръсти.

— Ако е искал да ги щракне, щял е да го направи много поотдавна. Старият го е накиснал, просто е в стила му. Щом притиснем Санди, ще го изпорти. Способен е на предателство и отново ще го извърши. И ще спипаме онзи, който работи за Рикър от осемнадесети отряд.

— Ужасно е, че е ченге. Но да, прегледах файловете, твоите бележки. Няма начин да не е.

Линкът на таблото ѝ запиука.

— Далас.

— Календър докладва от Омега. — Лицето на Календър, уморените ѝ очи и широката ѝ усмивка изпълниха екрана. — Пристигнахме с известно закъснение, но вече сме вътре. Провериха ни, регистрираха ни и ще ни заведат направо в отдел „Комуникации“. Директорът ни осигури достъп до... почти всичко.

— Намери ми нещо, Календър.

— Ако е тук, ще го намерим. Господи, това място е зловещо. Идвала ли си някога?

— Не.

— Не ти и трябва. Дори при администрацията е зловещо. Обзалагам се, че ако доведеш хлапета на екскурзия тук, никога няма да им хрумне да задигнат нечий скейтборд. — Отмести поглед, даде знак. — Готови са да ни пуснат.

— Искам да чуя веднага щом попаднеш на нещо. Дори полусериозно.

— Разбрано. Веднага. Календър, край.

Бакстър завъртя очи.

— Малки гении.

Ив поклати глава в съвършен синхрон.

— Малки гении. — Спря до бордюра пред кооперацията на Рикър. — В акция — каза тя и зае самодоволна поза, когато надписът светна.

— Стабилно.

— Ако постигнем нещо, ще ти покажа вертикалните по пътя обратно.

Извади значката си, влезе и тръгна право към асансьора, когато портиерът каза, че вече са проверени и господин Рикър ги очаква.

Посрещна ги във фойето.

— Лейтенант.

— Господин Рикър. Детектив Бакстър. Благодарим ви, че ще отделите време да отговорите на още няколко въпроса.

Тонът му бе учтив и неутрален като нейния.

— Готов съм да съдействам с каквото мога.

— Знаете, че искаме да поговорим и с господин Санди.

— Да. Може би е в кухнята, ще донесе кафе. Заповядайте, седнете. Ще го повикам.

— Разкошна къщичка — отбеляза Бакстър, когато огледа интериора. — А казват, че от престъпна дейност не се забогатявало.

— Само идиот може да го твърди.

— Светът е пълен с идиоти.

Алекс се върна сам.

— Съжалявам, обикновено става рано и предположих... Сигурно е горе. Извинете ме.

Когато Алекс тръгна по стълбите, Ив и Бакстър се спогледаха.

— И ти ли мислиш същото? — прошепна Бакстър.

— Някой си е плюл на петите. По дяволите. Рутинно доизясняване, какво го е подплашило така? Няма нищо тук, което да го накара да побегне, да рискува положението си и да събуди подозрение. Глупаво е.

— Лейтенант. — Алекс се появи на горната площадка с преbledняло лице. — Род го няма. Не е спал в леглото си. Няма да възразя, ако проверите сама.

Щеше да провери, по дяволите. Тръгна нагоре.

— Кога го видяхте за последен път?

— Снощи, около седем. Имаше среща. Но знаеше, че ви очакваме тази сутрин. Никога не е забравял за уговорка и не отговаря

на линка си. Току-що позвъних.

Ив застана на прага на спалнята на Санди.

— С кого беше срещата?

— Не зная. Не попитах.

Тя мина покрай Алекс, надникна в гардероба и се намръщи.

— Нещата му са тук. Забелязвате ли да липсва нещо?

— С какво беше облечен снощи... нека помисля. С кафяво кожено яке, черен панталон. Не си спомням какъв цвят беше ризата му. Неофициално. Не беше делова среща. Дрехите му са тук, доколкото мога да кажа. Но защо да не са? Нямахте причина да заминава някъде и не би заминал, без да ми каже.

— Може би е било импулсивно решение — предположи Бакстър със сарказъм, който накара Алекс да му хвърли укорителен поглед.

— Той не взема импулсивни решения, освен това работи за мен и е не само най-старият ми приятел, но и мой личен помощник. Очевидно срещата е прераснала в нещо повече и е останал да пренощува. Все още спи и не чува линка. Готов съм да отговоря на всички въпроси, които имате към мен и ще се погрижа Род да бъде на разположение веднага щом се върне.

Обърна се с лице към Ив.

— Не се обадох на адвокатите си. Дори не знаят, че сте тук. Не ви разигравам. Просто Род...

— Провървяло му е? — предположи Ив. — Бакстър, изчакай ме долу.

— Добре.

— Просто е проявил небрежност и е забравил, че ще дойдете — започна Алекс.

— Спокойно. Кой беше шофьорът ти вчера?

Учтивият и неутрален тон изведнъж стана хладен и язвителен.

— И това е важно, защото?

— Защото искам да зная, господин Пълно Съдействие. Кой те откара за срещата с Рурк?

— Кармине. Кармине Лука — добави той, когато Ив продължи да се взира в него. — Долу е, в апартамента, който държа за персонала.

— Повикай го.

— Не разбирам защо искате да разпитвате шофьора ми.

— Ще разбереш, когато дойде. Повикай го или се обади на адвокатите си и им кажи, че ще се видим в участъка.

Студеният му поглед вече бе смразяващ.

— Може би погрешно съм преценил положението. Ще го повикам, а вие ще се погрижите да разбере какво целите. Иначе, освен ако имате съдебна заповед, ще трябва да си тръгнете.

Алекс извади линка, докато ѝ посочваше вратата.

— Кармине, трябваш ми тук горе.

След минути едрият, широкоплещест Кармине влезе с тежки стъпки. Лицето му изглеждаше като изсечено от камък и десетилетия брулено от ветрове. Сурово, изпито, безизразно.

— Лейтенантът иска да ти зададе няколко въпроса, Кармине. Отговори ѝ, ясно ли е?

— Да, сър, господин Рикър.

— Кога Род Санди те разпита за срещата на господин Рикър с Рурк?

— Не зная за никаква среща.

Ив погледна Алекс.

— Ще се постарая ли да му стане по-ясно, или аз да го направя?

— Кармине, искам да отговориш на въпросите на лейтенанта. Вчера сутринта имах среща с Рурк, на Кони Айлънд. Ти ме откара.

— Да, сър, господин Рикър, но мислех...

— Не мисли — каза Алекс с ласкав тон, който Ив не бе очаквала. — Оценявам усилията ти, Кармине, но просто се опитваме да изясним нещо. Можеш да отговориш на въпроса, освен ако аз наредя друго. Разбрано?

— Да, сър, господин Рикър.

— Кога Род Санди те разпита за срещата на господин Рикър с Рурк?

— Кой път?

— Всеки път.

— Ами, първо ме попита преди срещата, за да провери дали всичко е уредено. Господин Санди проверява всяка подробност преди срещите на господин Рикър. Казах му как ще протече, че колата е готова и скенерите...

Замълча, погледна Алекс.

— Спокойно.

— И кафето в минибара. Неща от този род.

— Разпитал те е и после?

— Да, попита как се чувства господин Рикър. Нали разбирате, душевното му състояние и прочее. Казах му, че срещата мина добре и че може би господин Рикър изглеждаше малко умърлушен по пътя обратно, но премина спокойно, без никакви проблеми. Както казах, изглеждаше, че господин Рикър и Рурк се разбират добре, поговориха си. Той се тревожи за вас, господин Рикър, но тъй като е господин Санди, не мислех, че казвам нещо нередно.

— Няма проблем, Кармине.

— Какво друго му каза? — попита Ив.

Погледът на Кармине се плъзна към Алекс и той отново кимна одобрително.

— Нямаше много за казване. Пийнахме бира и си побъбрихме за мача и той каза, сякаш мислеше на глас, че накрая господин Рикър и Рурк ще сключат тази бизнес сделка. Тогава казах, че не мисля, че ставаше дума за бизнес. Не хванах много от разговора, защото не бива да се подслушва, но на моменти вятърът довяваше по някоя дума. Стори ми се, че през повечето време говореха за госпожица Колтрейн и за бащата на господин Рикър и че може би...

— Може би?

— Господин Рикър.

— Продължавай — подкани го Алекс, вече с не толкова ласкав тон.

— Е, звучеше, сякаш може би господин Рикър предполага, че баща му е извършил нещо. Споделих го с господин Санди, господин Рикър.

— Да, добре — каза Ив, преди Алекс да проговори. — Разговаряхте ли за нещо друго?

— Не. Не чух нищо повече. Не съм се напрягал да чуя, кълна се. Сега, като се замисля, господин Санди ми зададе доста въпроси и не остана доволен, че не мога да му кажа повече. Казах само, че накрая вие и Рурк си стиснахте ръцете и това беше.

— Добре, Кармине, благодаря ти — каза Алекс. — Можеш да се върнеш в квартирата си.

— Да, сър, господин Рикър. Ако съм направил нещо...

— Не си. Всичко е наред.

— Още нещо — каза Ив. — Откара ли господин Санди до някъде вчера?

— Не. Имаме само една кола тук и само аз я карам. Нали, господин Рикър?

— Точно така, Кармине. Можеш да тръгваш.

Алекс се обърна, отиде до холовата гарнитура, седна.

— Мислите, че Род работи за баща ми?

— А ти не мислиш ли? — отвърна Ив.

— Познаваме се повече от десет години. Приятели сме. Приятели. Той знае почти всичко за мен. Знае колко много държах на Ами. Как можете да очаквате да повярвам, че е участвал в това?

— Защо не си му разказал за срещата си с Рурк?

— Беше лична. Дори приятелите не споделят всичко.

— Бих казала, че Санди не мисли така, съдейки по упоритостта, с която се е опитвал да изкопчи нещо от Кармине.

Алекс потърка клепачи.

— Значи никога не ми е бил истински приятел. Просто поредната пионка. Толкова години.

— Може би, или е бил набеязан и вербуван по-късно.

— Ако той е убил Ами...

— Възможно ли е да е напуснал апартамента онази нощ, без охранителните камери да го засекат?

— Винаги има начини — отвърна Алекс. — Да. Кучи син. Онази вечер ми каза да поизляза, да се поразходя по Таймс Скуеър, да поема малко енергия от тълпите. Така и направих.

— Той твърдеше, че не е знаел за излизането ти.

— Всеки послъгва, лейтенант — отчетливо каза Алекс. — Знаете това. Предположих, че ме прикрива и аз направих същото, като ви казах, че съм излязъл, след като той се е прибрал горе, че не е знаел за разходката ми. Просто две удобни лъжи. Аз не съм я наранил. Никога не бих й сторил зло. Затова взаимно се прикрихме. Той ме е накуснал, старият ми приятел и ето ме, навън, сред тълпите на Ню Йорк, едно от многото лица на улицата, докато той я убива. Защо? За какво?

— Къде може да е отишъл?

— На хиляди места. Ако знаех, кълна се, щях да ви кажа. Той ме убеди да дойда в Ню Йорк — сподели Алекс. — Да дойда точно сега

във връзка с бизнес дела и заради нея. Убеди ме, че трябва да се видя с нея, да поговорим. Знаеше как се чувствам. Доверявах му се като на брат, а той е използвал това срещу мен.

— Искам цялата информация за финансовото му състояние. Цялата, разбираш ли ме?

— Да. Ще я получите.

— Понякога заминава на екскурзии, почивки и прочее без теб. Когато е в отпуск, не следиш какво прави.

— Разбира се.

„Имал е възможности да пътува до Омега“, реши Ив.

— Знаеш ли кой от колегите на Колтрейн работи за баща ти?

— Не. Не зная да има такъв, не мога да потвърдя. Винаги е бил потаен за подобни неща.

— За какво разговаряхте, когато го посети на Омега?

— Нищо, което може да има връзка.

— Всичко може да има.

На лицето му проблесна гняв.

— Знаете, че не съм длъжен да отговарям и да ви съдействам, но ще ви кажа, че дадох на баща си да разбере, че няма да го посетя друг път или да общувам с него по какъвто и да е начин, че съм дошъл само за да го видя за последен път и да се уверя, че е точно там, където искам да бъде.

— Какъв беше отговорът му?

— Че няма нужда от мен и не желае да ме вижда. Закани се, че ще ме срине и няма да ми остави нищо, защото не заслужавам нищо. Това беше в общи линии. — Алекс затвори очи, полагайки усилие да са владее. — Какво може да е предложил на Род? Какво му е обещал, което не би могъл да поиска от мен?

— Ще ми кажеш всичко, което знаеш за Санди, всичко, което липсва в официалните сведения и ще ми намериш онази информация за финансите му. Междувременно детектив Бакстър ще преобърне тази стая наопаки. Запис включен — нареди тя. — Господин Рикър, имаме ли разрешението ви да претърсим жилищните помещения на Род Санди в този апартамент в този час?

— Да. Имате разрешението ми да претърсите стаята му, да го обесите като куче или да направите всичко, което е нужно, за да не види бял ден. Достатъчно ли е?

— Добро начало. Бакстър.

— Започвам.

Ив седна.

— Разкажи ми за Род Санди.

16.

Уверено, рязко и грубо, Ив напредваше през сутрешния съботен трафик. До нея Бакстър трескаво работеше на вградения компютър.

— Трябва ни някой от електронния отдел, за да проникнем в част от тези сметки — каза той. — Мога да извадя стандартните. По тях няма особено движение през последните десет дни, но с другите е по-сложно. Ще отнеме време.

— Имаме си компютърни факири. Провери отново транспорта.

— Не се е качил на обществено транспо от града, не и със законната си лична карта. Проверката за частно е по-бавна, а сигурно е използвал частно. Може да се е придвижил с такси или наета кола извън Ню Йорк и да е хванал частно транспо за където и да е с преднината, която има.

— Ще посегне към някоя от сметките си. — Винаги се появява някаква следа, помисли си Ив и парите са най-голямата троха по пътя. — И ще се обади на Рикър на Омега. Изпълнява неговите нареждания. Той е просто брънка във веригата. Следва инструкции, ако не лично от Рикър, от някого, който работи за него.

— Побягнал е панически само с дрехите на гърба си, парите в джоба си и може би някакви документи, но успя да се измъкне.

— Не за дълго. Може да избяга от града, но вече е мъртъв. За бога, Бакстър — каза Ив, когато той се обърна към нея. — Рикър няма да го остави да живее. Вече е изпял песента си. Безполезен е. Или ние ще го спипаме първи или Рикър ще го очисти.

Ив нямаше търпение да чака порталът да се отвори, превключи на вертикална и прелетя над него.

— Юху! — извика Бакстър.

— Ще открием към коя сметка е посегнал. — Ив светкавично премина по алеята. — Кога и от къде е посегнал. Ще проверим полетите с частно транспо, като започнем от града и продължим с покрайнините. И ще изпратим местните до всички жилища на Санди и Рикър. Ще трябва да спре някъде да си поеме дъх, да вземе още багаж.

Ако има поне малко ум, а той има, няма да се бави дълго там, но ще открием къде е бил и ще тръгнем по следите му.

Ив скочи от колата, изкачи стъпалата.

— Ти. — Размаха пръст срещу дебнещия Съмърсет. — Свърши нещо полезно. Обади се на Фийни и Макнаб и им кажи, че ми трябват тук. Веднага. Бакстър, повикай твоето момче — добави тя и се отправи към горния етаж.

— Не помниш ли? — извика Съмърсет след нея. — След близо шест часа си домакия на моминско парти.

Звукът, който Ив издаде, бе опасно близо до писък.

— Моминско парти? — повтори Бакстър.

— Млъкни. Млъкни. Не споменавай за това.

Сви към офиса си и едва не се сблъска с Морис.

Бакстър изведнъж спря.

— Хей, здрасти, Морис.

— Попаднали сте на нещо — каза Морис.

— На някого. Открихме го, загубихме го и отново ще го намерим.

Ив се втурна покрай него и изрече проклетие, когато видя вратата между своя офис и този на Рурк затворена. Червена светлина. Означаваше, че работи.

Отново щеше да му бъде адски задължена.

Почука.

Когато той отвори, в очите му проблесна раздражение.

— Ив. Вратата е затворена, свети червено.

— Съжалявам. По-късно ще пълзя в краката ти, ако искаш. — Видя зад него няколко мъже с костюми. Холографска среща, досети се тя и осъзна, че пълзенето няма да бъде достатъчно. — Нуждая се от помощта ти. Спешно.

— Десет минути — каза той и затвори вратата пред лицето ѝ.

— Господи, ще си платя за това. Бакстър, използвай допълнителния компютър, за да засечем транспото. Ще започнем да издирваме приятелите на Санди, роднини, познати, бивши любовници, жени или мъже, шибания му шивач. Този тип не е самотник. Обадил се е някъде, на някого.

— Мога да помогна. — Морис стоеше в средата на стаята. — Нека помогна.

Ив го огледа от главата до петите. Изглеждаше отпочинал, което бе плюс. Явно Съмърсет бе изровил риза и панталон за него отнякъде.

— Морис, налага се да извадя таблото си с материали по случая. Ще можеш ли да понесеш и това напрежение? Кажу честно.

— Да.

— Ще трябва да те осведомя в движение. Засега влез ето там. — Посочи към кухненския бокс. — Програмирай кафе за цяла армия. Не е просто намиране на работа. Необходимо е.

— Всичко, с което мога да бъда полезен.

Тя отиде до бюрото си, докато Морис вървеше към бокса.

— Компютър, цялата достъпна информация за Род Санди на първи екран. Приоритетно търсене зададено. Лейтенант Ив Далас.

Прието. Изпълнение...

— Разтреперва се — заговори тя, докато информацията се обработваше. — Става неспокоен, когато Алекс му казва, че ще се срещне с Рурк. Подкрепя го, разбира се, длъжен е, но тревогата не му дава покой. Като на тръни е. Разпитва шофьора, защото не е сто процента сигурен, че нещо в разговора не е събудило подозрение спрямо него. Не може да любопитства пред Алекс, защото така само би го засилил. Шофьорът не е от най-умните. Лоялен, но не особено умен и ето, господин Санди предлага да го почерпи с качествена бира.

Ив крачеше из стаята, поглеждайки от време на време към сведенията, които излизаха на екрана.

— Онова, което узнава от шофьора е достатъчно, за да превърне тревогата му в паника. Какво да прави по-нататък? Някой трябва да му каже. На Рикър ли се обажда? Не, не, той е просто наемник. Пионка. Има йерархия. Най-низшите нива не се обръщат направо към върха. Обажда се на посредника си. Онзи, който е работел с него за Колтрейн. Това прави.

Ив наклони глава.

— Компютър, спри търсенето. Да прегледаме това. Как ви се струва? Род никога не е бил първи. При завършването на колежа е десети в класа, а на първо място е Алекс. В последния курс става капитан на футболния отбор, но Алекс е звездата на отбора. Не нашето момче, Род, а Алекс. А кой заема поста заместник-председател на класа до председателя Алекс? Старият играч Род Санди. Никога не грабва златния медал, винаги втори. Обзалагам се, че се е подмокрил,

когато Макс Рикър му е предложил да натрие носа на старото си приятелче Алекс. Сигурно е заплакал от радост. Обзалагам се, че е имало и жени, по които си е падал, а не са му обръщали внимание, заслепени от Алекс. Колтрейн е била една от тях. Може би го е знаела. Разбира се, тя е умна, осъзнава въздействието си. Знаела е, че изпитва нещо към нея. Може би го е съжалявала. Било е неизбежно да я намрази. Съучастието в убийството ѝ е дошло като бонус.

Отново закрочи и забеляза, че Морис я гледа.

— Мамка му. Съжалявам. Просто не...

— Няма за какво. — Донесе кафе, подаде ѝ чашата, която бе налял за нея. — Ще донеса таблото ти, ако ми кажеш къде е. Виждам я такава, каквато беше — добави той.

— Зад онези подвижни панели има шкаф. По всяко време, когато се нуждаеш от почивка...

— Не се тревожи за мен. Мисли за нея.

— Никакви частни транспо полети от града във времеия отрязък — докладва Бакстър. — Няма пътник с неговата самоличност или отговарящ на описанието. Ще проверя от по-далечни точки.

— Действай.

Тя се върна на бюрото си, за да състави хронология на събитията и вдигна поглед, когато влезе Рурк.

— Пълзенето може да почака — каза той, преди Ив да проговори. — Измислил съм и други начини на издължаване, но засега какво има?

— Фийни и Макнаб идват насам. Нужно ми е подробно и задълбочено проучване за финансите на Санди. Взех номерата на тайните сметки от Алекс. Онези, за които знае. Със сигурност има поне още една. Санди е офейкал.

— И като всеки уважаващ себе си беглец се нуждае от средства. Добре, ще видя какво мога да намеря, но в четири ще загубиш целия си екип.

— Но...

— Заминаваме, лейтенант, за Вегас, както е уговорено. Ергенското парти на Чарлз.

— Ще ходите във Вегас? — жално попита Бакстър с надежда. — И аз познавам Чарлз.

Рурк му се усмихна.

— Искаш ли да дойдеш с нас, детектив?

Ив буквално размаха ръце във въздуха.

— Хей, хей!

— Вече съм там. Мога ли да доведа и моето момче?

— Колкото повече, толкова по-весело. — Рурк вдигна пръст срещу Ив, докато тя мърмореше под носа си. — И ти ще бъдеш заета. Ако не открием нещо през следващите няколко часа, значи няма нищо за откриване, но за такъв злощастен случай ще програмирам автоматично търсене.

— Не виждам защо да не отложим цялата работа до...

— Разбира се, че не виждаш, но си малцинство.

— Животът трябва да продължи. — Морис се отдръпна от таблото, след като го сложи в средата на стаята. — Иначе няма смисъл.

— Добре, почакайте. Почакайте. — Трябваше да помисли. — До четири, но ако в три и петдесет и девет открием координатите на Санди или нещо също толкова важно...

— Ще намерим компромисно решение — довърши Рурк. — Дай ми каквото имаш. — Взе диска, който тя му подаде. — Фийни и Макнаб? Тогава ще влезем в компютърната лаборатория. Изпрати ги, когато пристигнат.

Разкъсвана от нетърпение и чувство за вина, Ив влезе след него.

— Слушай, провалих ли нещо, когато те прекъснах?

— О, какво са няколко милиона пропуснатата печалба в сравнение с грандиозния замисъл? Ще се опитам да ги спечеля отново във Вегас.

— Господи! Боже мой!

Той се засмя и обхвана ужасеното й лице.

— Върза се, а? Не се безпокой, всичко е наред, но няма да се отървеш лесно, така че запланувай онова пълзене в краката ми. Сега върви. Има и други неща, за които трябва да се погрижа, преди да замина, освен твоите компютърни проучвания.

„Разбира се. Добре“. Ив се върна към своята работа.

— Нищо — каза Бакстър. — Проверих полетите от всички точки. Две попадения, но никой от двамата пътници не се оказа Санди. Морис прави нова проверка на сметките и картите му.

— Все още никакво движение. Мога да помогна на Бакстър с търсенето за транспорта.

Тя кимна и се върна към хронологията си. Когато приключи и закачи разпечатката на таблото, екипът от електронния отдел влезе.

Фийни прикова вниманието ѝ.

— Какво си облякъл? Не ти — обърна се тя към Макнаб. — От теб винаги бих очаквала нещо подобно.

— Това е късметлийската ми риза.

Фийни самодоволно вдигна глава.

Късметлийската му риза бе в отровно зелено, цялата на ухилени розови фламинго. Върху разрошените си коси бе нахлупил черна бейзболна шапка, от чиято козирка се хилеше още едно фламинго.

— Господи, Фийни, никой мъж не може да очаква да му излезе късметът, когато е облечен така.

— Не говоря за такъв късмет. — Фийни строго изгледа Бакстър, когато детективът издаде одобрителен вик. — Имам си жена, нали? Тази риза има история. Досега ми е донесла осем стотачки и четвърт печалба.

— Не си струва да я носиш. Както и да е. Рурк вече е в компютърната лаборатория. Накратко — започна тя и очерта основните насоки. — Тази риза изгори очите ми — промърмори, когато излязоха от офиса ѝ.

— Компютърни гении, какво да ги правиш?

Обърна се при репликата на Бакстър и видя Морис, застанал до него да се усмихва.

— Преминете на автоматично търсене. Елате да видите хронологията. — Посочи към таблото. — В седем и тридесет Алекс Рикър позвънява на Рурк. Съмърсет му казва, че Рурк ще му се обади след малко. Рурк се свързва с Алекс в осем и няколко минути и си уговарят среща. Трансмисията трае осем минути. Срещата е на Кони Айлънд в десет. Продължава около тридесет минути. Алекс казва, че се е отбил на две места на връщане към мезонета. Първото е антикварен магазин в Трибека, където бих се обзаложила, че е откарана нерегистрираната техника. Тръгнал е от там около тринадесет и е отишъл на работен обяд, потвърдено, близо до централната част. Прибрал се е у дома около шестнадесет. Твърди, че тогава Санди е бил в мезонета. Провеждат кратък разговор, в който Алекс споменава, че шофьорът е откарал колата на автомивка и преглед.

— И Санди започва да се поти — отбеляза Бакстър.

— Не може да хване шофьора преди седемнадесет. Той се връща в мезонета, според записа от охранителната камера, в седемнадесет и четиридесет и три и да, Санди изглежда, сякаш се е поизпотил. Може би тогава се е обадил на посредника. Със сигурност го е направил, след като Рурк позвъни в мезонета, за да съобщи на Алекс, че ще го посети тази сутрин за доизясняване. Това става в деветнадесет и пет. Твърде много е. Става твърде напечено. И все пак, тръгва едва след час. Време да получи инструкции, да вземе най-необходимото.

— Не можеш да знаеш колко пари има в брой — изтъкна Морис.
— Собствени или държани от Алекс в мезонета.

— Колкото и да са, не може да са били достатъчно. Алекс държи парите си в сейф, но е непокътнат. Санди не може да е отворил сейфа без Алекс да получи сигнал. Програмиран е. Да кажем, че е имал достатъчно, за да напусне града, може би се спотайва някъде докато успее да се добере до още, да уреди нещата по-нататък. Трябва да се действа бързо, а той е методичен.

„Паника, паника“, помисли си Ив отново. „Какво да правя? Къде да отида?“

— Може би има кредитна карта, за която Алекс не е знаел, а ние все още не сме открили. Може би плаща за транспото — предположи тя — и духва. Но ако е така, ще я намерим и ще го проследим. Не може да оцелее без средства.

— Пристигат сведения от местната полиция в някои от горещите точки. Нито следа от него, нищо, което да издава, че е бил там.

Ив кимна на Бакстър.

— Обзалагам се, че е оставил нещо някъде. Никога преди не му се е налагало да бяга, така че няма опит. Досега е бил в привилегировано положение. Няма да издържи дълго без привилегии.
— Замълча, смръщи вежди. — Къде се бави Трухарт, по дяволите?

— Е, на път е, но нали се сецаш, Вегас. И аз се нуждая от подходящо облекло. Наложих се да се отбие у дома.

— Изпратил си го да ти събере багажа?

— Нямам много. Впрочем Морис го замества.

— Сигурно и на теб ти се ходи във Вегас — сопна се тя на Морис и изведнъж застина. — Мамка му. Не...

— Почти се изкушавам — спокойно каза той. — Но не, този път не.

Ив отново седна на бюрото си и започна да преглежда информацията за близките на Санди. Родители — разведени и двамата сключили нови бракове, по два пъти. Един брат, една полусестра. Според Алекс, Санди не бе близък с никого от семейството си. Все пак, обикновено човек се обръщаше към някого от семейството, когато се нуждае от пари. Започна досадния процес на обаждания, разпитване, сплашване и елиминиране.

Едва вдигна поглед, когато Трухарт пристигна и забеляза, че свежият млад чирак на Бакстър се е издокарал за предстоящия купон. Изгладен панталон, небрежно разкопчана риза, хубави удобни обувки.

Опита се да не мисли как Бакстър ще развърта срамежливия симпатяга Трой Трухарт във Вегас.

Продължи с роднини, настоящи приятелки и дългия списък бивши. Намръщи се, когато Съмърсет дотътри голяма маса на колела.

— Какво е това?

— Обяд.

— Господи, колко съм гладен. — Бакстър се облегна назад, разроши косите си. — Не съм хапнал нищо, Далас, и очите ми са вече зачервени.

— Ще използвам твоята кухня, за да програмирам онова, което съм намислил — осведоми я Съмърсет.

Лицето ѝ остана намръщено, когато мина покрай бюрото ѝ и котаракът го последва, очаквайки да получи нещо.

— Когато не намиращ нищо — каза Морис, — това означава, че отстраняваш онова, зад което се крие търсеното.

— В някоя книга с мъдрости ли го прочете? — любопитства Ив.

— Ако досега не е включено, трябва да бъде.

Ив скочи на крака, когато Рурк, Фийни и Макнаб влязоха. От другия край на стаята, Съмърсет буташе двуетажна количка, каквато Ив не знаеше, че притежава.

— Ще ти помогна.

Макнаб се втурна към него.

— Ще се справя с тази, детектив, но в кухнята има още една, ако нямаш нищо против.

— Всичко, с което мога да помогна, щом наградата е хапване.

Макнаб направи опит да затанцува с високите си апрески, докато вървеше към бокса.

Фийни извърна глава назад, разкърши рамене. Ив отдалеч ги чу да изпукват.

— Схванал си се.

— Уредил съм да има две масажистки на борда — осведоми го Рурк.

— Това се казва мъжка постъпка.

Бакстър плесна с ръце.

— Близначки.

— О, горкото ми сърце.

— Една разтривка ще ми се отрази добре. Чисто терапевтична — добави Фийни, когато срещна суровия поглед на Ив. — Открихме сметката. Добре я е замаскирал. Не е глупак. Скътал е дванадесет милиона и малко отгоре. Заложил е на традицията и е избрал Цюрих. Все още не я е докоснал — каза той, преди Ив да зададе въпрос. — Но приложихме някоя и друга хватка. Направил е справка за нея или някой друг от негово име, по линк. Обаждането е било от Ню Йорк и часът, в който е регистрирано е шестнадесет и петдесет и пет източнощатско време.

— Преди разговора му с шофьора — изтъкна Ив и допълни хронологията си. — Започва да се подсигурява. Обезпокоен.

— Някоя от сметките му не е докосната — намеси се Рурк. — Има банкови сейфове на четири места. — Повдигна вежди, когато Ив се обърна. — Отново приложихме хватка. Някой от тях не е бил поискан.

— Приятели — предположи Фийни. — Роднини.

Ив поклати глава.

— Нищо не изскача.

Фийни хвърли поглед към Морис, изду бузи и изпусна въздуха.

— Натъкнахме се на нещо, което може би ще се окаже ценно във връзка с детектив Колтрейн. Линкът, от който е направена справката за сметката в Цюрих. Открихме на чие име се води. Регистриран е на „Разностранни интереси“.

— Компанията на Алекс.

— Да, фирмен линк и получихме справка за трансмисиите. Прехвърляни са на друг линк. Еднодневка, не можем да издирим

собственика, но имаме номера и честотата на обажданията. Имало е трансмисии между двата линка от Ню Йорк до Ню Йорк в дните преди, на и след убийството.

— Стигнахте ли до някакви подробности?

— Евтина едnodневка, както сочи всичко. Нищо отличително. Почти е невъзможно да се получи справка за разговорите. Има филтър. Трябва да е бил включен. — Фийни се почеса по тила. — Но ние получихме. Все едно имаме отпечатък или ДНК.

— И ако Календър открие връзка между този отпечатък и Омега?

— Ще засечем съпадението.

— Тя ще я открие, ако има. — Макнаб гледаше как Съмърсет подрежда плата с месни деликатеси, плодове, зеленчуци и салати също толкова съсредоточено, колкото и котаракът. — Умът ѝ е като бръснач за тези неща. Когато се обади, ще можем да съпоставим находките ѝ с това, което знаем и да получим нещо по-солидно.

— Имаме всичко, което ни е нужно — увери я Рурк. — Включили сме автоматичната сигнализация. Ако някоя от сметките му бъде отворена, дори само за справка или някой от банковите му сейфове бъде поискан, ще узнаем.

— Добре. Добра работа сте свършили.

— Значи можем да хапнем.

Макнаб пръв посегна към храната.

„Ченгета, помисли си Ив, налитащи като мухи на мед.“ Понечи да отиде при Морис, но видя Рурк да застава до него. Почувства трепет в сърцето, приятен, когато заедно се отпавиха към масата.

Тя се върна на бюрото си и докато около нея цареше хаос, въведе параметри за изчисляване на вероятност, за да види дали компютърът е съгласен с инстинкта ѝ. Мигове по-късно Рурк се надвеси над нея, потърка раменете ѝ.

— Добре ли е Морис?

— По-добре, мисля. — Над главата ѝ той се загледа в оживлението около масата. — Бих казал, че това помага. Не само работата, чувството, че е полезен, а и да бъде сред хората. Извадила си таблото и си го сложила тук.

— Първо го попитах.

— Не, имам предвид, че си го сложила в средата. Дори докато нагъват сандвичи сякаш скоро ще бъдат забранени със закон, Морис

вижда, че тя е в центъра на всичко. Има смисъл.

— Няма да има, ако компютърът и аз сме прави. — Обърна се към него. — Проверих две версии. Санди е в неизвестност от близо седемнадесет часа. Първа версия, скрил се е и смуче палеца си в някой ъгъл. Втора, вече е мъртъв.

— Ти и компютърът сте по-склонни да приемете втората. Аз също. Жив би се превърнал в слабост. Рикър няма никаква полза да го остави да диша и има достатъчно причини да го очисти.

— Някой, на когото има доверие, както за Колтрейн. Отново опираме до колегите ѝ. Един от тях е.

— Не можеш да направиш повече, отколкото правиш, Ив. Остави нещата така за известно време. Който и да е, този човек се чувства в безопасност. Няма да побегне като Санди.

— Не, няма. И докато е ценен за Рикър, ще остане жив.

— Тогава да хапнем, преди твоите ченгета да излапат дори покривката. Имам още малко работа, преди да тръгнем.

— Да, прав си. Близначки? — добави тя докато вървяха към онова, което бе останало от обяда.

— Реших да погледея пътниците си.

Ив си направи сандвич, отхапа. Сред глъчката от мъжки шеги и мляскане до нея достигна женски смях.

Пийбоди и Надин, и двете издокарани като кукли, застанаха на прага.

— Ммм, мис Прелестно тяло, изглеждаш фантастично.

Любовта, помисли си Ив, можеше да накара дори Макнаб да забрави стомаха си за няколко секунди.

Дотича до Пийбоди, завъртя я, рязко я наведе назад, докато тя се кикотеше като ученичка и заглуши смеха ѝ със страстна целувка.

— Не! Не! Това все още е полицейски щаб. Никакви танци и целувки по време на работа.

Пийбоди само се усмихна на Ив със сияещи очи.

— Твърде късно.

За да не остане по-долу, щипна Макнаб отзад, когато отново я завъртя.

— Това е толкова сладко. — Надин примигна съблазнително. — И храната изглежда апетитно. — Потърка бузата на Ив, докато

минаваше покрай нея и накара Трухарт да се изчерви, поклащайки ханш пред него. — На дежурство ли сте, полицай?

— Откажи се, скъпа. — Рурк потупа Ив по гърба. — Смяната свърши.

И това бе окончателно, помисли си тя.

Пийбоди грабна морковена пръчица.

— Засега ще се задоволя със заешка храна. Имаме страхотни нещица за после. Ариел ги приготви. Качих две кила само докато донеса кутиите. Можете да ме осведомите какво става тук.

— По-късно — реши Ив. — Засега приключихме.

— Добре. — Пийбоди весело загриза моркова. — С Надин донесохме почти всичко. Мейвис и Леонардо трябва да пристигнат всеки момент и носят още.

— Юпи!

— Трина и консултантките ѝ ще дойдат преди четири, за да започнем с аранжирането.

— Радост и... кой? Трина? Защо? Какво си направила?

— Ти каза, никакви глупави игри и стриптийзъори — напомни ѝ Пийбоди. — Ще бъде истинско женско парти. Шампанско, вредна храна, процедури за лице, коса и тяло. Романтични филми, подаръци, апетитни десерти. Момичешко събиране с преспиване, а утре голяма закуска и отново шампанско.

— Искаш да кажеш... — Шокът бе внезапен и жесток, като прострелване с бластер. — Цяла нощ и утре?

— Да. — Пийбоди се усмихна широко с моркова в устата. — Не споменах ли?

— Ще те убия.

— Аха. Никакви игри, никакви стриптийзъори. Това бяха единствените правила.

— Лошо ти се пише.

— Ще бъде забавно!

— Ще те пребия, докато заквичиш като прасе.

Ив забеляза Рурк да се оттегля към офиса си и се втурна след него.

— Почакай, почакай!

Вмъкна се вътре и затвори вратата.

— Не можеш да заминеш за Вегас.

— Защо?

— Защото не можеш да ме оставиш тук. Женени сме и има правила. Опитвам се да се съобразявам с тях. Не зная всичките, но бог ми е свидетел, че се опитвам. Трябва да въведем и такова правило. Не можеш да ме оставиш сама в подобно положение.

— Какво положение?

— С всички тези жени. И Трина. Трина — повтори тя, доста разпалено, когато го сграбчи за ризата. — И разни сладкиши, козметични процедури и романтични филми. Цяла нощ. Момичешко парти с преспиване. Имаш ли представа какво е това?

— Чувал съм. Ще има ли бой с възглавници?

Ив го завъртя и го притисна с гръб към стената.

— Не ме оставяй!

— Скъпа. — Той я целуна по челото. — Трябва. Трябва.

— Не. Можеш да пренесеш Вегас тук. Защото... ти можеш всичко. Ако Вегас е тук, всичко ще бъде наред. Ще ти поръчам полугола танцорка.

— Много мило, но заминавам. Ще се върна утре и ще те лекувам със студени компреси.

— Утре? — Наистина щеше да вдигне температура. — Няма ли да се прибереш тази вечер?

— Нямаше да бъдеш в това състояние, ако беше обърнала внимание какво става. Днес следобед заминавам с полет на совалка, пълна с мъже, за Лас Вегас. Ще има мъжки забавления и може би разорение. Всичко е уговорено. Ще върна цялата компания обратно, надявам се, утре следобед.

— Нека дойда с теб.

— Имаш ли пенис?

— О, господи! Не мога ли да използвам твоя?

— По всяко друго време. Сега се стегни и помни, че след тази дандания вероятно ще арестуващ убиец, който е корумпирано ченге. Това е като двоен десерт.

— Не ми носи успокоение.

— Не мога да ти предложа нищо по-добро.

Ив гневно въздъхна.

— Ще намеря някое място в тази къща, където няма никого и ще крещя.

— Добра идея. — Побутна я към вратата за коридора. — Ще ти се обадя, преди да тръгна.

— Има още време до четири — мрачно каза тя. — Нещо може да провали плановете ти.

— Разкарай се и ме остави да довърша работата си.

Почти я избута навън и за втори път в този ден затръшна вратата пред лицето ѝ.

17.

Не мислеше, че се крие. Беше в стая, в която не бе сигурна дали някога е влизала, със затворена врата и заключена, но не се криеше.

Просто работеше на тихо място, където никой нямаше да я разсейва. Можеше да остане тук през следващите двадесет и четири часа, никакъв проблем. Имаше удобно кресло за спане, малък, но доста мощен компютър. Не видя стenen екран, но когато включи компютъра и даде гласова команда, стъклото на разкошното огледало стана черно.

След кратка игра с бутоните на контролния панел плотът под прозореца се отвори и изскочиха малка автоматична печка и минихладилник.

Ив надникна в съседната баня и намери всичко необходимо. Душът бе проектиран като малък водопад. Да, тук можеше да бъде щастлива, може би години наред.

Програмира кафе, настани се на бюрото. Първо Календър, помисли си тя.

— Да — каза Календър, когато се появи на екрана.

— Докладвай.

— Това място е шибана дупка, но има сериозен хардуер. Няма излизане от тук. Охраната е непроницаема като лицето на чичо Фред на Нова година. Дори с легитимация и съдействие беше нужно време, за да стигна до сърцето на системата. Личните ни устройства за комуникация са у нас, защото сме ченгета и получихме разрешение. Иначе се оставят на съхранение.

— Докъде стигнахте в работата?

— Аз се заех с трансмисиите, Систо с помещенията. Дотук не е попаднал на нищо. Аз изрових малко зрънце, но не зная дали от него ще излезе нещо. Нужно е време.

— Какво е това зрънце?

— Твърде сложно е. Искаш ли да ти обясня?

Неразбираем компютърен жаргон или момичешко парти? Ив се замисли и реши, че нещата са на кантар.

— Имам минута.

— Ще ти го кажа по следния начин. Възможно е да се окаже трансмисия от тук до Ню Йорк, но се налага да мина през милиони филтри, за да го потвърдя. Ще се опитам, защото изглежда е стигнало до Ню Йорк следобеда преди смъртта на Колтрейн, а не е регистрирано. Възможно е някой от техническия персонал тук да се е обадил тайно, защото е до някакъв секс линк, но ми се струва подозрително.

— Имам разпечатка на разговорите от линк-еднодневка тук. Трябва да проверя за съвпадение.

— Дай ми номера. Лесна работа.

— Имаш ли местонахождението на Рикър по време на трансмисията?

— Отново не е сигурно, според регистрите е бил в килията си, но също според регистрите тридесет минути преди трансмисията е отишъл да се погрижи за личната си хигиена. В отделна душ-кабина, под строга охрана. Поисках аудио и видео, но машината работи бавно.

— Възможно е да е изпратил съобщение със закъснение или някой да го е изпратил от негово име. Имаш ли името или имената на надзирателите, които са го придружили до банята и обратно?

— Да. Направихме стандартна проверка, нищо съмнително. Мисля да се поровя по-дълбоко, дано от моето зрънце излезе нещо сочно. — Календър отпи от розовата течност в прозрачна бутилка. — Искаш ли ги?

— Да. — Ив записа имената. — Добре. Продължавай да ровиш.

Ив затвори, отпусна се на стола и се замисли. Това бе зелена светлина от Рикър за изпълнението в Ню Йорк. Нямахше съмнение.

— Компютър, пълна справка, с приоритет. — Прочете имената и номерата на надзирателя и служителя от отдел „Комуникации“. — Да видим какво имаме.

Час по-късно Рурк влезе при нея.

— Ив — бе единственото, което каза.

— Имам нещо. Календър е изровила зрънце, направих проверка. Сесил Рауч, надзирател на Омега от шест години. Отговаря за най-строго охраняваното крило, в което е Рикър. Разведен, но странно защо, финансовото състояние на бившата му съпруга значително е нараснало през последната година. Всъщност не финансите й, а

застраховката. Увеличила я е на пет милиона. Откъде бившата съпруга на един надзирател, която преди осем месеца е напуснала средно добре платената си работа и наетото си жилище в Данвил, Илинойс и се е настанила във вила с двадесет стаи в Южна Франция, е взела тези пет милиона?

— Картини, бижута. Превръщане на пари в солидни инвестиции.

— Именно. Плюс недвижимата собственост. Платила е в брой за къщата, която е и на нейно име и на името на бившия ѝ съпруг. Календър ще го повика за разпит, когато нещата паснат, а това ще стане. Все още не съм проследила парите. Не мога да потвърдя връзката между бившата съпруга и Рикър. Може би ти...

— Заминавам за Вегас.

Ив ококори очи, зяпна срещу него.

— Но... за бога...

— Календър, която е достатъчно квалифицирана, ще разпита надзирателя, ще продължи търсенето. Имаш връзката с Рикър... който няма къде да избяга. Продължава издирването на Санди, когото и без това смяташ за мъртъв.

— Но...

Рурк не трепна.

— Доколкото познавам методите на Рикър, едва ли надзирателят има имената на изпълнителите в Ню Йорк. Ти сведе списъка на заподозрените до колегите на Колтрейн, както ти подсказа инстинктът от самото начало. В понеделник ще продължиш. Кое и да е ченгето, ти си по-умна и определено по-упорита, но точно сега къщата ти е пълна с гости, а отпред е паркирана лимузина и група мъже ме чакат, нетърпеливи да се напият и да проиграт парите си. Това е животът. — Обхвана лицето ѝ и я целуна. — Нашият живот. Трябва да преживеем следващите двадесет и четири часа.

— Щом поставяш нещата така — промърмори тя.

— Морис си тръгна.

— О! По дяволите.

— Каза да ти предам, че се радва, че ще се позабавляваш няколко часа. Чувства се по-добре, отколкото когато дойде. Мисля, че наистина е така и зная, че проведе кратък разговор с Майра, преди да излезе.

— Добро начало. Вече съм по-спокойна за него.

— Хайде, ела да ме изпратиш. Да ме целунеш за довиждане.

Поставена в безизходица, Ив стана.

— Как ме намери тук? Сканиращата система — осъзна тя. — Как не се сетих? Впрочем каква е тази стая?

— Офис за гости. Човек никога не знае кога някой ще има нужда. Добра работа Впрочем, за финансите.

— По време на полета ще можеш ли...

— Не, няма да мога — решително отсече той. — Утре, когато се върна и твоите гостенки си тръгнат, не по-скоро. И двамата ще се забавляваме.

— Лесно е да го кажеш.

— Да. — В шеговитата му усмивка нямаше и следа от съчувствие. — Така е.

— Ето къде си била! — Мейвис, съвършено издокарана за купон с къса снежнобяла рокля и ботуши до коляното в крещящо червено, дотича по коридора. Косите ѝ, в същия крещящ цвят като ботушите, подскачаха, спускайки се до кръста ѝ. — Всички те търсят. Дойдох насам да нагледам Бел. Невероятни сте! Малката детска стая е толкова сладка!

— Искаме на Бел да ѝ бъде удобно и да се чувства щастлива всеки път, когато ни гостува — каза Рурк.

Ив изведнъж забави крачките си.

— Дошла си с бебето?

— Щях да доведа бавачка, но Съмърсет каза, че предпочита да остане край Белисима, вместо да ходи във Вегас. Голям сладур е. Сега е при нея и си играят с гуменото котенце и кученце.

Ив не искаше да си представя как Съмърсет си играе с гумени животинчета. Прогони образа от съзнанието си, когато Мейвис продължи да бърбори.

— Ще си прекараме фантастично. Почакай да видиш украсата, лакомствата, а импровизираният салон за красота е страшно шик. Отивам да изпратя скъпия си Мечо с голяма звучна целувка и купонът ще започне.

— Какво трябва да направя аз? — попита Ив, докато Мейвис слизаше с игрива походка по стъпалата.

— Да ме изпратиш с голяма звучна целувка. А после? Ще трябва да се справиш без мен.

„Толкова много хора“, помисли си Ив, когато всички излязоха навън, където чакаше лимузина, дълга колкото Лонг Айленд. Едва ли познаваше всички. Когато ушите ѝ престанаха да бучат, осъзна, че сред лицата имаше и такива, които вижда за първи път.

Бъдещият младоженец я сграбчи в енергична прегръдка.

— Благодаря ти — каза Чарлз. — За всичко. Луиз толкова се вълнува.

Ив хвърли поглед към Луиз, която стоеше до Денис Майра. „Мили боже, каза си тя, Рурк ще заведе и господин Майра във Вегас.“ Целият ѝ свят се преобърна.

Сред настаналия хаос мъжете се натъпкаха в огромната лимузина. Докато се отдалечаваха по алеята, Бакстър се надигна през един от люковете на покрива, показвайки знака на победата и дамите реагираха с одобрителни викове.

И тя остана сама с тях.

Всички пицяха, подскачаха и се въртяха. Издавайки нечовешки звуци, вкупом се втурнаха към къщата в неразличима смесица от цветове и крайници.

— Може би всичко това е някакъв шантав сън.

Майра се засмя, приближи се и обви ръка около раменете на Ив.

— Не знаех, че си тук.

— Беше голяма тълпа, с толкова интересна динамика. Мъжете потеглиха за мъжките си забавления, а жените се събрахме тук за своите. — Приятелски я потупа по рамото. — Тържества, които са важна част от традиционната подготовка на две личности за свещения им съюз.

— По-голямата част от тях минава в писъци и пиене.

— И не виждаш никакъв смисъл, зная. Но ще бъде забавно.

— Добре. — Ив забеляза, че Майра е облечена с рокля, бледосиня и елегантна. — Трябва ли да се преоблека?

— Мисля, че да. Ще ти помогне да се настроиш за купон. Впрочем, с удоволствие бих надникнала в гардероба ти, за да изберем нещо подходящо.

— Добре, нямам нищо против. — Когато остане насаме с Майра, можеше да я поразпита. — Рурк каза, че Морис е разговарял с теб, преди да си тръгне.

— Да, и отново ще си поговорим. Спомена, че си му предложила да се срещне с отец Лопес — продължи Майра докато вървяха по стълбите към горния етаж. — Радвам се, че си се сетила. Морис е духовен човек и мисля, че отец Лопес може да му помогне да превъзмогне загубата. Работата, която си му възложила, също помага и е добре, че е намерил сили да я поиска. Така умът му е ангажиран и по-важното, чувства, че участва в търсенето на отговори.

— Имам няколко въпроса към теб.

— Фантастично е. Като малък ексцентричен бутик. — Майра извърна глава към Ив. — Виждаш ли, вече се забавлявам. Задай въпросите си. Ще свършим няколко неща наведнъж. О, господи, само погледни вечерните тоалети!

— Не е нужно да бъде официална, нали?

— Не, не, просто привлякоха вниманието ми. Каж ми какво ново узна, откакто ми изпрати последните сведения.

Ив ѝ предаде показанията на Алекс Рикър за баща му и за Род Санди, доклада на Календър, информацията за надзирателя. Звучите, подобни на страстни стонове, които Майра издаваше от гардероба, накараха Ив да помисли, че говори на себе си. Все пак преповтарянето на глас винаги ѝ помагаше да проясни мислите си.

— Това. — Майра извади свободно падаща тъмносиня рокля с тънки презрамки. — Семпло, удобно, разкошно.

— Добре.

— Има и малки скрити джобчета за линка и комуникатора ти. — С усмивка на разбиране, подаде роклята на Ив. — Питаш се дали Рикър би убил Колтрейн за назидание на сина си. Дали може да е поръчал удара, без да има някаква изгода. Само от злоба.

— Мислех, че не ме слушаш.

— Отгледала съм децата си. Свикнала съм да слушам, докато върша хиляди други неща едновременно. Да. Възможно е. Това е част от патологията му. Синът му е на свобода, а той не е. Синът му го презира. Рикър вероятно изпитва още по-голяма нужда да презира сина си. И да, с удоволствие би използвал човек, когото синът му смята за най-близкия си приятел. Това би му донесло огромна наслада.

— Пристигането ѝ в Ню Йорк е било ключът, нали? Колтрейн идва тук, където съм аз, където е Рурк. Подписала е смъртната си присъда с прехвърлянето си тук.

— Ти нямаш вина, Ив.

— Зная. Питам, според теб, дали е поръчал убийството, за да засегне сина си и мен. Използвал е ченге. Би могъл да намери и друг начин, друго средство, но е използвал ченге. Зная го. Това е за мен. Изпрати ми оръжието ѝ. С директна заплаха, че следващата може да съм аз. Това е за Рурк.

— Този път — каза Майра след миг — с тази информация и тази история, мога да заявя, да. Целта на този единствен акт е била да засегне тримата, към които изпитва непреодолима жажда за мъст.

— Знаех си. Когато го притисна и натикам това в лицето му, ще изпитвам още по-голямо удовлетворение.

— Когато слезем долу, умът ти ще бъде другаде.

— Няма проблем. — Ив приглади с ръка роклята си. — Ще мисля за няколко неща едновременно.

Малко по-късно не бе сигурна дали изобщо ѝ е останал ум. Закритият басейн бе преобразен в женска фантазия от златисти, бели и сребърни балдахини, шезлонги и високи бели свещи. На маси с бели покривки бяха подредени безброй кристални чаши с пенливи розови питиета и сребърни подноси с разноцветни лакомства. Върху друга маса бяха струпани подаръците, вързани с дълги панделки.

До далечния край на тъмносинята вода бе салонът за красота. Столове с високи облегалки, легла за масаж, маникюр, педикюр и поставки с множество инструменти, при вида на които Ив почувства леки спазми в стомаха.

— Коктейл „Белини“! — Мейвис пъкна чаша в ръката ѝ. — Моят е с безалкохолно, защото кърмя. Все пак е превъзходен. След малко ще теглим томбола за процедури. След като вдигнем малко градуса.

— Не ме включвайте.

Мейвис се усмихна дяволито.

— Късно е — каза тя и се отдалечи с танцова стъпка.

Ив си помисли: „Какво, по дяволите?“ и изпи половината „Белини“ на един дъх. Беше доста приятно.

— За какво си мислиш? — попита Пийбоди и с широк жест посочи пространството около басейна.

— Мисля, че изглежда като много шикозен бардак без клиенти. В добрия смисъл.

— Горедолу това беше идеята. Слушай, когато всички се разбърят, може да се измъкнем за малко. Ще ме осведомиш за последните новини.

Ив погледна партньорката си, украсата и Луиз, която се смееше с група жени.

— Време е за купон. Всичко друго може да почака. Но щом питаш и наистина искаш да узнаеш, на косъм сме от приключването на случая.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Внимание!

Докато Мейвис обявяваше имената на първите спечелили от томболата, жените пицяха, а Ив пресуши белините.

Луиз сложи друга чаша в ръката ѝ и я докосна със своята.

— Когато бях малка — заговори тя, — мечтаех за сватбата си и всичко свързано с нея. После пораснах и за дълго се отказах от тези мечти. Заради кариерата си и защото никой не можеше да се сравнява с онзи, за когото мечтаех като момиче. Сега Чарлз и това, което преживявам в момента, ме кара да мисля, че имам повече, отколкото някога съм мечтала.

— Изглеждаш пиана от щастие, Луиз.

— Така се чувствам. Пиана от щастие. Зная, че не ти е до празнуване сега, когато Морис се измъчва толкова...

— Няма да мислим за това. Е, няма ли най-сетне някоя от нас да се напие и да падне в басейна?

— О, след не повече от час.

Измина почти час, но все още никой не бе във водата. Мейвис свали ботушите си, плъзна роклята над главата си и се гмурна съвсем гола. Проявата бе посрещната с ентузиазъм и полетяха още рокли и обувки. Жени с различни форми и размери я последваха.

— Очите ми — промърмори Ив. — Всичките „Белини“ на света няма да стигнат, за да свикна с тази гледка.

Плуваха голи и когато някой даде команда за музика, затанцуваха. Бъбреха като свраки и се наливаха с алкохол като невидели. Отпуснаха се на столовете в салона с лица, намазани с

кремове в странни цветове. Събираха се в ъглите за разпалени дискусии.

— Всичко е супер.

Ив хвърли поглед към Надин.

— Така ли?

— Виж как Пийбоди се поклаща с Луиз, а Майра си бърби с Рио и някаква приятелка на Луиз от болницата. Говорят си, докато им правят процедури за лице. Аз твърде много се увличам в работата си. Знаеш как е. Забравила съм какво е просто да си прекараш приятно в женска компания. Да бъдеш с други от своя вид без предварителен сценарий. Когато дойде нещо от този род, чисто женско, истински се забавлявам. Точно това ми беше нужно.

— Не те видях да скачаш гола в басейна.

— Все още не съм пила достатъчно, но нощта едва започва — отбеляза Надин с чаровна котешка усмивка. — Искаш ли да потанцуваме, маце?

Ив се засмя.

— Не, но благодаря. Имам да ти кажа две неща, преди да си вземем по още едно питие. На крачка съм от пробив по случая „Колтрейн“ и веднага ще ти се обадя. Не питай, не тук. Второ, прочетох книгата ти за Айкоув. Много е добра. Вече знаех края, но успя да ме заинтригуваш и исках да видя как си го разказала.

— Нямах търпение да те попитам. — Надин затвори очи, отново отпи. — Благодаря. Искрено и горещо благодаря, Далас.

— Не съм я написала аз. — Ив погледна чашата си. — Празна е.

— Да поправим това.

Ставаше все по-странно. Храната, с която трябваше да се внимава заради линията, бе заменена от още по-примамливи изкушения. Пастички със сметана, сладки, плодови пити, поръсени с пудра захар, еклери с много крем. Очаквайки обаждане от Календър, Ив премина на кафе. Надин, вече пила достатъчно, изпълни забележителен гол скок във водата от трамплина. Няколко чифта гърди се подаваха над вибриращите струи в ъглите. Ив упорито отказваше да повярва, че едните от тях са на Майра.

Просто бе невъзможно.

— След малко започва отварянето на подаръците — предупреди я Пийбоди.

— Добре, сигурно... какво си облякла?

— Купонджийската си пижама. — Сведе поглед към яркожълтото си горнище и клин. Клинът бе изпъстрен с разноцветни картинки на обувки. — Много е сладка.

— Кой носи обувки на крачолите си? Слагат се на краката.

— Обичам обувки. Обичам и пижамата си. — Със сънена усмивка Пийбоди прегърна въображаем партньор и започна да се поклаща в танц. — Забавно е.

— Пийбоди, здравата си се натряскала.

— Зная. Не помня колко изпих от онези „Белами“, „Бимини“ или както и да се казваха. И се натъпках със сладкиши. Ако повърна, поне няма да ми се лепнат. Знаеш ли, Макнаб ми се обади от Вегас. Спечелил е сто долара.

„Мамка му“, помисли си Ив. Явно купонът там бе в разгара си.

— Сто долара?

— Аха. Каза, че ако спечели още сто, ще ми купи подарък. Опа! Подаръците! Време е за подаръците!

Ив се отдалечи, предполагайки, че отварянето на подаръците е свързано с ритуал и преместване от закрития басейн в салона до него. По примера на Пийбоди, някои от гостенките също смениха тоалетите си.

Мейвис влезе с горнище на точки и раиран панталон, с бебето на ръце, облечено със същата пижама.

Жените ги наобиколиха и загукаха около тях като ято гълъби.

— Гладна е — обясни Мейвис. — Освен това не иска да пропусне целия купон.

Седна, извади гърдата си и Бел лакомо засука.

Жени седяха или лежаха изтегнати навсякъде, когато Луиз започна ритуалното развързване на панделките, разопаковането на хартии. Последваха възклицания, въздишки и похотлив смях при вида на няколко секс играчки. И разговори на тема сватби, мъже и секс.

Мъжете нямаха представа какво си говорят жените за тях, когато са насаме, помисли си Ив. Сравнения, гласуване, обсъждане на размери, издръжливост, пози, странни прищевки и предпочитания.

Мейвис премести Бела на другата си гърда.

— Леонардо може да издържи цяла нощ. Като истински...

— Мечок — довърши Ив и я накара да избухне в смях.

— Да, доста як мечок.

— Какъв е рекордът? — полюбопитства някой.

— Шест пъти за една нощ. Разбира се, преди да се появи Бела — добави тя след серия аплодисменти. — Напоследък едва намираме време за креватни приключения, но Мечо знае как да ме обгражда с внимание.

— Ние стигнахме до пет пъти за една нощ. — Пийбоди разклати новата си чаша. — А четири е стандартът при специални случаи. Но най-често е веднъж, дълго и изтощително и може би по-късно още веднъж, кратко. Макнаб е по-скоро кученце. Обича да си поиграе и после да заспи сладко, свит на кълбо.

— Някога ходех с тип, който изглеждаше адски надарен, но се оказа въздух под налягане. Огромен член — добави Надин, показа с ръце и разсмя цялата женска компания. — Но тъкмо го е вдигнал и се свие като костенурка в черупката си. Виках му Костенурчо.

— Преди време спях с един — Трина дъвчеше еклер и с наслада поглъщаше златистата коричка, почти в същия цвят на косите й, — който не беше никак зле. Направихме го няколко пъти и веднъж поиска да опитаме нещо по-различно. Предположих, че става дума за секс игрички и си помислих — чудесно. Всъщност имал предвид тройка. Трябва да бъдем разкрепостени, нали? — Преглътна хапката с розово „Белини“. — Но третата се оказа шибаната му сестра. Наричам го Змията — просъска Трина сред звуци на отвращение.

— Денис все още може да издържи два пъти.

— Няма да слушам това. — Ив закри ушите си с ръце. — Главата ми ще експлодира.

— Какво? Щом имам внуци, не мога да правя секс? — попита Майра.

— Да. Не. Не зная. Това е проблемът.

Майра размаха пръст срещу ръката на Ив.

— Тази консервативна жилка ти придава чар. Както казах, при добра стимулация Денис все още може да се справи два пъти. Когато двама души са женени от толкова време, колкото ние, често топлотата, утехата и спокойният ритъм на живота замества секса. Пожелавам ти това, Луиз. Топлотата и спокойствието на дългия съвместен живот, с по някоя двойна доза от време на време за изненада и на двамата. Бих оприличила Денис на бухал. Мъдър и спокоен.

— Какъв е Чарлз? — полюбопитства Надин. — Опитният прелъстител, бивш лицензиран компаньон и настоящ сексуален терапевт. Сигурно сексът е невероятен.

— Съмняваш ли се? — Луиз се усмихна самодоволно и сивите ѝ очи заблестяха. — Леопард. Строен, грациозен, силен... и повярвайте ми, може да те доведе до пълно изтощение.

— Леопарди, кученца, бухали... дори змиите са секси — захленчи Надин. — А на мен се пада някакъв нещастен Костенурчо. Твой ред е — обърна се тя към Ив и размаха пръст, когато тя поклати глава. — Тогава ще отгатна. Пантера. Ловък, загадъчен, потаен, действа с грация и увереност.

— Добре.

— Не е честно! Добре, какъв е рекордът? Колко пъти?

— Ако можеш да ги преброиш, значи не те е изтощил достатъчно.

Надин изръмжа, разтърси рамене и се усмихна злобно.

— Кучка.

Сред смеха, Луиз отвори поредния подарък. Ив отпи глътка кафе.

— Вълк — промълви тя, без да мисли.

— Да. — Майра я потупа по ръката. — Те са привързват за цял живот.

Когато отзвучаха последните въздишки около подаръците, Трина стана на крака.

— Добре, момичета, обратно на местата. Второ теглене на томболата. — Обърна се, усмихна се на Ив. — Изтеглих теб.

— Не. Няма да...

— Напротив, ще участваш, както всички. Някой да донесе питие на тази жена. Косата. Моя е.

Една подстрижка нямаше да ѝ бъде излишна. Може би. Особено щом не можеше да се измъкне.

— Не искам процедури за тяло — започна Ив. — Нито пък за лице. Не искам...

— Да, да, дрън-дрън. — Някой подаде на Трина „Белини“ и тя пъкна чашата в ръката на Ив. — Запазих те за по-късно. Ще останем до края, ако някой поиска още нещо. Хубаво е това, което правиш тук.

Ив подозрително присви очи срещу Трина, която подреждаше уредите си за мъчение.

— Какво правя?

— Караш всички да се чувстват толкова добре. Луиз е щастлива. Истински щастлива. Провървя й. Никога не съм се лишавала от секс, но не бих хлътнала по лицензиран компаньон. Не толкова, че да се обвързва сериозно. А с нея се случи, защото той се оказа идеалният. И сега получава цялата пинята (мексикански празничен сувенир), с всички бонбончета вътре. Хубаво е, че се събрахме тук и адски се забавляваме.

Точно когато Ив се отпусна и си помисли, че може би ще намерят общ език, Трина се обърна и очите й се присвиха до малки процеци.

— Какво си направила с моята коса? Подкастрила си я сама, а? Не можа ли просто да ми се обадиш?

— Не... само малко. Косата си е моя.

— Не и след като са я докосвали моите ножици, мила. Имаш късмет, че съм гениална и милостива. Ще я оправя, вместо да те обръсна нула номер за наказание. — Трина грабна флакон и започна да пръска косата й със спрей, докато я начупваше с пръсти. — Освен това се нуждаеш от козметика за лице и грим. Около очите имаш тъмни кръгове от умора.

— Не са от умора, а от алкохол. Пийнах доста.

— Щом казвам, че е умора, значи е умора. Зная за приятелката на Морис. Много ми е мъчно, защото е готин мъж, във всяко отношение. Ти ще хванеш копелето, но няма да се появиш с одърпана коса и уморена кожа. Имам си стандарти.

— Искаш косата? Добре, заеми се с нея и остави лицето и тялото ми на мира. Имам...

Линкът й звънна. Ив едва успя да пхне ръка под безкрайните дипли на пелерината и да достигне до джоба на роклята си. Трина веднага го грабна.

— Заета е — сопна се тя, докато Ив изричаше ругатня.

Неразпознат глас.

Трансмисия за лейтенант Ив Далас.

— Дай ми го, по дяволите. — Ив грабна линка, блъсна ръцете й. — Далас.

Централа, лейтенант Ив Далас. Явете се на Пърл Стрийт 509. Полицаи на местопрестъплението. Труп на втория етаж, визуално идентифициран като Род Санди, обявен за издирване от вас.

— Има ли достатъчно охрана на местопрестъплението?

Потвърдено.

— Тръгвам.

Преди Ив да прекрати трансмисията, Трина свали пелерината и дръпна стола ѝ.

— Да намеря ли Пийбоди?

— Не, може да остане тук. Ще се справя. Ако някой попита за мен, просто кажи, че съм си легнала.

— Щом така искаш.

Ив се измъкна от стаята, готова да побегне към стълбите.

— Хей, хей! — Пийбоди я настигна залитайки. — Не можеш да избягаш. Ще погледаме филми. Ти... узнала си нещо — каза тя, когато успя да се съсредоточи.

— Да. Връщай се. Заеми се с... каквото трябва там.

— Не, лейтенант. Идвам с теб. Имам нещо за изтрезняване. Бързо ще дойда на себе си. Става дума за Колтрейн, така че идвам с теб.

— Добре, но действай бързо. Трябва да се преоблека. Впрочем и ти, по дяволите.

Когато Ив повика асансьора, Майра дотича при нея.

— Какво има?

— Открили са трупа на Санди. Трябва да отида. Тя трябва да изтрезнее, ако иска да дойде.

— Искам.

— Да вървим да се преоблечеш. — Майра подкани Пийбоди и обви ръка около талията ѝ. — Ще се погрижа. Чакай я горе.

— Десет минути — заяви Ив. Скочи в асансьора не вярвайки, че има начин партньорката ѝ да бъде готова и изтрезняла след десет минути.

Докато се качваше нагоре, осъзна, че въпреки всички усилия през този ден, не е имала шанс да хване Род Санди жив.

18.

Ив бързо се освободи от роклята, нахлузи панталон и риза, окачи оръжието си. Изрови късо кожено яке и го облече в движение, докато тичаше надолу по стълбите. Осъзна, че е подценила партньорката си, когато я видя да излиза от асансьора с Майра и Мейвис.

— Почти изтрезнях — заяви Пийбоди.

— Ще доизтрезнееш по пътя или оставаш в колата. А вие се погрижете долу всичко да бъде наред.

— Не се тревожи, положението е под контрол.

— Купонът тече с пълна сила — увери я Мейвис. — Казах на Съмърсет и той докара колата ти отпред.

— Добре си се сетила. Не зная кога ще се върнем. Пийбоди.

Пийбоди леко пребледня, когато свежият въздух я лъхна, но се качи в колата почти без да мърмори.

— Не си и помисляй да повръщаш тук, ако...

— Не, гаденето отмина. Къде отиваме?

— В някаква сграда на Пърл.

— Ще бъда напълно свежа, когато... каква е тази кола?

— Моя е. Отсега нататък това ще бъде превозът ни.

— Твоя, лично твоя? — Пийбоди огледа таблото. — Готини джаджи.

— Използвай ги, за да откриеш най-прекия маршрут до Пърл 509 и да разбереш що за сграда е.

Пийбоди изпълни нареждането.

— Триетажна, с много собственици, понастоящем празна. Занемарена, отчаяно се нуждае от ремонт. На монитора ли искаш маршрута, или аудио?

— На монитора. Мразя да слушам тази говореща машина. В запусната сграда, на втория етаж. Изглежда този път убиецът не е искал трупът да бъде открит толкова бързо. Намира се извън територията на осемнадесети отряд, но не твърде далеч. Сигурно колегите на Колтрейн познават терена.

— А Календър и Систо? Трябва да бъда в течение.
Ив я осведоми, докато се носеха с шеметна скорост към центъра.

Сградата представляваше жалка гледка, сива купчина бетон, щедро изрисувана с неприлични графити. Прозорците зееха с изпочупени стъкла като старческа уста с оредели зъби. Няколко от тях бяха заковани с дъски, голяма част от които се клатеха като пияни. Веригата и резето на входната врата бяха привлекли нечий интерес достатъчно, за да бъдат изтръгнати.

Дори ремонтирана би изглеждала смешно.

Две полицейски коли бяха паркирани плътно една зад друга до бордюра. Двама униформени стояха на ниската циментова площадка пред входната врата и си бърбеха. Прекратиха разговора, когато Пийбоди и Ив слязоха.

— Отдел „Убийства“ — каза Ив, извади значката си и я окачи на колана си, докато Пийбоди изваждаше принадлежностите за оглед от багажника.

— Трупът е на втория етаж. Ние сме подкрепление. Първият пристигнал екип е вътре. Сградата е празна, претърсихме навсякъде. Донесохме прожектори, защото е тъмно като в рог.

Ив кимна, огледа веригата и резето.

— Вратата не е разбита тази нощ.

— Не, лейтенант. Патрулираме в района. Така е от няколко месеца. Навъртаха се наркомани. Собствениците се оплакаха и ги изгонихме. Просто са си намерили друго свърталище.

Вътре вонеше на урина, повръщано, прах и нечистотии от десетилетия.

Униформените бяха сложили един от прожекторите на първия етаж и сенките танцуваха по купчини парцали, хартии и безброй отпадъци, оставени от наркоманите. Ив предположи, че изкъртените дъски на пода са били изгорени в ръждясалия варел в средата, с който са се отоплявали. Навярно и липсващите дървени стъпала, помисли си тя, докато прекрачваше дупките, за да стигне до втория етаж.

На светлината от прожектора се виждаше миша дупка, с новородени като безформени късчета желе, лакомо сучещи от издутия корем на майка си. Зад нея Пийбоди издаде звук на отвращение.

— Не се гнуси, за бога. Ние сме ченгета от отдел „Убийства“.

— Мразя мишки. Или може би бяха плъхове. Сигурно са плъхове. Щом таткото го нямаше при тях, значи е някъде другаде. — Пийбоди светна с фенерчето наляво, надясно, нагоре и надолу. — Само чака да се изкатери по крачола ми и да ме ухапе за задника.

— Дори и да стане, не се дръж като гнуслива женска. Лейтенант Далас и детектив Пийбоди — извика Ив. — Отдел „Убийства“.

На втория етаж, на ярката светлина на прожекторите, един от униформените тръгна към стълбите.

— Полицай Гилдър, лейтенант. Партньорът ми разговаря с хората, подали сигнала. Тях ли искате да видите първо или трупа?

— Трупа.

— Ето там е. Обадили са се двама клошари. Тук няма нищо за вземане. Тези вехтории са били зарязани дори от наркоманите, но все пак влезли да потършуват. Твърдят, че са го намерили, докато ровели сред купчина стари одеяла. Първо помислили, че спи, после разбрали, че е мъртъв. Веднага позвънили.

— Клошари с гражданско съзнание?

— Да. Трудно е за вярване, а? Но сами дойдоха при мен. Няма оръжие. Когато пристигнахме, ни заведоха до трупа. Разпознахме го по снимката, която получихме при обявяването му за издирване, съобщихме в централата. — Гилдър посочи тялото. — Ето го там.

Ив застана на прага на нещо, което навярно в миналото е представлявало малък апартамент.

— Да, ето го.

Седеше на мръсния под, облегнат с гръб на стената. Беше гол и на гърдите му се виждаше малка рана и струйка кръв.

„Нищо за вземане“, помисли си Ив. Това бе посланието на убиеца. Приклекна, за да огледа позата на тялото и всичко около него.

— Има стъпки в прахоляка, вероятно от клошарите. Виждате ли тези петна? Убиецът е ползвал запечатващ спрей и изглежда е бил с полицейски ботуши. Ако нещата се бяха развили другояче, за няколко дни или седмица щеше да се събере още прах. Нямаше да видим петната. Пробождане в сърцето, смъртоносно. Веднъж, тънко острие. Съвсем от близо и лично. Потвърди самоличността и часа на смъртта, Пийбоди.

Ив се напръска със запечатващ спрей, извади микроскопски очила и се приближи към трупа.

— Може би кинжал — предположи тя, когато огледа раната. — Без пръски и цапане. Трябвало е да стане бързо. Покрива го с прашни дрипи. Никой не би го видял под тази купчина в тъмното. Прозорецът е закован. Ако случайно бъде намерен от наркоман, бездомник или клошар, повечето от тях не биха се обадили.

— Отпечатъците съвпадат. Род Санди — каза Пийбоди. — Час на смъртта един и петнадесет тази нощ.

— Хитро. Хитро. Оставяш му малко време за паника, да се поизпоти, разиграваш го. После го подмамваш тук, когато вече е толкова изнервен, че не разсъждава трезво. Трябва да влезе навътре, далеч от улицата. Пристигаш преди него, придумваш го да се качи на горния етаж. Краката му се подкосяват. Не иска да стои дълго на подобно място. Исква час по-скоро да се махне. „Измъкни ме оттук. Не мога да остана в тази дупка.“ Отговаряш: „Спокойно, всичко е предвидено“. Може би дори слагаш ръка на рамото му. Така застава стабилно и можеш да улучиш точно когато го погледнеш в очите и забиеш кинжала в сърцето му. — Свали очилата. — Разсъбличаш го, за да изглежда сякаш е убит заради дрехите и това, което е в джобовете му. Но не е толкова умно да го покриеш. Престарал се е. Както и с това единствено пробождане. Подходът при грабеж не е такъв. Може би си решил да се поперчиш.

— Убиецът е трябвало да го поизцапа — отбеляза Пийбоди. — И да го остави върху купчината парцали, а не да го затрупа с тях.

— Именно. Точното смъртоносно пробождане сочи убийство и може би известна гордост. Никакви посмъртни контузии, каквито биха могли да се видят, ако е бил преобръщан, докато някой е събличал дрехите му. Трябвало е да внимава да не остави следи. Впрочем всичко това е било загуба на време, защото не сме идиоти. — Ив се изправи. — Да повикаме оперативната група и екип от моргата. Отивам при клошарите.

Изглеждаха типично, помисли си Ив. Две човекоподобни същества, покрити с дрипи и пластове нечистотия, под които бе почти невъзможно да се отгатне пол и възраст. Седяха на пода, с кошница на колела помежду им. Беше пълна с още дрипи, обувки, счупени играчки и куп повредена електроника.

Представиха се като Кип и Боб.

— Целите ви имена, ако обичате.

— Не сме ги запазили — каза Кип. — Запазваме само онова, което ни върши работа.

Боб притискаше огромна торба.

— Което може да се използва или продаде. Не вредим на никого.

— Добре. Къде търсите такива неща, които можете да използвате или продадете?

— Никой друг не ги иска. — Кип сви рамене. — Никой не живее тук. На никого не му пука.

— Видяхте ли още някого тук?

— Само мъртвия.

— Случайно да сте идвали и снощи?

— Не. Снощи бяхме на Блийкър. Една жена изхвърля разни неща там всеки петък вечер и който стигне пръв, може да докопа нещо прилично.

— Добре. В колко часа дойдохте тази нощ?

Кип повдигна ръката си, потупа по счупеното стъкло на часовника си.

— Все показва един и същи час. Ето как беше. Влизаме, качваме се на най-горния етаж и започваме от там. Горе няма много, така че слизаме на втория и започваме да ровим. Може би ще намерим някое запазено одеяло или чорапи в купчината. А вместо това намираме мъртвец.

— Взехте ли нещо от него, от купчината?

— Намерихме го почти веднага. Не вземаме нищо от мъртвите.

— Иначе ще горим в ада — мъдро кимна Боб.

— Какво направихте тогава?

— Обадохме се на 911. Така е правилно.

— Да, точно така. Значи имате линк.

При въпроса Боб притисна торбата по-силно.

— Мой си е!

— Да. Твой си е. Благодаря ти, че си го използвал. Можем да ви заведем в някой приют, ако искате.

— Не обичаме приюти. Там някой ще ни окраде със сигурност.

Ив се почеса по ухото.

— Добре. Какво ще кажете да ви подслоним за няколко нощи? Стая, легло. Не в приют.

Кип и Боб се спогледаха.

— Къде? — полюбопитства Кип.

— Полицай Гилдър, има ли наблизо хотел, където можем да ги отведем за две нощувки? За сметка на града.

— Разбира се. Зная един на Бродуей. „Метро Армс“.

Клошарите се спогледаха още веднъж.

— Няма да плащаме?

— Не, градът поема разноските като благодарност за съдействието ви.

Макар и с все още запечатани ръце, Ив стисна техните.

— Не е нужно човек да убива заради някаква вехтория — отбеляза Кип.

— Хората захвърлят достатъчно — добави Боб.

На улицата Ив огледа сградата и околните здания, докато оперативните влизаха и излизаха.

— Който живее или работи тук, не може да не знае за подобни сгради. Убиецът има предимство, че е на своя територия, не толкова добре позната за жертвата.

— Ако не бяха Кип и Боб, кой знае колко време щяхме да търсим Санди под дърво и камък. Всички подозрения за Колтрейн падат върху него. Когато го намерим, би трябвало да изглежда, сякаш се е опитал да се покрие, но е бил проследен и убит. Бихме могли да заключим, че си е плюл на петите, за да избегне арест и щом е толкова близък с Алекс, Алекс да остане под подозрение за Колтрейн.

— Бихме могли.

— Ако не беше нашето мото. — Изражението на Пийбоди стана сериозно. — Не сме идиоти.

— За съжаление Санди се е оказал такъв. Да вървим да го документираме.

— Страхувах се, че ще кажеш това.

В централата бе доста оживено в нощните часове. Хленчене на проститутки, стонове или истеричен смях на наркомани, плач на жертви. Ив се затвори в офиса си да напише доклад.

Когато линкът ѝ звънна, нетърпеливо го грабна.

— Календър, зарадвай ме.

Календър се усмихна до уши.

— Има с какво. Нека започна с най-сочното и апетитно парче. Всъщност две. Трансмисии от Омега до Ню Йорк, потвърдено. Изпращани и приемани от нерегистрирани линкове. И... о, йе, бейби, на родната планета е използван същият линк. Номерът съвпада.

— О, йе, бейби — повтори Ив като ехо.

— Кодираниите съобщения от тук до там не са регистрирани. В този дворец на развлеченията е паднало голямо замаскиране.

— Можеш ли да ги декодираш?

— Никой код не може да ми се опре, но ще бъде нужно малко време и няколко часа сън. Междувременно Систо си поприказва с един другар по чашка на старото ни приятелче Сесил Рауч, който се оказа, че е бил дежурен в отдел „Комуникации“ във въпросния час. Казва се Арт Зибън. Отначало се правел на тъп, но поумнял, когато Систо го притиснал. Било адски забавно. Зибън твърди, че Рауч му е дал хилядарка, за да заличи трансмисиите от регистъра. Просто услуга за приятел, с компенсация.

— Това е ценно.

— Още по-ценно е, че услугата включвала и изтриване на записа от банята на Рикър.

— Значи е заличен.

— Моля те. — Календър махна с ръка, сякаш да прогони мушица. — Нищо не е заличено, когато аз съм наблизо. Ще го изровя. Впрочем получих разрешение да претърся работното място на Рауч.

— Знае ли?

— Все още не. Ще...

— Дръж го в неведение. Погрижи се да не успее да се свърже с никого на Земята... или там. Никаква комуникация. Закопчай ги, Календър. Него и другарчето му по чашка.

— Действам. Тази работа е страшно забавна!

— Докато се забавляваш, постарай се нищо, дори пращинка да не достигне до Рикър. Искам да стои под ключ. Ако за директора има някакъв проблем, да ми се обади. Но Рикър да не мърда никъде до ново нареждане.

— Разбрано — каза Календър и затвори.

Ив добави новата информация и стана да допълни материалите на таблото.

— Готова съм — заяви Пийбоди, когато влезе. — Освен ако искаш да съобщим на близките тази нощ, можем да... — Замълча, когато забеляза новите разпечатки на таблото. — Получила си още нещо.

— Календър потвърждава за трансмисиите от Омега. Кодирани са, но казва, че може да разбие кодовете и е открила съвпадение с изходящите и входящите обаждания на линка, който Фийни откри. Разкрила е служителя... — Ив потупа снимката на Зибън. — Надзирателят, подкупен от Рикър, за да заличи от регистъра обажданията и да изтрие записа от къпането му. Но тя казва, че може да го възстанови.

— Добра е. Макнаб не говори празни приказки. Доста хора са напълнили гуши.

— Да, корупция в затворническата колония. Бях шокирана. Това е цяла хранителна верига — промърмори Ив. — Рикър е на върха. Следват Санди, Рауч, Зибън, а може би и други. Но има още едно звено между Рикър и Санди. Липсващото. Трябва да го открием, за да пасне всичко. — Завъртя се, смръщи вежди. — Колко е часът във Франция?

— Хм.

— И аз не зная. Не е нужно да зная. Сигурно Рурк знае, но той е във Вегас. Нямам представа колко е и там. — Махна с ръка, преди Пийбоди да я осведоми. — Намери ми началника на френската полиция в района, където живее бившата на Рауч. Искам да бъде поставена под наблюдение и да се засичат разговорите и съобщенията ѝ.

— Може би ще имаш по-голям късмет с глобалната полиция.

— Те са алчни. Ще искат да си припишат заслугите. Нека първо опитаме с местните.

Беше нужна убедителност, подмазване и накрая споменаване за незаконно придобити средства и значително количество стоки, закупени с тях, всичките във Франция, за да получи съдействие.

Вероятността за конфискуване на няколко милиона си струваше времето и усилията да наблюдават някоя си Луан Дюбоа, да следят

комуникацията ѝ.

— Щяло да бъде нужно време — промърмори Ив, докато слизаха към гаража. — И съответната оторизация, което означава куп бюрократични глупости, за да започнат наблюдението, но очите му заблестяха, когато му обясних за какво пране на пари става дума и че резултатът е главно на негова територия.

— Щом получиш това и Календър разбие кодовете, ще притиснем Рикър, но не и следващия в йерархията тук.

— Работим по въпроса.

Пийбоди спря и присви очи, когато Ив застана до колата си.

— Не разбирам. Просто не разбирам как е възможно човек да избере нещо толкова грозно, когато може да има всичко. Например 2X-5000 или голям, мощен всъдеход, или...

— Не съм я избрала аз, а Рурк.

— Разбиваш всичките ми надежди и мечти.

— Защото е умен и знае идеалната комбинация. Това возило никога няма да привлече внимание. Искаш ли да те откарам до дома, или не?

— Няма да се прибирам. — Пийбоди скочи вътре преди Ив. — Връщам се с теб у вас. Всичките ми неща са там, а и Макнаб ще дойде право там, когато се върне. Плюс закуската.

Ив усети предупредителна пулсираща болка в слепоочията.

— Все още са там? Така ли? Защо?

— Защото такъв беше планът. Да, проверих.

— Мислех да отскоча до моргата.

— Защо?

— Може да ни е убягнало нещо.

— Ще се обадя в моргата от тук, докато караш към голямата чревоугодническа закуска.

Животът трябваше да продължи, както бе казал Морис, иначе какъв бе смисълът? Въпреки че в момента ѝ се искаше да бъде другаде, Ив се примири. Можеше да поработи у дома, каза си тя. Да се скрие в кабинета си, докато огромната женска компания най-сетне се разотиде. Можеше да се опита да открие онова последно липсващо звено във веригата, докато чака Календър да разбие кодовете.

Трябваше да се заеме с Рауч и да поговори с някого от прокуратурата. Всъщност заместник областният прокурор Рио

дремеше в пиянски унес заедно с останалите ѝ гостенки, което бе удобно.

Освен това Майра също бе на разположение, за да състави допълнителни профили.

„Искат закуска! — помисли си тя. — Добре, но ще трябва да се потрудят за нея.“

Плъзна поглед надясно и забеляза, че Пийбоди седи облежната на вратата и клюма.

Е, добре, ще се потрудят, когато се събудят.

Зората изпълваше въздуха с перлено сияние, когато приближиха къщата. Наистина трябваше да поспят, реши тя. Това щеше да ѝ даде време за презареждане, размисъл и преценяване на различни гледни точки без куп неща, които да я разсейват.

Тишината, помисли си, можеше да използва тишината.

Побутна Пийбоди по рамото, при което партньорката ѝ се сепна и изсумтя.

— Събуди се, влизай и право в леглото.

— Будна съм. Добре съм. Къде... ох. Отново у дома.

— Да не ти става навик. Поспи няколко часа. Можеш да хапнеш, когато станеш и после си на работа до следващо нареждане.

— Добре. Разбрано. — Пийбоди потърка очи и последва Ив до вратата. — Ти ще поспиш ли?

— Искам да се възползвам, че е тихо, докато...

Отвори вратата и пронизителният писък я накара да посегне към оръжието си. Пийбоди сграбчи ръката ѝ.

— Спокойно. Бебето е.

Ив задържа ръката си на кобура, докато в ушите ѝ отекваха хленчене и писъци.

— Не е възможно. Толкова малко създание не може да издава такива звуци.

Но тръгна по посока на звуците към приемната, където Мейвис, облечена с пижама, друсаше пиццата Бел със зачервено от плач лице.

— Хей! — Мейвис крачеше, потупваше, люлееше. — Върнали сте се. Съжалявам, малко капризничи.

— Дере се, сякаш някой я коли.

„По-скоро сякаш иска да заколи някого“, помисли си Ив.

— Има здрави дробове.

Ив подскочи, когато Майра, по пауновосин халат, се надигна от дивана.

— Ела, скъпа, дай ми я за малко. Ела при леля Чарли, миличка. Добре, ето ни.

— Пфу! — Мейвис взе чаша от масата, отпи голяма глътка. — Свалих я долу, за да не спуска тъпанчетата на всички на горния етаж. Много е сърдита.

— Защо? Какво направихте? Това не може да бъде нормално. Ти си лекар — добави тя към Майра. — Трябва да направиш нещо.

— И правя. — Майра крачеше, милваше, тананикаше. — Просто ѝ никнат зъбчета и е кисела, нали, горкичката ми? А вие двете имате нужда от кафе.

— Особено тя — промърмори Ив.

Мейвис стана, подаде на Майра някаква розово-бяла залъгалка, която тя пхна в устата на Бел, а после наля още чаша кафе.

— Заповядай. Пийбоди?

— Да, благодаря.

Щом Бел задъвка и писъците преминаха в смукане и тихо скимтене, Ив отпи.

— Значи... всички други спят.

— Доколкото зная — потвърди Мейвис. — Някои задрямаха долу, докато гледаха филми. Други се качиха в стаите за гости. Всички са изтощени. Съжалявам, че се наложи да излезете.

Ив плахо поглеждаше Бел, чиито очи се премрежваха, докато смучеше.

— С какво успокоително е намазано това нещо? Законно ли е?

— С нищо не е намазано и е законно. Студено е. Студеното успокоява раздразнените ѝ венци. — Майра потърка бузата на Бел със своята. — Уморила се е. Нали, сладурче, просто се умори. За случая „Колтрейн“ ли беше обаждането?

— Да, единият от главните ни заподозрени е в моргата. — Ив остана нащрек, в случай че бебето реши отново да изригне. — Календър попадна на гореща следа на Омега. Очаквам ново обаждане от нея. Имам две нишки за проследяване. Мога... да се кача горе.

— Искаш ли съдействие от мен?

— Може да почака.

— Аз ще я взема. — Мейвис се приближи, протегна ръце към Бел. — Почти е готова да заспи. Горкото ми бебче. Ела при мама. Благодаря — каза на Майра.

— Беше удоволствие.

Озадачена, защото репликата прозвуча искрено, Ив тръгна нагоре.

— Рио е все още тук, нали?

— Да. Легна си около два, мисля. Ще ти трябва съдействие и от прокурор?

— Да, много скоро.

— Да я повикам ли?

— Може да почака... Но защо? Да, би ли я повикала, ако обичаш? — Ив продължи към офиса си и хвърли поглед назад към Пийбоди. — Казах да поспиш няколко часа.

— Будна съм. И съм гладна. Ще донеса нещо за закуска, щом ще имаме съвещание. Протеини ли предпочиташ или въглехидрати?

— Каквото и да е.

Ив сви към кабинета си. Застана пред таблото и добави новите материали. Докато въвеждаше параметри за изчисляване на вероятност, Пийбоди сложи чиния и чаша прясно кафе на бюрото ѝ.

— Реших да бъде яйца с бекон. Доктор Майра, искате ли закуска? Ще я сервирам тук.

— О, добра идея. — Майра се приближи към таблото. — Същото като за Ив. — Загледа се в снимката на Санди. — Една-единствена рана?

— Да, пробождане в сърцето, смъртоносно.

— Отново лично. Отблизо. Различно оръжие, различен метод от този за Колтрейн, но същото отношение, така да се каже. Обича да ги гледа, докато умират. Обича да се чувства свързан с тях. Действа професионално, но не дистанцирано.

— За полицаите убийствата са част от професията. Може да се каже.

— Оставя го гол. Унижение, също както използването на собственото оръжие на Колтрейн при убийството ѝ, вземането на значката ѝ.

— Предполагам.

Ив изпита удивление за миг, но реши, че всъщност няма нищо чудно жената, която до преди малко друсаше и успокояваше плачещо бебе, сега хладнокръвно да съставя профил на убиец.

— Това е заблуда, да изглежда сякаш е бил проследен и убит — продължи тя. — Както задигането на пръстена и портфейла на Колтрейн. Отначало би могло да се изтълкува като грабеж, но следва унижението. Като бонус. Бил е покрит с одеяло, проядено от плъхове, дрипи, мръсни парцали.

— Убиецът го е ненавиждал, смятал го е за нищожество. Лесно е било да се отърве от него.

— Рикър има навик да се отървава по подобен начин от хората, които вече са безполезни за него.

— Рикър може да е поръчал убийството, но методът със сигурност е бил избран от извършителя. Часът, мястото. Благодаря, Пийбоди. — Майра седна с чинията, която Пийбоди ѝ донесе. — Насочили сте се към колегите на Колтрейн. Да видим какво имаме за тях.

— Надушвам нещо за хапване. — Шер Рио, negliже — с измачкана пижама на жълти маргаритки, спря щом влезе в стаята и присви ноздри. — И кафе. Закуска и кафе, моля.

— Аз ще вляза в ролята на сервитьорка. — Мейвис я последва в стаята. — Бел заспа и умирам от глад. Бих хапнала пържени филийки.

— Мм — каза Рио. — Пържени филийки.

— Ще донеса и за двете. Хей, Надин, какво ще кажеш за няколко пържени филийки?

— Само глупачка би отказала. Кого са убили? — попита Надин, когато влезе. — Майра така и не изплю камъчето.

— Разкарай се от тук, за бога — нареди Ив и едва се сдържа да не заскубе косите си. Или тези на Надин. — Работя.

— Няма да записвам. — Надин грабна резен бекон от чинията ѝ. — Мога да помогна. Всички сме умни момичета. Да разкрием това престъпление!

Когато посегна към чашата на Ив, тя я сграбчи за китката.

— Ще има и друго убийство, ако докоснеш кафето ми.

— Ще отида да си взема. — Но първо застана пред таблото и съзря снимката на Санди. — Право в сърцето. Без разтакаване, без суетене.

Ив се намръщи, когато Надин се отдалечи към бокса. По дяволите, наистина бяха умни момичета.

— Е, добре. Рио, затвори скапаната врата, преди да се вмъкне още някой.

Тежко въздъхна, когато Луиз направи точно това.

— Не можах да заспя и... о, пържени филийки!

— Ето едно умно момиче — изтъкна Надин и сама отиде да затвори вратата. — Мейвис, и Луиз иска пържени филийки. Помагаме на Далас за разследването.

Ив изпита отчаяно желание да удари главата си в бюрото.

— Нека всички да седнат и да млъкнат. Надин, не искам нищо от тази стая да излиза в ефир, освен ако аз разреша. Или в някоя проклета книга.

— Няма да излъча нищо без твоето съгласие. Що се отнася до книга... Хм, интересно.

— Говоря сериозно. Луиз, понякога ходиш с буса за безплатни прегледи на Пърл, нали?

— Да.

— Да си лекувала двама клошари на име Кип и Боб?

— Всъщност да. Те...

— Можеш да останеш, в случай че ми хрумне някой въпрос. Рио, ще ти кажа нещо за един надзирател на Омега.

Ив хапна от яйцата, докато обясняваше накратко връзката между Сесил Рауч и Рикър.

19.

Глупаво бе да се съвещава с група жени, повечето цивилни, за убийство. Жени по пижами, помисли си Ив докато осведомяваше Рио. Жени по пижами, хапващи пържени филийки или бекон.

Умни момичета, да. Но все пак какво разбираха те, с изключение на Пийбоди, Рио и Майра, от полицейска работа? Не бе зле да включи и Надин, каза си. Щом влезе в ритъм, тя би могла да стигне до прозрение. И можеше да ѝ се има доверие, че няма да постави сензацията пред етиката. Това бе важно.

Може би и Луиз не бе твърде далеч. Като лекар, бе работила с много пострадали от престъпления. Що се отнася до Мейвис, тя познаваше улиците, което не бе от особена полза тук. Но нейната роля бе главно да сервира кафе.

Какво толкова, по дяволите?

— Значи искаш да сключиш сделка с Рауч, да му пуснеш примамка да издаде Макс Рикър и съучастника му в Ню Йорк, който според теб е убил и Колтрейн, и Санди.

— Да. Ако Рауч има името.

— Ако го има — съгласи се Рио. — И да го издаде, че именно той е поръчителят на убийствата — Рикър, човекът, излежаващ две доживотни присъди в най-строгия затвор, който съществува. Не можем да го накажем повече, в реален смисъл, но Рауч, който му е съдействал преди и след, а може би и при самия заговор за убийството, ще си плати. Ако Календър ти намери това, което се надяваш, ще разполагаш с достатъчно, за да го притиснеш и да го накараш да ти даде името на прекия извършител... ако го има.

— Не това е важното. Ако Рикър е дърпал конците, в което съм убедена, трябва да бъде подведен под отговорност. — Ив за нищо на света не би отстъпила. — Да бъде обвинен и осъден за тези две убийства. Едното от които на полицай. Може би още две доживотни присъди няма да означават нищо на практика, но ще имат смисъл заради Колтрейн.

— Законът не може да го накара реално да плати повече, отколкото вече плаща. — Луиз погледна таблото и снимката на Колтрейн. — Но ако не му се потърси отговорност за престъпленията, това не е истинска справедливост, нали? Двама души са мъртви, защото той е пожелал смъртта им.

— Справедливостта е важна и за семействата, загубили обичан близък — добави Майра. — Имат право да я получат.

Рио въздъхна тежко.

— Не мога да не се съглася и ще трябва да изложа всички тези доводи, а може би и още, за да убедя шефа си да приеме този метафоричен шамар за Рикър и възможността, докато се занимаваме с него, да рискуваме друга едра риба да се измъкне. Но няма да му се размине, Далас. Както и на Рауч и приятелчето му.

— Не искам да се отърват безнаказано. Приемане и даване на подкупи, подправяне на записи от охранителна техника, фалшифициране на документи, пране на пари. Можем да обвиним и бившата съпруга, което ще придаде повече тежест. Рауч ще лежи в затвор, но се обзалагам, че десет години ще му се сторят като подарък в сравнение с доживот.

— Ще го обвиним в съучастие в заговор — замислено каза Рио — и после ще се споразумеем. Ще поговоря с шефа си, когато събереш всички доказателства. Но сделката ще зависи от това, което Рауч извади на масата. Мислиш ли, че знае името на убиеца?

— Истинската самоличност не. Вероятно са контактували чрез Санди. Но може би знае достатъчно, за да ограничим кръга и да засечем източника, от който Рикър финансира тази операция. Щом държи едно ченге в джоба си, възможно е да държи и още.

— Сигурна ли си, че е ченге? — попита Надин.

— Не само ченге, а един от колегите на Колтрейн. — Зареди информацията на стенния екран с гласова команда. — Ванс Делонг, лейтенантът. Началник с авторитет, който иска нещата да вървят спокойно. Семейен мъж. От двадесет години на служба, с повече административни интереси и умения, отколкото следователски. Рядко работи навън, но понякога участва в акции.

— Предпочита стабилността — каза Майра, когато Ив кимна към нея. — Притежава солидни лидерски качества, но е по-подходящ за

ръководител на малък колектив като този, отколкото на по-голям, сложен отдел.

— Детектив Патрик О`Брайън — продължи Ив. — Ветеранът в екипа. Опитен. Твърди, че предпочита спокойното темпо в този отдел пред предишната си работа. Личната му връзка с Колтрейн е била като между баща и дъщеря, когато са работили като партньори, поставени от Делонг в тандем.

— Според мен той се ползва с най-голямо доверие. Уважаван е от другите — добави Майра. — Съдейки по записките на Далас, мога да кажа, че повече вярват на неговата преценка, отколкото на тази на лейтенанта. Той е лидерът на екипа.

— Колтрейн не би се усъмнила в него — намеси се Пийбоди. — Ако ѝ се е обадил и е казал, че се нуждае от нея във връзка с някакъв случай, каквато и да е операцията, би направила точно това, което предполагаме. Би взела оръжието си и би излязла да се срещне с него. Но... Той беше дълбоко натъжен на поклонението. И жена му дойде. Изглеждаха искрени.

— Понякога за някои убиването е просто бизнес — изтъкна Ив.

— Вярно. — Майра кимна в знак на съгласие. — И този бизнес е нещо отделно от искреността. Полицаяте често оставят емоциите си настрана. Човек с неговото професионално дълголетие би могъл да извърши деянието като работа, която трябва да бъде свършена и искрено да съжалява за загубата на приятел и колега. Има зрелостта, необходима, за да запази хладнокръвие при убийствата, има опита. Но личните елементи не се вписват в профила му, поне според мен. Имам предвид унижаването и на двете жертви.

— Може би това е било част от разпорежданията — предположи Луиз. — Част от задачата.

— Права си — призна Майра.

— Не би използвал думата „курва“ в посланието до мен. — Ив се вгледа в лицето на О`Брайън. — Твърде вулгарна е за човек като него. „Кучка“ да, но не и „курва“. Освен това не мисля, че би се издънил с преследвачите. Твърде опитен е. Делонг може би, но не и О`Брайън. На този етап той е последен в списъка ми.

Премина към следващия.

— Детектив Дак Клифтън. Да, този би използвал „курва“. И би направил гафа с преследването. Вироглав е, себелюбив и далеч не

толкова добър, за колкото си мисли. Най-младият мъж в екипа, въобразява си, че е любимец на жените и се е опитвал да сваля Колтрейн. Отрязала го е.

— Мъжете мразят това. — Надин си взе още една пържена филийка. — Убийството е малко крайно, но всички мразят да бъдат отхвърляни.

— При убийствата има елемент на гняв — изтъкна Майра. — Тази потребност вероятно е заради насладата от близостта до жертвата. Свестяването на Колтрейн, преди да я убие, за да знае какво я очаква. Отново унижението. От човек от този тип бих очаквала да остави следи от сексуално посегателство. Ако не изнасилване, малка гавра. Демонстрация на превъзходство.

— Възможно е да го е направил, без да остави следи. — Луиз обмисли информацията. — Докосване или обидни думи. Не мислиш, че е той — обърна се тя към Ив. — Защо?

— Искане ми се да е той. Гадно копеле е. Но е твърде избухлив, с дълъг списък прояви на агресивност, неподчинение. Рикър би се спрял на някой по-умен, по-хладнокръвен. Възможно е да не е имал друг избор в случая. Не го изключвам, но и той не е на първо място в списъка ми.

Продължи нататък.

— Детектив Джош Нюмън. Кротък, скромнен човек. Просто си върши работата и не се набива в очи.

— И този не е начело на списъка ти. — Мейвис застана срещу таблото с табла в ръка. — Жената е. — Отхапа нова хапка и се обърна към Ив. — Сигурно е жената. При нея всичко пасва.

— Защо? — любопитства Надин.

— Господи, Колтрейн може да е уважавала лейтенанта и стария. Може да е харесвала и вироглавеца, въпреки че го е отблъснала. Защото не само Морис има добър вкус, а и тя. Може би се е разбирала добре и с Нюмън. Но с тази? Двете жени в екипа. Общували са по различен начин. Жените споделят една с друга неща, за които не биха се доверили на мъж. Погледнете нас. Извинявай — обърна се тя изведнъж към Майра, — навлизам в твоята територия.

— Не, интересно е. Идеята ти е, че Клио Грейди е убила Колтрейн, защото двете са жени.

— Просто мисля, че би могла да се сближи с нея повече, отколкото останалите, да узнае повече за... нали се сещате, за интимния живот на Колтрейн. Не би споделила с вироглавеца, че ѝ е дошло и се нуждае от гореща вана, или със стария, че е загоряла и няма търпение да се отъркаля в леглото с Морис. Неща от този род. Може би тази ги е знаела.

— И по-добре от всички останали е знаела, че онази вечер Колтрейн ще си бъде у дома сама. — Надин присви устни. — Добър довод, Мейвис.

Мейвис се усмихна широко, сви рамене.

— Е — обърна се тя към Ив, — права ли съм, или греша?

— Печелиш наградата за умно момиче.

— Браво!

— Грейди е първият ти заподозрян? Трябваше да ми кажеш — промърмори Пийбоди.

— Осъзнах го едва тази сутрин. Хладнокръвна е, но под повърхността тлее огън. После пръстенът. Добре, вземаш го, за да изглежда като грабеж, но не го изпращаш заедно с оръжието и значката. Запазваш го. Мъж също би могъл да го запази, като трофей. Но тя обича бижутата, изисканите. Това също е елемент. Колтрейн може да е казала на целия екип, че ще прекара вечерта у дома, сама, но предвид профила ѝ, по-скоро би го споделила само с Грейди. Освен това са работили заедно по случай. Повече възможности. И повод Грейди да ѝ се обади, да ѝ каже, че е попаднала на гореща следа. И още нещо, Рикър обича да използва жените. Да ги манипулира, да ги наранява и накрая да се освобождава от тях. За него би било черешката на тортата да настрои една жена срещу друга.

— Санди. — Пийбоди остави чинията си встрани, стана и отиде до таблото. — За жена е било по-лесно да влезе под кожата му. Да гъделичка егото му и да се възползва от заблудата му, че няма от какво да се бои, физически.

— Физическата сила е фактор, нали? — Надин посочи снимката на Грейди. — Убиецът е отнесъл Колтрейн до мазето. Мислите, че Санди е свършил черната работа.

— Може би. Но би могла да се справи и сама.

— Аз отнесох Далас до долу — усмихна се Пийбоди. — Направихме възстановка.

— Ако изхождаме от предположението, че тя е убиецът, не би искала той да бъде там. Или който и да било. — Майра направи жест с ръката, в която държеше чашата си. — Предвид всички теории, било е сблъсък на четири очи, жена срещу жена. Може би по нареждане, но лично.

— Трябва ти нещо повече от теории. Съжалявам. — Рио разпери ръце. — Нямах правдоподобен мотив, свидетел или доказателство, че който и да е от заподозрените ти е бил на някое от двете местопрестъпления. Освен ако Рауч е работил директно с нея и успее да ни даде нещо конкретно или Рикър внезапно превърти и му хрумне да я издаде, само за забавление, нямаш нито веществени доказателства, нито дори косвени улики.

— Адски жалко. — Мейвис плъсна задника си върху бюрото на Ив. — Защото вътрешният ми глас упорито казва, че тази кучка е убийца.

— Обикновено е нужно нещо повече от вътрешен глас, за да осъдиш някого — отбеляза Рио. — Първо, Календар трябва да постигне пробив. После, при това условие, Рауч трябва да пропее. Въпреки че теорията ми харесва в общи линии, от моя гледна точка срещу нея нямаш нищо повече, отколкото срещу останалите колеги на жертвата. А това, което имаш, е нищо.

— Вътрешният глас трябва да се зачита — възрази Мейвис. — Освен това... Опа! — скочи от бюрото. — Беламина се е събудила — каза тя и потупа голямата розова пеперуда над ухото си. — Идвам!

— Мейвис! — извика Ив, когато тя се отпрати към вратата. — Благодаря ти за съдействието.

— Хей, всички с по две X-хромозоми трябва да се подкрепяме.

— Сигурно вече и другите са се събудили. — Луиз стана. — Ще ги събера в трапезарията, за да не ти пречат.

— Мисля, че купонът вече е към края си. — Надин изпъна крака. — Мога да направя малко проучване, да видим дали ще открия къде пътят на Рикър се е пресякъл с този на Клио Грейди. Трябва да са се свързали по някакъв начин. Предполагам, че си претършувала джобовете ѝ. Малко вероятно е да е убивала хора само за удоволствие и забавление.

— Проверих финансовото ѝ състояние, доколкото можах, без съществено основание да се поровя по-дълбоко. Предполагам, че е

получавала нещо, но не подценявам и фактора забавление или това, което доставя удоволствие на хора като нея. Рикър си е паднал по младите жени. Но връзката им трябва да е започнала отдавна — замислено отбеляза Ив. — Не може да е от скоро. Името ѝ не изникна при проучванията за обкръжението му, когато го заловихме, но не е новачка. Това означава, че има паравани и работи за него от доста време.

— Ако ми намериш връзка между нея и Рикър, нещо солидно, мога да го използвам заедно с връзката ѝ с Колтрейн. Може би ще успея да издайствам съдебна заповед за по-задълбочено проучване на финансите ѝ. — Рио се замисли. — Ако успееш да накараш Рауч да каже, че има съучастник сред колегите на Колтрейн. Не ми е нужно име, само потвърждение, че в екипа има човек на Рикър и мога да уредя заповед. Може би вътрешния отдел...

— Няма нищо срещу нея — осведоми я Ив. — Проверих.

— Е, може би трябва отново да проверят.

— Ще прегледам сведенията за нея още веднъж — каза Майра. — И биографията ѝ. Ще съставя по-обобщаващ профил.

— Ще напиша всичко, ще изчисля вероятностите. — Пийбоди стана да събере празните чинии. — Докато Надин търси пресечни точки с Макс Рикър, аз мога да потърся връзка между Грейди и Санди. Може би той я е привлякъл.

— Или тя него. — Ив зареди още информация на екрана, разделен на две. — Санди, Грейди, Алекс Рикър. Всичките са на почти еднаква възраст. Да, може би това означава нещо. Да се върнем десет години назад или петнадесет. Приятели от колежа. Ако още тогава е работила за Рикър, може би я е използвал, за да стигне до Санди. Нека... Почакайте. — Завъртя се на стола, вдигна линка. — Далас.

— Какво искаш по-напред, Далас? — попита Календър. — Имам куп новини за теб.

— Разгада ли кодовете?

— Да, мамка му. Господи, капнала съм. Нуждая се от презареждане. Текстово съобщение от Омега до Ню Йорк. — Прозина се, примигна. — Извинявай. Текст: „Удар през следващите четиридесет и осем. Пълно ликвидиране. Уреждане на сметките с ловеца. Обичайната сума при потвърждение“. Второ съобщение от Омега до Ню Йорк. А, ето къде засякохме съпадението на номера с

този на едnodневката там долу. Текст: „Тръгвай. Координация с агента. Не ме разочаровай, съкровище“.

— Има ли други?

— Това не е ли достатъчно?

— Нищо от Омега през последното денонощие?

— Не на този. Но ако карам напред, ето едно от Ню Йорк до Омега, същите линкове като при втората трансмисия. Текст: „Мишената е ликвидирана. Никога не разочаровам хората“. Това е изпратено час след смъртта на Колтрейн до нерегистрирания линк, скрит в бюрото на Рауч. Освен това изровихме интересни счетоводни данни. Водил е счетоводство, Далас, за приходите. Плащания, записвани по дати десет месеца назад и номера на сметки, където ги е заделял. Беше лесно като детска игра. Има и имейли. Изтеглихме ги от служебния му компютър. Всяко съобщение би трябвало да се регистрира, но изглежда е платил на приятелчето си да ги заличи. Изпратени са до електронния адрес на Луан Дюбоа.

— Да, разбира се.

— Много любовни излияния. И указания къде и как да получи достъп до средствата, какво да прави с тях. Толкова дълбоко е затънал.

— Арестувай и двамата и ги докарай тук. Но без много шум. Не искам Рикър да узнае, че сме спипали неговия човек. Нарушения на охранителните разпоредби, сближаване със затворници, подозрение за таен заговор. Достатъчно е да поискаш изпращането им тук. Дръжте ги далеч един от друг по пътя. Под строга охрана. Ако е нужно, поискай от директора да изпрати с вас двама, на които може да се има доверие. Ще се свържа лично с него, ще го уредя. Действай, Календър.

— Систо, тръгваме си от тази проклета скала!

— Добра работа — добави Ив, преди да затвори.

— Това ни дава козове срещу Рауч, но докато не докажем, че линкът е бил в ръката на Рикър...

— Не разваляй настроението ми, Рио. Имам работа и съм страшно доволна.

Обади се на директора на затвора, после на Уитни. Накрая, щом обстоятелствата бяха такива, без да й се гади при мисълта, че става информатор на вътрешния отдел, позвъни на Уебстър.

Впери поглед в синия екран на блокирана видеовръзка.

— За бога, Далас, неделя сутрин е. Почивам.

— Имам информация за вътрешния отдел, но ако си твърде зает да...

— Какво, какво?

— Сам ли си?

— Какво значение има за теб? — Уебстър изруга, когато последва мълчание. — Да, да, сам съм. Освен това съм в леглото, полугол. Мога да разблокирам видеото, за да се увериш, ако искаш да си помечтаеш.

— Вече съм те виждала полугол и това никога не ме е карало да си мечтая за каквото и да било.

— Колко си студена.

— Слушай. Уведомявам отдела за вътрешни разследвания, че сериозно подозирам детектив Клио Грейди в съучастничество с Макс Рикър, приемане на подкупи от него и убийствата на детектив Амарилис Колтрейн и Род Санди.

— Почакай, почакай. Ще я арестуваш ли?

— Да съм казала, че ще арестувам някого? Уведомявам те, като работещ във вътрешния отдел, че подозирам полицейски служител в незаконни начинания в съучастие с известен осъден престъпник с цел печалба. Подозирам, че този полицейски служител е убил детектив Колтрейн по поръчка на Макс Рикър, а също и на Род Санди.

— Кой е този Род Санди, по дяволите?

— Личният помощник на Алекс Рикър. В моргата е. Подозирам, че пак по поръчка на Макс Рикър Грейди и Санди са действали като съучастници при убийството на Колтрейн и хвърлянето на подозрения върху Алекс Рикър.

— Какви доказателства имаш?

— Не е нужно да ти предоставям доказателства — каза Ив, когато Уебстър се появи на екрана, нахлузил тениска. — Излагам подозренията си и те са достатъчни, за да се задейства машината. Ако наричаш това полугол, Уебстър, нищо чудно, че си сам в леглото в неделя сутрин.

— Облякох се. Престани да настояваш. Не пускам хрътките по петите на ченге само заради подозренията на друго ченге.

— Знаеш, че не е така. Проучете я по-подробно, Уебстър, не я изпускайте, за бога. Събирам улики и парчетата почти се подреждат.

Ако греша, греша. Никой няма да пострада. Но съм сигурна. Имам експертно потвърждение.

— Какво потвърждение?

— Женска интуиция — троснато отвърна и затвори.

„Машината се задейства — помисли си тя, — набира скорост. Не ни остава друго, освен да чакаме.“ Понечи да излезе, но си спомни за гостенките, които навярно сновяха навсякъде из къщата. Отправи се към асансьора. Когато стигна до спалнята си, безшумно се промъкна до вратата и я затвори. После с въздишка се отпусна по очи на леглото.

Колтрейн седеше на бюрото си, а Ив бе застанала до това на Грейди.

— Никога не е била нито приятелка, нито партньорка. — Гласът на Колтрейн бе пропит с тъга. — На мен или на когото и да било. Би убила всеки от нас, ако Рикър нареди.

— Едва ли си била първата. Нужна е закалка за такова хладнокръвие. Не е убивала като полицай. Внимавала е да не сгафи, защото при причиняване на смърт следват тестове, доста по-трудни от тези за получаване на значка.

— Изглеждаш убедена, че е тя.

— Гледала си я в очите, когато те е убила.

Колтрейн се завъртя на стола си от едната на другата страна.

— Ти сънуваш, Далас, това са твоите изводи. Не мога да ти кажа нищо, което все още не знаеш.

— Е, добре, така да бъде. Да, тя е. Зная, че е тя.

— Защото сме жени.

— Да, донякъде. Мисля, че Мейвис изтъкна добри доводи, но тя беше номер едно в списъка ми от самото начало. Нюмън беше следващият, защото е скромен, не привлича внимание. Съвестен, приятен, не създава проблеми. Човек като него може да бъде добър наемник. Затова изключих Клифтън. Твърде лабилен е. Лейтенантът? Бюрократичен тип, а О'Брайън... Просто вярвам, че е почтен човек. Добър полицай, който се гордее с работата си. Никой не би се гордял с нещо, което използва за нечисти цели, с нещо, което предава. Плюс съпругата, семейството. Защо да полага усилия да покрива разходите, да осигури добро образование на децата, ако има такава златна мина?

— Харесваш го.

— Да. Делонг се нуждае от сплотен екип. Те са семейство и тази динамика е важна за него. Клифтън е позьор, мотае се с приятели, пред които се хвали на кого е взел страха, или използва това, за да впечатли някоя фуста. Нюмън избутва смяната, може би сяда да пийне с партньора си, а после се прибира при жената и кучето. Грейди е самотница. Никой не я чака, когато се прибере у дома. Зная как е. Но не живее заради работата. Ако беше така, умна и самоуверена жена като нея досега да е станала детектив втора степен, близо до първа, или поне част от по-силен, по-секси екип. — Ив чукна с пръсти по бюрото на Грейди. — Но не се изявява. Защото ако привлече внимание, някои хора биха проявили любопитство да узнаят повече за нея. Има нещо за криене.

— Ти също имаш. Осемгодишна да заколиш баща си е голяма тайна за едно ченге.

— Не си го спомням ясно. А и да не беше така, няма особено значение. Живеех заради работата. Нуждаех се от нея като от въздух. И Фийни държеше на мен... — Замълча, наклони глава. — Някой държеше на мен. Това беше на първо място. Той повярва в мен, което ми даде мощен стимул. Може би Рикър е видял нещо у нея. Ами ако...

Ив замълча, изруга.

— Котаракът е на задника ти.

Ив се събуди, усещайки лапите на Галахад върху задника си. Изведнъж тежестта му изчезна. Тя се обърна по гръб и видя Рурк със сърдития котарак в ръце.

— Съжалявам — каза той. — Дебел е, но е хитър. Изпревари ме.

— И ти ли искаш да мачкаш задника ми?

— Само за това си мисля ден и нощ. — Седна до нея, погали котарака. — Казаха ми, че снощи са те откъснали от купона. Род Санди.

— Да. — Ив се надигна. — Не мисля, че съм липсвала на някого, особено...

— На мен ми липсваше.

Тя се усмихна.

— Наистина ли?

— Да.

Той се наведе и я целуна.

— Мисля, че трябва да те попитам — забавлява ли се?

— Бях с мъжка компания в казина, стриптийз клубове от най-изисканите до най-долнопробните.

— Завел си Трухарт на стриптийз?

— Почти свети в тъмното, когато се изчерви. Всъщност е чаровен. Момчето удари пет стотачки на някаква тъпа игра, наречена „Пиратски войни“.

— Пет? Виж го ти Трухарт!

Рурк се засмя.

— И оттогава чух какви ли не версии на тази история.

— О, господи! Срамежливият ми сладур. Почакай. Повтори. Завел си и господин Майра на стриптийз?

— Той е голямо момче и се позабавлява. Има два печата от червило за доказателство.

— Не, не, не. — Ив запуши ушите си. — Не искам да слушам за господин Майра и никакви печати от червило.

— И спечели около хиляда и двеста на зарове. Макнаб си тръгна с две хиляди и триста долара и осемдесет и пет цента печалба. Запомнил съм точно, защото ни информира безброй пъти. Чарлз загуби малко повече. Фийни спечели около двадесет и пет долара и репутацията на късметлийската му риза остана неопетнена. Бакстър приключи на чисто.

— А ти, баровец?

— Казиното е мое, така че ако спечеля, губя в известен смисъл. А ти? Забавлява ли си? — Когато остана мълчалива, с намръщено изражение, той погали трапчинката на брадичката ѝ. — Не ти зададох толкова труден въпрос.

— Трябва да помисля. Не мога да отрека, че се забавлявах по някакъв странен начин. Изненадана съм. Тази сутрин имах работна закуска с ядрото на компанията. Непланирано. И Мейвис категорично посочи убиеца.

— Мейвис?

— Да. Около мен бяха всички тези мозъци... не че Мейвис е глупава, но там бяха полицейски детектив, психолог, топ репортер и лекар. А бившата джебчийка и понастоящем известна музикална водеща и майка беше тази, която го назова. Ще ти разкажа по-късно,

ако искаш, но мисля, че трябва да слеза и да изпратя гостенките си по подобаващ начин, какъвто и да е той.

— Всички си тръгнаха.

— Не се шегувай с мен.

— С горещи благодарности за страхотния купон.

Ив понечи да се усмихне, но се сдържа.

— Изложих се, нали? Изложих се като домакиня. Просто легнах да подремна, докато другите закусят. Трябваше да слеза да им помахам за довиждане и да благодаря на всички, че дойдоха.

— Мога да те уверя, че всички, които все още бяха тук, когато пристигнахме, се надяваха да си починеш добре, защото наистина се нуждаеш от това. Наложих се Макнаб да се качи да събуди Пийбоди, така че не си била сама. Мисля, че си се справила чудесно.

— Колко съм спала?

— Не зная в колко часа най-сетне си се проснала по очи, но сега приближава четири.

— Мамка му. Мамка му. Трябва да се обадя, да проверя дали Календър вече пътува насам.

— Мога да ти отговоря, че е на път заедно с колегата си, двама арестанти и представител на Омега. Трябваше да съгласуват подробностите около полета на совалката с мен. — Отдръпна се, седна на ръба и потупа по леглото до себе си. — Ела тук да ми кажеш какви арестанти превозва моята совалка до Ню Йорк и каква е връзката им с Рикър, Колтрейн и Санди.

— Ще отнеме доста време — предупреди го тя.

— Повярвай ми, след близо двадесет часа хазарт, голи жени, музика за стриптийз и изключително мръсни вицове искрено се радвам, че съм си у дома.

Ив се претърколи и се сгуши до него.

— И ти ми липсваше.

Докато котаракът седеше на пода до леглото и се миеше, тя разказа на Рурк за напредъка в разследването.

20.

Рурк спокойно слушаше разказа на съпругата си, сгушена до него. Котаракът се бе изкатерил на леглото и се търкаше в хълбока му.

Да, хубаво е отново да си бъде у дома.

— Ще го спрат за известно време — каза той, визирайки Рикър. — Но скоро ще намери друг Рауч, друг начин. Загубил е част от влиянието си, свободата си напълно, така че се нуждае от отдушник. От някакво... развлечение.

— Има достатъчно влияние и свобода, щом е успял да организира две убийства. Или едно — замислено каза Ив. — Не мисля, че той е поръчал убийството на Санди. Щом Календър не намери трансмисия за това, склонна съм да вярвам, че няма такава. Грейди го е извършила без указание, по собствено усмотрение.

— Рикър не би възразил. Рано или късно е трябвало да се отърве от него. Санди е бил на тръни и е започнал да се издава. Рикър може да е решил да го очисти още когато е поръчал убийството на Колтрейн.

— Не зная. — Ив понечи да се отдръпне, но Рурк я притисна по-силно. — Веднага се връщам. Използвал е Санди от години, което е повече от вероятно — продължи тя, когато стана от леглото. — Надеждна или не, Санди е бил единствената връзка със сина му. Най-сигурният начин да държи Алекс под око. А вече го няма.

— Грейди може да си въобразява, че ще спечели нещо.

Рурк я проследи с поглед, когато отиде до подвижен панел, отмести го и избра бутилка вино.

— Стори ми се амбициозна и не можех да не се запитам защо все още е с трета степен и работи в малък, непретенциозен екип. Сега виждам логика, защото амбициите ѝ са другаде. — Спря се на тосканско червено и го отвори. — Да, явно има планове. И си мисли, че няма опасност да бъде заподозряна за Колтрейн, Санди ще е нароченият, а аз ще се опитам да свържа Алекс с убития му приятел. Така би трябвало да изглежда.

— Но и ти имаш планове.

— В момента ги обмислям.

Наля две чаши и ги отнесе до автоматичната печка. Програмира няколко вида сирене, хляб, бисквити, плодове. Донесе чашите с вино, подаде едната на Рурк и сложи своята на нощното шкафче, преди да се върне за мезето. Когато постави подноса на масата и котаракът, блажено отпуснал глава на бедрото на Рурк, и самият той едновременно впериха учудени погледи в нея.

— Какво е това престараване?

— Някои хора... — Ив се наведе над него, протегна ръка към виното си и потърка устните му със своите, преди да се изправи — биха го нарекли пълзене в краката ти.

— Добро начало.

Тя намаза сирене върху малък резен хрупкава франзела, подаде му го.

— Алекс и Санди са се запознали в колежа. По онова време бащата и синът не са били в най-добри отношения. Възможно е Рикър да е убедил Санди да се сближи с момчето му, да се сприятелят. — Намаза още един резен за себе си. — Важното е, че Грейди също е учила в колеж. Някаква програма на разменни начала.

— Питаш се дали още тогава е била от хората на Рикър и е издирила Санди за него.

— Само предположение. Била е съвсем млада, но ти също, когато си работел за него. Не я ли помниш? Може да е използвала друго име, да е изглеждала различно.

— Имаше жени, разбира се. Млади жени. Той ги харесваше. Използваше ги. И за секс, и за какво ли не. Видях я на поклонението, не ми се стори позната.

Ив се замисли.

— Не се връзва да е нова за него. Той не може да е знаел, че Колтрейн ще бъде прехвърлена в Ню Йорк, преди самата тя да го узнае. Грейди е в този отдел от три години, а в полицията над осем. А и той никога не би поверил подобна задача на новак. Освен това Рикър е в кафеза по-отдавна, отколкото Колтрейн в Ню Йорк. Тогава как би могъл да издири и убеди Грейди да я убие? „Ловец“. Тази дума е употребена за нея в трансмисията. Вършила го е и преди.

— Значи е била на място и то се е оказало най-подходящото за тази цел, както и времето.

— Да. Ако не тя, щял е да бъде някой друг. Но е била именно тя, следователно как, защо и кога е станала негов наемник? Не е започнала работа в полицията веднага след колежа, а две години по-късно. Нямам сведения да е работила някъде през този период.

— Не е необичайно човек да изчака няколко месеца или година, преди да се впусне в преследване на кариера. В такъв случай това обикновено е време за допълнителни курсове и обучение.

— Детектив трета степен, малък екип... малък шанс за изява. Живее сама, няма кой да се пита къде е, какво прави. Когато ѝ потрябва, ползва пълния си отпуск или болничен, който ѝ се полага.

— За разлика от някои наши познайници — каза Рурк на Галахад, като му подаде малка бисквита и парче сирене.

— Често се разменя с колеги — добави Ив. — Не толкова, че да събуди подозрение, но достатъчно, за да има възможност да изпълнява други задачи. Трябва да узная къде е била в периода от колежа до започването на работа. Дали пътят ѝ се е пресякъл с този на Санди през шестте месеца в Европа. Къде ходи през отпуските си. Нужна ми е само една връзка, едно доказателство за пресичане на пътищата. Тогава Рио ще ми издейства съдебна заповед.

— Значи тази нощ ще работим.

Ив сложи зърно грозде в устата си, преди да отнесе подноса до тоалетката.

— Все още не е нощ. — Пропълзля обратно в леглото и в прегръдката на съпруга си. — И трябва да продължа с пълзенето.

— Добре, давай. — С бързо движение, той размени местата им. Сведе глава, леко ухапа долната ѝ устна. Засмука. — Ще падне доста пълзене.

— Имам ли избор? Думата ми е закон.

Сън, секс и малко храна. Това бе идеалната тройна комбинация за зареждане с енергия. Щом бе решила да вложи тази енергия в работа, заслужаваше най-удобните дрехи. Със стари дънки и още по-стара тениска с емблемата на полицейската академия, донесе кафе от кухнята в кабинета си. И завари Рурк застанал срещу таблото.

— Защото е жена?

Ив му подаде едната от чашите.

— Зная, че звучи наивно, защото ти не беше тук. Възможно е да е всеки от тях, но при нея всичко пасва най-добре. И щом пасва така

добре... всъщност е просто интуиция. Това е проблемът. Без нещо повече, без някаква грешка по пътя ѝ не мога да получа съдебна заповед за обиск. А може би обискът е единственият начин да открия гафовете ѝ.

— Ако има такива, можем да ги засечем с нерегистрираната техника.

— Не мога да постъпя така. В началото беше заради Морис. — Ив поклати глава, осъзнавайки, че и тази логика е наивна. — Преследвам ченге. Всичко трябва да бъде законно. Всяка стъпка да следва правилата на разследването, защото вече го правя за себе си. Допуснала е грешка някъде, пропуснала е нещо някога. Веднъж сгреша, като ми изпрати оръжието и значката на Колтрейн. После с нескопосаната засада, която ми устрои.

— Ако предполагаме, че е Грейди. Този тук. — Рурк потупа снимката на Клифтън. — Търси си белята. Познавам неговия тип.

— Да, и няма да се изненадам ако чуя, че е получил нареждане да върне значката и оръжието си. Ако Колтрейн беше пребита, той щеше да бъде първи в списъка ми. Това е било грешка — замислено отбеляза Ив. — Грейди го е направила твърде чисто. Просто не е имало много насилие и при двата удара. Това издава гордост. Тя се гордее с работата си. Когато се справя добре като ченге, получава похвали от лейтенанта. А когато изпълни мисия — от Рикър. И в двата случая е доволна.

— „Не ме разочаровай, съкровище“ — спомни си Рурк. — Звучи като предупреждение към жена. Обръщение, което я поставя в подчинена позиция и говори за близост.

— Ти наричаш ли някои от подчинените си „съкровище“?

— Не, за бога. Това е нещо като пошляпване отзад, нали? Ако искам да зашлевя подчинен, правя го лице в лице.

— Именно. Рикър не може, защото се намира в кафез на друга планета. Цялата фраза е обида и предупреждение. Отново се връзва с отношението му към жените. Къде ли е привлякла вниманието му? Вероятно през шестте месеца, които е прекарала в Европа като студентка. Може би ще открия пресечна точка със Санди и тогава ще мога да тръгна оттам.

Отправи се към бюрото си, за да направи точно това. Рурк остана загледан в таблото.

„Привлекателна жена“, помисли си той. Стройна, атлетична, със строги черти, но женствена форма на устните и овал на лицето. Определено типът на Рикър, доколкото го познаваше. И все пак, ако се бяха срещнали толкова отдавна, колкото предполагаше Ив, това означаваше, че е била на осемнадесет-двадесет години. Рикър определено не бе имал скрупули по отношение на секса с млади жени, но дали някога наистина бе проявил интерес към момиче на тази възраст?

Не, доколкото Рурк си спомняше.

Не, тази част не се връзваше, щом ставаше дума за човека, когото бе познавал в младостта си. Жените бяха удобство, нещо, което Рикър използваше и от което лесно се отървяваше. Плащаше им, захвърляше ги. Или — както в случая с майката на Алекс — ги елиминираше.

— Потърси нещо за майка ѝ.

— Какво?

— Майка ѝ — повтори Рурк. — Направи проучване за родителите ѝ. Моля те — добави той, когато видя намръщеното ѝ изражение.

Ив стартира проучването и на екрана се появи информация за Лиса Грейди.

— Привлекателна жена — отбеляза Рурк. — Работи почасово в художествена галерия, откакто със съпруга ѝ са се пенсионирали. В предградие във Флорида. Добра заплата.

— Няма криминално досие. Вече направих проверка за близките на всеки от екипа. И бащата е чист — добави Ив. — Бил е собственик на счетоводна къща. Малка фирма, с двама служители. Чиста. Сега често играе голф и работи на свободна практика.

— Хм. Трябвало е да правят доста жертви, за да осигурят на дъщеря си образованието, което е получила. Къде са били, когато е постъпила в колеж?

Ив въведе периода.

— В Блумфийлд, Ню Джърси.

— Не, работните им места. Тя върши административна работа, а той е счетоводител. Проучи нейното минало. Къде е била, да кажем, девет месеца преди да роди?

— В Чикаго — осведоми го Ив. — Следвала е история на изкуството и е била помощник-управител на малка частна галерия. По

време на бременността се преместила в Ню Джърси, където живеели родителите ѝ. Получавала майчинство, а после помощи за професионална майка.

— И нямала мъж до себе си почти докато влязла в четвъртия месец.

— Като че ли никога не се случва. Това е... Почакай.

— Провери галерията, Ив. Онази, в която е работила, когато е забременяла.

Ив започна, поклати глава.

— От шест години не съществува. Сега е антикварен магазин. О, голям гигантски пробив. И аз съм идиотка. Не протеже, не точно. Не наемничка, не само. Не и любовница. А негова шибана дъщеря.

— Алекс каза, че през целия си живот се е опитвал да заслужи одобрението на баща си. Може би тя също. Рикър притежаваше няколко художествени галерии, идеално прикритие за контрабанда на творби на изкуството и фалшификация. Лиса Грейди, навремето Лиса Нийл, би могла да привлече вниманието му.

— А ако е забременяла? Би се отървал от нея.

— Освен ако носи син, предполагам. Направила си е прегледи и се е оказало момиче. Ако е бил щедро настроен, може да е подпомогнал младата жена финансово. Иначе със сигурност би отправил предупреждение.

— И Лиса или е приела финансовата помощ, или се е вслушала в предупреждението и се е преместила в Ню Джърси. Отказала се е от шанса да завърши висше образование, от работата си и е родила детето. Омъжила се е за някакъв тип.

— И този тип е останал свързан с нея повече от тридесет години. Бих казал, че Лиса е срещнала някого и е постигнала нещо.

— Дали се е интересувал какво става с нея? — запита се Ив. — И с детето?

— Не мисля. По-скоро жената и детето са престанали да съществуват за него.

— Добре. Добре. — Тя стана и закрачи. — Един ден ѝ казват истината. Или може би винаги са били откровени. Може би е знаела, че човекът, който я е отгледал, не е биологичният ѝ баща. Става любопитна, започва да се рови.

— И открива Макс Рикър.

— Повечето хора биха изпаднали в ужас, ако търсят биологичните си родители и попаднат на криминален бос, заподозрян, че носи отговорност за смъртта на повече хора, отколкото някои малки войни. Ако се окаже вярно, ако това е връзката — Ив посочи снимката на Лиса на екрана, — Грейди е отишла при него. Тя е установила контакт. „Аз съм твое дете, негоднико, какво ще направиш по въпроса?“ Какво би сторил?

— Отново зависи от настроението му — каза Рурк. — Но може би този директен подход му се е сторил забавен. И щом с Алекс не са били в най-добри отношения, вероятно е бил заинтригуван от идеята да моделира свой наследник.

— Да я обучава, да я тренира. Да я използва. — Ив знаеше доста за това, за методите, прилагани от един баща за *моделиране*. Прогони тази мисъл, съсредоточи се върху Грейди. — Господи, колко сладко е било да я използва, за да даде урок на сина, който го е *разочаровал*.

— За нея също, не мислиш ли? — Рурк се върна до таблото. — Било е удоволствие да участва в съсипването на сина, принца, какъвто е изглеждал в нейните очи. Онзи, който е имал всичко, от което тя е била лишена. Богатството, привилегиите, вниманието. Името. Всичко си идва на мястото с този единствен елемент. Но трябва да докажеш, че този елемент е факт.

— Мога да го докажа. — Ив се усмихна ехидно. — ДНК не лъже. Ще напиша всичко това, ще го дам на Майра, за да го добави към профила. Все още се нуждая от нещо, което да издава връзка между нея и Санди, дори само че са били на едно и също място по едно и също време.

— Това е моята задача.

— Да, стига да я изпълниш със законни средства.

— Винаги ме лишаваш от най-забавната част.

— Вече достатъчно се позабавлява, а аз пълзях в краката ти.

— Вярно. — Той се приближи, сложи ръце на раменете ѝ, долепи устни до нейните. — Познавам те. — Леко разтри раменете ѝ. — Онази част от теб, която не умува върху случая, се пита дали ако всичко това е истина, тя е такава, каквато е заради гена си.

Да, помисли Ив, наистина я познаваше.

— Интересен въпрос.

— И следващият, който поражда, е за собствената ти кръв. За онова, което се предава от баща на дъщеря.

— Зная, че не съм като нея. Но това е друг въпрос.

— Ето ти отговора. Трима бащи, нейният, моят и твоят, и три продукта на тяхната кръв, така да се каже. Всеки от нас е станал такъв, какъвто е, може би заради тази кръв. Знаеш, че не си като нея, сигурна си. Познавам те. И съм сигурен, че никога не би могла да бъдеш.

Отново я целуна, преди да я освободи от прегръдката си.

Ив остави онази част от себе си настрана. Онази, която не умуваше върху случая. Поне засега.

Събра парчетата за Майра и реши, че е жалко, че сред доказателствата няма ДНК на Грейди. Само да щракне с пръсти и би получила съдебна заповед, от която се нуждаеше, ако докаже, че е дъщеря на Макс Рикър. Всъщност не бе толкова трудно. Малко слюнка, кожа, косъм, кръв, каквото и да е, всяко от тях би свършило работа.

Изпрати съобщение до командира, до Рио, до Пийбоди и след кратко колебание до Морис.

Отпусната на стола, Ив се замисли какъв е най-добрият законен и носещ удовлетворение начин да получи ДНК на Клио Грейди.

— Ето една интересна подробност — отбеляза Рурк, когато се върна в кабинета ѝ. — Футболният отбор на университета, където са се сприятелили Алекс и Санди, случайно е играл срещу този на университета, в който Грейди е учила на разменни начала.

— Доказан факт ли е, мамка му?

— Да. Всъщност двата отбора са били вечни съперници и мачовете им са били дългоочаквани събития. Агитки, танци, щури купони. Изиграли са две срещи, всеки отбор като домакин, когато Грейди е била там.

— Това ми харесва.

— Алекс привлякъл вниманието на пресата с двата гола, които вкарал. Не открих името на Санди в никой вестник, а е в списъка на играчите.

— Като второкласна резерва. Сигурно адски се е ядосвал. Рио ще подчертае пред шефа си и ще се погрижи шефът ѝ да изтъкне, че мачовете са били гледани от хиляди хора. Трудно е да се докаже, че Санди и Грейди наистина са се срещнали, но трябва да бъде

достатъчно. Ще има тежест. Може би Алекс се е запознал с нея — замислено продължи тя. — Или я е видял със Санди. Дали е знаел за нея? Че има сестра?

— Баща му би му казал само ако има някаква полза. Но е имал по-голям интерес да го пази в тайна.

— Все пак трябва да бъде обсъдено. Сутринта се налага да поговоря с доста хора. — Ив наклони глава. — Какво каза преди за образованието и финансите на родителите ѝ? Ако истинският ѝ татко е плащал таксите, трябва да има сведения, колкото и да са скрити. Не мога да надникна по-дълбоко за Грейди, но Рикър е отворена книга. Мога да проникна, където искам. Стига да е със законни средства.

— Знаех си, че що го кажеш... точно бях започнал доволно да потривам ръце.

Ив се усмихна.

— Да открием кой е финансирал следването ѝ. И да добавим още малко тежест на кантара за Рио.

Подготви каквото можа и очерта следващите стъпки за сутрешното съвещание в централата.

— Няма да рискувам само своята кожа, настоявайки за тази съдебна заповед, ако дойдеш с празни ръце — предупреди я Рио. — Ти и отделът ще се печете на бавен огън заедно с мен.

— Ще намерим още нещо. Искането за заповед не е неоснователно дори само с това, което имаме. Като добавим и кръвната връзка с Рикър и профила на Майра, е не само основателно, а наложително.

— Предполагаема кръвна връзка — напомни ѝ Рио. — И профилът е изграден върху тази теория. Стремеж да впечатли баща си, да накаже брат си и още куп психологически брътвежи... не искам да обидя никого.

— Не се чувствам обидена — увери я Майра.

— Всичко това се крепи върху теорията, че тя е дъщеря на Рикър и го знае.

— Днес ще докажем, че тази теория е вярна. Готов ли си, Морис?

— Да, напълно.

— Ние с Пийбоди ще повикаме Алекс Рикър, ще го поразпитаеме. Ако знае, че има сестра или дори подозира, ще го изкопчим от него. И ще се погрижим да се разчуе, че е на разпит във връзка с убийствата на Колтрейн и Санди. Тогава Грейди ще се главозамае от успеха си и ще очаква потупване по рамото от татенцето.

— Вписва се — потвърди Майра. — Може би ще се опита да се свърже с него чрез обичайните си посредници.

— Които също ще бъдат в стаята за разпити в близките няколко часа. Рауч ще ни даде връзката с Рикър, а той тази със Санди. С малко късмет, ще получим и още нещо, което да затегне примката около Грейди. — Ив погледна Фийни. — Ако се опита да се свърже с Рикър, веднага трябва да узнаем. Ще следите непрекъснато.

— Разбира се. Ако изпрати нещо на линка, който Календър е намерила в канцеларията на Рауч, ще получи отговор, какъвто поискаш.

— Е, готови сме. Издействай ми проклетата заповед, Рио. Пийбоди, изчакай отвън, ако обичаш. Макнаб, заеми се с техниката. Морис, остани още минута.

Ив изчака, докато всички други излязоха.

— Макнаб ще слуша целият ти разговор с нея.

— Не се безпокоя за нищо.

— Тя е убийца. Професионална. Имаш повод за безпокойство. Ако надуши нещо съмнително, би те очистила, без окото ѝ да мигне. Само трябва да...

— Вече обсъдихме какво искаш да направя, три пъти. Мога да се справя. И аз съм човекът, който трябва да свърши работата не само заради Амарилис, а защото съм логичният избор. Трябва да имаш вяра в мен, както аз вярвам, че ти ще свършиш своята.

„Нямам друг избор — помисли си тя, — освен да чакам.“

— Вярвам, че ще се справиш.

Проследи го с поглед до вратата и застана с ръце в джобовете, когато Пийбоди отново влезе.

— Няма опасност за него, Далас. Макнаб ще бъде там. Буквално.

— Ако стане напечено, ако тя извади нож или служебното си оръжие, Макнаб ще действа. Все още се двоумя за Морис, но не можах да измисля начин да го направя сама. Тя ще бъде нащрек с мен. Хрумна ми да я предизвикам да ме нападне, за да мога да отвърна.

Тогава, опа, по ризата ми ще има нейна кръв. Но ще съм я провокирала да ми даде своя ДНК, вместо неволно да го стори сама.

— Той ще успее. Чувства нужда да допринесе с нещо и ще се справи.

— Несъмнено. Обади се на Алекс Рикър и любезно го покани тук да си поговорим.

— Ще доведе цяла армия адвокати.

— Нямам търпение.

Ив влезе в офиса си да се подготви, да събере на едно място нишките, от които възнамеряваше да усуче въжетото за примката. Не просто щеше да я затегне около Клио Грейди, а и да я завърже с червена панделка.

Сега бе нужно само чакане. Рио да издейства съдебната заповед, Календър и Систо да доведат Рауч, Морис да изиграе ролята си.

Алекс Рикър? На този етап той бе по-скоро пионка, отколкото част от примката. Щеше да го използва, за да докаже, че баща му, приятелят му и незаконната му полусестра са го използвали. И да докаже, че всички тези нишки са тръгвали от него просто защото е такъв, какъвто е.

Ив нямаше за какво да се разкайва. Сам бе направил избора си да поеме по стъпките на баща си или достатъчно близко до тях, за да прекрачва границите. Бе избрал да продължи по този път, вместо да се промени заради жената, която със сигурност го е обичала истински. Жената, която бе умряла заради тази любов и раздялата си с него.

Застана до прозореца и отпивайки кафе се замисли върху ситуациите, в които е трябвало да прави своя избор. Когато чу почукване на вратата, извика:

— Влез.

Майра прекрочи прага, затвори след себе си.

— Искаш ли да наблюдавам разпита на Алекс Рикър?

— Да.

— Добре. Ако разпитваш Клио Грейди, държа да наблюдавам и този разпит.

— ДНК ще бъде последното доказателство. Нуждая се от него, защото така повелява законът, но зная коя е. Отроче на Рикър. Онова, което не зная и съм любопитна да узная, е какво е искала и получавала от него. Дали признанието, парите или тръпката? Може би и трите.

Съдейки по профилите им, логично е тя да го е потърсила, а не обратното.

— Да. Не е означавала нищо за него, а той е бил важен за нея. Трябвало е да го убеди, че може да му бъде безкрайно полезна.

— Щом е вложил средства в образованието ѝ, явно е успяла. Пари за колеж, отпуснати като стипендия единствено на нея. Било е глупаво скъперничество от негова страна. Защо не се е бръкнал да спонсорира и други младежи? Скрил е плащанията, правел ги е чрез фирма на едно от многобройните си подставени лица. Би могъл да го направи открито няколко пъти. За данъчни облекчения или нещо подобно.

— Не би дал нито долар на някого, без да има личен интерес. Не е в стила му.

— Щом е приела, вече е била в ръцете му. Дали е била твърде глупава, за да го проумее, или не е имало значение за нея? Не е имало значение — каза Ив, преди Майра да проговори. — Прочетох профила ти. Просто разсъждавам на глас.

— Всичко това те притеснява. Генетичната страна.

— Може би. Но засилва решимостта ми да я заловя. Доколкото виждам, имала е сносен живот. Родители със стабилна връзка, приличен дом. Загърбила го е. Някои хора просто се раждат негодници. Зная го.

Загледа се в снимката на Грейди на таблото.

— Може би е било неизбежно да тръгне по лош път... дори без да познава Рикър, без да знае за произхода си. А може би когато е потърсила баща си, истината, която е узнала, я е променила завинаги. До такава степен, че не е имало връщане назад. Любопитна съм.

— Ще има ли значение за живота ти по-нататък? — попита Майра. — Или за начина, по който приемаш онова, което си извършила в миналото?

— За първото не. За второто не съм сигурна. Не твърдя, че няма нищо лично в стремежа ми на всяка цена да я вкарам на топло, защото има. Защото е ченге. И заради Рикър. Заради Морис и Колтрейн. Лично е, дълбоко лично.

— По-лесно и по-ясно е да направиш каквото трябва, когато въобще не е лично или поне не толкова.

Ив срещна погледа на Майра и заговори спокойно, хладнокръвно:

— Искам да я нараня, да изцапам ръцете си с кръвта ѝ. Искам го поради всички причини, които изредих. И заради себе си.

— Но няма да го направиш.

Ив сви рамене.

— Ще видим, бих казала.

— Няма да създадеш риск за разследването заради собственото си удоволствие, колкото и да се изкушаваш. Това трябва да е достатъчен отговор на единия от въпросите ти, Ив. Гените оставят отпечатък у нас, не можем да го отречем. Но от нас зависи какво ще изградим върху тях. Накрая ще можеш да си кажеш, че си направила каквото трябва поради всички причини, които назова. Но най-важното ще бъде, че си го направила за Амарилис Колтрейн.

— Знаеш ли, не ѝ дадох шанс.

— В какъв смисъл?

Тя въздъхна, зарови пръсти в косите си.

— Докато беше жива, с Морис. Не ѝ дадох шанс. По някаква причина изпитвах негодувание, че Морис хлътна по нея. Глупаво.

— Всъщност не. Не си я познавала, а си много привързана към него.

— Не по този начин.

Майра се усмихна.

— Не по този начин. Но ти не си от хората, които се доверяват лесно. Безспорно. Не е имала време да спечели доверието ти.

— Разговарям с нея в съня си. Странно е. Странно, защото знам, че разговорите са плод на моето съзнание, но... онази вечер на купона ми хрумна нещо. Мисля, че заради тези странни сънища. Може би щях да я харесам, ако ѝ бях дала шанс, когато можех. Ако този купон беше шест месеца по-рано и тя щеше да дойде.

— По-тежко е, като знаеш това.

— Всъщност е направо непоносимо.

— Далас. Извинявайте, доктор Майра. — Пийбоди подаде глава през вратата. — Алекс Рикър идва насам.

— Добре. Подготви всичко за разпита.

„Край на чакането“, помисли си Ив.

21.

Алекс седеше със свитата си от адвокати, когато Ив включи диктофона, съобщи имената на присъстващите и му припомни правата при разпит.

— Въпроси? — попита любезно. — Коментари? Злобни забележки?

Както бе очаквала, главният адвокат изтъкна доброволното явяване на господин Рикър, желанието му да съдейства и примерите за съдействие до момента. Ив търпеливо го изслуша и кимна.

— Това ли е? Приключихте ли? Или държите да споменете и за добротата на господин Рикър към сирачета и беззащитни кутрета?

Хари Проктър сведе поглед към важния си нос.

— Ще отбележа в записките си сарказма ви и неуважителното ви отношение.

— Партньорката ми записва всичко на диск.

— Мога да ви дам копие — предложи Пийбоди.

— А ето какво ще отбележа аз в записките си. Добросъвестният и отзивчив гражданин господин Рикър идва на разпит не с един, не с двама, а с трима адвокати. Това ме кара да се питам какво те безпокои, Алекс.

— Държа да бъда подготвен, особено когато си имам работа с полицията.

— Не се и съмнявам. Но господи, странно е предвидлив човек като теб, бизнесмен с твоя... калибър да не е подозирал, както твърди, за машинациите... страхотна дума, нали, Пийбоди?

— Една от десетте ми любими.

— Тогава да я повторим: за машинациите на личния си помощник и дългогодишен приятел Род Санди, да е живял в блажено неведение за плановете и заговорите на баща си и Санди. Би означавало, че си идиот, а?

По скулите на Алекс изби руменина, но гласът му остана спокоен.

— Вярвах на Род. Моя грешка.

— О, и то каква. Говорим за години, Алекс. Приятелчето ти е трупало пари, плащани от баща ти, за да те шпионира, да доноси. Може би се сещаш за някоя провалена сделка и се питаш дали не е било, защото старият е узнал и просто е решил да се погаври с теб.

— Затова ли съм тук? За да призная, че приятел, на когото имах доверие, ме е използвал за своя изгода и че баща ми обожаваше да усложнява живота ми? Признавам. Доброволно. Има ли още нещо?

— Има, доста. Сигурно си бесен.

— Отново признавам доброволно.

— На твое място бих потърсила някакво възмездие. — Ив замислено отмести поглед към Пийбоди. — Ако приятелката ми постъпва с мен по този начин и разбере... Колкото и бързо и надалеч да избяга, няма да ѝ се размине.

— А! Мога да бягам доста бързо, ако има от какво — обади се Пийбоди.

— Бих я накарала да си плати. Как мислиш, че бих ти отмъстила, Пийбоди?

— По възможно най-мъчителен и унизителен начин.

— Виждаш ли колко добре се познаваме? Разликата в ситуациите и характерите, както виждам, е, че аз не бих я затрила. Бих поискала да се мъчи и да живее в страх от мен дълго време. Но явно имаме различни представи за забавление. Забавно ли беше да убиеш Санди, Алекс?

— Това обвинение...

Алекс само повдигна ръка и прекъсна адвоката.

— Род е убит? Как?

Беше забранила изтичането на информация и се убеди, че е имало полза. „Не знае“, помисли си тя. Неговата мрежа или не бе успяла да открие Санди, или не бе получила нареждане да го издири на всяка цена.

— Аз задавам въпросите тук. Предал те е, измамил те е и сега е мъртъв. Просто събрахме две и две. Разбира се, ако вярваме, че си бил невинна жертва. — Ив нехайно се облегна назад. — Възможно е двамата със Санди да сте били в комбина срещу баща ти. Вземате парите му и Санди му казва това, което искате да мисли. Достатъчно хитър си, за да ти хрумне.

— Точно така бих постъпил, ако знаех.

— В трудно положение си, Алекс. Кажи, че си знаел и ще се отървеш от подозренията за убийството на Санди. Но ако признаеш, тъй като той е заподозрян за Колтрейн, рискуваш да бъдеш обвинен в съучастие. Ако отречеш, ще се окажеш измаменият, който сигурно би поискал за действията на...

— Лейтенант Далас — започна Проктър, — клиентът ми не може да бъде подведен под отговорност за действията на...

Ив не си направи труда нито да го изслуша, нито да го прекъсне. Просто продължи да се взира в Алекс. Най-сетне той прекъсна адвокатата си и се наведе към нея.

— Не зная кога Род се е хванал на въдицата на баща ми. Възнамерявам да открия, но все още не зная. Не зная и защо ме е предавал за пари. Вече няма начин да узная. Може би не мислите, че за мен има значение. Има, и то голямо. Не съм искал смъртта на Род. Исках да разбера защо и дали той има нещо общо със смъртта на Ами. Исках да го погледна в очите и да узная дали е бил способен да постъпи така с Ами и с мен. И защо.

— Не само е бил способен, а го е извършил. Защо ли? Парите често са достатъчен мотив. Като се добави и секс и възможност да получи власт, не е нужно повече. За бога, Алекс, може би той е чукал сестра ти още от колежа.

— Нямам сестра, така че това предположение...

— Пийбоди, той може би наистина е наивник, който дори не подозира. — Ив извади снимката на Клио Грейди, хвърли я на масата. — Няма голяма семейна прилика, но е обяснимо, щом сте само наполовина брат и сестра.

Алекс прикова поглед в снимката и Ив забеляза как лицето му постепенно пребледнява.

— Излезте — каза той на адвокатите си. — Излезте всички.

— Господин Рикър, не е във ваш интерес да...

— Излезте или сте уволнени. — Не откъсна поглед от Ив, когато адвокатите взеха куфарчетата си и напуснаха стаята. — Ако лъжете за това, ако ме разигравате, ще използвам всички достъпни средства да бъдете лишена от значката си.

— Страшно ме изплаши.

— Не се подигравайте с мен!

Гневът, несдържаната емоция, която прозираше зад него, даде на Ив някои от търсените отговори.

— Разговорът ни продължава да се записва. Значи отпращаш адвокатите си?

— Да, по дяволите. Кажете ми коя е тази и какво общо има с мен.

Морис отвори вратата на апартамента на Ами за Клио Грейди. Тя прекрачи прага, каза само:

— Морис.

Протегна двете си ръце.

— Извинявай, че те забърквам, Клио. Не помислих.

— Няма за какво. Не бива да се залавяш с това сам. Тя беше моя приятелка. Искам да помогна.

Изглеждаше толкова искрена, забеляза той. Гласът ѝ съвсем леко трепереше. Толкова лесно би ѝ повярвал, ако не знаеше. Отдръпна се да ѝ стори път, затвори вратата.

— Не зная дали бих се справил сам. Но когато близките ѝ ме помолиха... Не искат да идват отново. Не мога да ги упрекна. Но да преромя нещата ѝ, да ги опаковам... Тук е толкова голяма част от нея. И все пак я няма.

— Мога да се погрижа. Скоро излизам в отпуск. Лейтенантът знае, че съм тук днес. Защо не оставиш на мен, Морис? Не е нужно да...

— Не, обещах, че аз ще се заема. Няколко пъти започвах, но все... се отчайвам. — Сполучливи лъжи, помисли си той, с известна доза истина. — Електрониката ѝ все още е в полицията, но започнах с дрехите. Родителите ѝ казаха да задържа каквото искам или да ги раздам на приятелките ѝ тук. Откъде да зная кое на кого, Клио? Как бих могъл?

— Ще ти помогна. — Тя се изправи, огледа хола. — Винаги е поддържала ред и чистота около себе си. Тук, на работа. Караше всички ни да се чувстваме като мърльовци. Би искала нещата ѝ да бъдат събрани и опаковани както подобава, ако разбираш какво искам да кажа.

— С грижа и внимание.

— Точно така. — Тя се обърна към него. — Ще направим това за нея, Морис. Искаш ли първо да приключим с дрехите?

— Да, може би така е най-добре.

Поведе я към спалнята, където бе започнал мъчителното опаковане на вещите на Ами. Сега продължи с тази задача заедно с жената, която, вярваше го, бе убила любимата му.

Разговаряха за нея и за други неща. Гледаше Клио право в очите, докато сгъваше един от любимите пуловери на Ами. Можеше да понесе това. Можеше да позволява на тази жена да докосва вещите ѝ, да говори за нея, да ходи из стаята, в която двамата с Ами бяха правили любов. Можеше да стори всичко, което е нужно и засега, само засега, да не изпитва нищо.

Тръпка, само лека тръпка премина през него, когато Клио започна да прибира и опакова бижутата.

— Винаги знаеше как да ги съчетава. — Очите ѝ срещнаха неговите в огледалото, усмихна се... — Аз нямам тази дарба. Възхищавах се... О! — Повдигна чифт малки, семпли сребърни обици. — Често носеше тези халки, поне на работа. Толкова ѝ подходдаха. Нито простовати, нито твърде изискани. Бяха... точно за нея.

Болката раздираше сърцето му, но той направи каквото трябваше.

— Можеш да ги вземеш.

— О, не. Семейството ѝ...

„Кучка — помисли си Морис, докато се взираше в нея. — Студена кучка.“

— Родителите ѝ ми казаха да раздам бижутата на приятелките ѝ. Тя би искала да вземеш тези обици, щом ти напомнят за нея.

— С удоволствие ще ги приема, щом си толкова сигурен. Искам да имам нещо за спомен. — В очите ѝ проблеснаха сълзи, когато се усмихна. — Ще ги пазя.

— Зная.

Имаше толкова много начини за убиване, каза си Морис, докато запечатваха кутиите. Бавни и мъчителни или бързи, милостиви. Зверски. Всичките му бяха познати. Може би и на нея. По колко ли начини бе убивала?

Дали бе почувствала нещо, отнемайки живота на Ами? Или просто бе изпълнила поставена задача, все едно опакова колет за

изпращане? Искаше му се да ѝ зададе този единствен въпрос. Вместо това я попита дали иска кафе.

— Всъщност защо не. аз ще го направя. Зная къде е всичко.

Когато се отдалечи към кухнята, той я последва до хола и приклепна пред котето робот. Включи го и отнесе няколко кашона и мека опаковъчна хартия до един стол.

Започна старателно да увива бледозелената ваза, в която тя бе натопила розите, изпратени от него. И котето замяука, както бе програмирано. Протегна бялото си копринено тяло, когато Клио се върна с кафето.

— Благодаря.

Ръцете му бяха заети с кафе и опаковки, докато котето се провираще между краката на Клио.

— Тя обичаше това нещо. — Клио погледна надолу, когато котето жално измяука и очите му я погледнаха с обожание. — Много го обичаше. Ща го задържиш ли?

— Да, предполагам. Не съм мислил.

Клио тихо се засмя, когато котето продължи да се търка, да мяука, да я гледа.

— Дали и роботите понякога се чувстват самотни? Бих се заклела, че това животинче жадува за малко внимание.

— Програмирано е за компания и...

— Аха. Добре, добре.

Клио остави кафето, приклепна.

Морис продължи да опакова, затаил дъх.

— Толкова са сладки, че човек се привързва към тях. Тя му купуваше малки играчки, дори котешка спалня.

Клио взе котето. Леко го погали. Изведнъж изруга.

— Не ми казвай, че те е одраскало.

Той остави опаковките, приближи се към нея.

— Не, но се порязах на нещо. — Повдигна ръка и показа малкия, плитък разрез на показалеца. — На нашияника.

— Проклетите камъчета. — Кръвта му кипеше, но гласът му, пръстите му не трепнаха, когато хвана пострадалата ръка на Клио. — Не е дълбоко, но ще го почистим.

— Няма нищо. Драскотина.

— Трябва да се измие и дезинфекцира. — Морис извади кърпичка от джоба си, попи кръвта. — В банята й ще намериш всичко необходимо. Лекарско нареждане — каза той.

— Не мога да възразя. Връщам се веднага.

Той сгъна кърпичката, пхна я в плик за доказателства. Свали нашийника на котето, само за миг погледна бляскавите имитации на диаманти, които сам бе заострил. Прибра и него.

После взе котето, потърка нос в козината му.

— Да, идваш с мен у дома. Няма да бъдеш самичко.

Когато Клио се върна, той седеше на единия от столовете в хола.

— Всичко наред ли е? — попита Морис.

— Пръстът ми е като нов. — Тя го повдигна, с прозрачна лепенка на върха. — Къде е котето?

— Включих го на режим сън. — Нехайно посочи топката бяла козина върху възглавничката. — Клио, искам отново да ти благодаря за всичко, което направи днес. Помощта ти е неоценима. Но засега спирам. Мисля, че свърших достатъчно за един ден.

— Предостатъчно.

Клио сложи ръка на рамото му.

Едва сдържа импулса си да скочи от стола, да я сграбчи за гърлото и да й зададе своя единствен въпрос: „Какво почувства, докато я убиваше?“.

— Искаш ли да дойда утре, да ти помогна за останалото?

— Мога ли да ти се обадя? Не съм сигурен.

— Разбира се. По всяко време, Морис. Наистина. Всичко, от което се нуждаеш.

Изчака, докато тя си тръгна, сви юмруци и се опита да визуализира напирания гняв. Когато комуникаторът му звънна два пъти, което бе сигналът на Макнаб, че е чисто, стана. Отиде да вземе спящото коте, възглавничката и играчките му.

Отнесе само тях и нищо друго от дома на жената, която бе обичал. И кръвта на убиеца й.

В стаята за разпити, Ив застана срещу Алекс от другата страна на масата.

— Искаш да ти повярвам, че баща ти никога не ти е казал, че имаш полусестра?

— Искам да узная защо мислите, че имам.

— Виждал ли си Санди с тази жена?

— Не.

— Отговаряш прекалено бързо, Алекс. Познаваш се със Санди от колежа, а си абсолютно сигурен, че никога не си го виждал с нея.

— Не я познавам. Ако твърдите, че с Род са имали връзка, не съм знаел. Не ме е запознавал с всяка жена, с която се среща. Защо мислите, че ми е сестра?

— Майка ѝ е имала връзка с баща ти?

— За бога...

— Баща ти е изпратил тази жена да следва в колеж. Платил е цялото ѝ обучение — продължи тя, когато видя как гневът му премина в озадачение. — Била е на шестмесечна специализация в Щутгартския университет. Голям конкурент на твоята Алма Матер, нали? Футболно съперничество. Погледни по-внимателно.

— Казвам ви, не съм я виждал през живота си.

— Може би трябва да се върнеш към колежанските си години. Предпоследният курс и големия мач. Ти си бил героят. Приятелят ти все е седял на резервната скамейка.

— Не бяхме...

— Сближили сте се по-късно — усмихна се Ив.

— Познавахме се. Разбира се. Бяхме в приятелски отношения.

Ив извади друга снимка на Клио — на осемнадесет години.

— Опитай с тази, направена по онова време.

— Не съм... — Замълча.

— Да, изглежда различно. По-млада и не само. С дълги и буйни руси коси. По-румено лице. Изглежда по-женствена, по-свежа. Нещо познато?

— Говорите за преди повече от десет години. Не мога да си спомня всяка жена, която съм срещнал или видял.

— Сега вече ме лъжеш. Добре, просто ще продължим.

Той стовари длан върху снимката, преди Ив да я дръпне.

— Коя е?

— Аз задавам въпроси, ти отговаряш. Е, спомни ли си?

— Не съм сигурен. Прилича на едно момиче, което често виждах навремето. С Род. Вече ставахме приятели, истински приятели. Видях го с нея няколко пъти, по-точно с момичето, за което ми напомня. Попитах коя е, защото прекарвахме доста време заедно и честно казано, струваше ми се привлекателна. Той беше потаен, каза само, че учела в Щутгартския. Спомних си за нея, защото я наричах Мис Мистерия. Просто глупава шега, която подхвърлях месеци наред. Достатъчно дълго, за да си спомня за това и за нея. Не ми е сестра.

— Защо?

— Защото нямам сестра. Нима мислите, че не бих разбрал? Че той... баща ми не би я използвал срещу мен по някакъв начин. Че...

Отново замълча и Ив го изчака, докато размишлява.

— Мислите, че баща ми я е изпратил при Род. Да го вербува за шпионин. Да го накара да се сближи с мен. Че през цялото време, от самото начало Род е бил пионка на баща ми? — Алекс стана от масата, застана до огледалното стъкло и се вгледа през собственото си отражение. — Да, разбирам. Сега разбирам как го е организиран. Но това не означава, че тази жена е моя кръв, моя сестра, а само че е един от инструментите на Макс Рикър.

Комуникаторът на Пийбоди звънна. Тя погледна съобщението, кимна на Ив.

— Скоро ще го потвърдим. Ако си откровен с мен и искрено желаш да узнаеш кой е убил Колтрейн и защо, ще направиш това, което ти кажа сега.

— Какво трябва да направя?

— Да стоиш тук. Ще бъде нужно известно време, за да приключим случая и искам да останеш в управлението.

Алекс продължи да се взира през стъклото.

— Няма за къде да бързам.

Ив излезе в коридора да поговори с Пийбоди.

— Морис е успял.

— Макнаб иска да отидем там. Излязла е от апартамента на Колтрейн. Ще я следваме по петите, връща се на работа. Това е голям плюс, защото все още не са приключили с жилището ѝ. Докато ти разпитваше Рикър, получих безброй съобщения. Компютърът ѝ е заключен с парола и има защита. Ще го донесат при Фийни. Все още не са намерили линк едnodневка.

— Носи го със себе си. Така бих правила аз.

— Ако е задържала пръстена на Колтрейн, не е при другите ѝ бижута. Не са го открили. Совалката на Календър пристига по график. Морис ще отнесе пробата в лабораторията, лично.

— Дикхед няма да се заяжда с него — промърмори Ив, визирайки главния лаборант. — Не и с Морис. Иска ми се да я приберем, но не можем. Все още не. Трябват ни ДНК, пръстенът, линкът. Всяко от тези неща е достатъчно.

— Можем да я накараме сама да дойде тук. Да използваме убийството на Санди и връзката с Алекс Рикър. Вярваме, че той е извършил и двете убийства. Искаме от нея да се опита да си спомни нещо, защото търсим доказателства срещу него, но удряме на камък.

— Не е зле, Пийбоди. Погрижи се. Подготви конферентна зала, далеч от стаята за разпити. Не искам да се сблъска с Рауч, когато Календър го доведе.

Ив се обърна и позвъни на Бакстър.

— Защо не сте намерили това, което ми трябва? — попита го.

— Работим по въпроса. Открихме парола, в двойното дъно на сейфа за оръжието ѝ. За банков сейф е. Преди да ми кажеш да се свържа с Рио, вече го направих. Заповедта не може да ни послужи пред банката. Нужна ни е отделна заповед, а нямаме достатъчно основание.

— По дяволите.

— Почакай. Тук няма нищо, което да изглежда необичайно за живота на едно ченге. Нищо, което не може да си позволи със заплатата си. Никаква свръхмодерна електроника, бижута, творби на изкуството. Но има сериозен арсенал. С шест оръжия повече, отколкото позволява уставът. Ножове за цяла армия. Не всички са разрешени от закона, но е получила колекционерски лиценз. Проверихме за отпечатъци, за кръв. Чисти са, като за изложба. Добре се грижи за инструментите си.

— Има ли кинжал?

— Няколко. Опаковахме ги за лабораторията.

— Продължавайте да ровите.

Тя затвори, когато Пийбоди се върна.

— Грейди ще се обади на лейтенанта и ще дойде. Въодушевена е, личеше си. Идеята да дойде и да ни пусне стръв, да закопае Алекс. Просто изгаря от нетърпение.

— Добре. Поддържай връзка с Дикхед. Но не му звъни прекалено често, за да не нервничи. Ще работим с Грейди, Рауч и Зибън едновременно, както се очертава. Ти поемаш Зибън. Дребна риба е, но това означава, че лесно ще се огъне. Просто е помагал на другар по чашка и сега е в кюпа. Действай бързо и сурово, Пийбоди. Накарай го да напълни гащите от страх.

— О, боже, о, боже. — Подскачайки на пръсти, Пийбоди потри длани. — Кой е въодушевен сега?

Ив премести Алекс, уреди Клио да бъде отведена в конферентната зала веднага щом пристигне.

Закрачи, умувайки коя е най-добрата стратегия и бе готова, когато ѝ съобщиха, че детектив Грейди е пристигнала. Грабна чаша кафе, чанта с папки и изчисли времето така, че да влезе в залата няколко минути след Пийбоди.

— Благодаря ти, че се отзова.

Говореше отчетливо, със сдържано негодувание.

— Никакъв проблем — увери я Клио. — Всички в екипа искаха да съдействат с каквото могат. Аз получих тази възможност. Чух, че сте арестували негодника.

— Засега. Придружават го трима адвокати и може да повика още. Искам разговорът ни да се записва. Нали не възразяваш.

— Не, разбира се.

— Искате ли кафе, детектив Грейди? — попита Пийбоди.

— Да, благодаря. Чух за второто убийство. Род Санди? Отново ли е Рикър?

— Така предполагаме. Ето как стоят нещата — заговори Ив с делови тон и седна срещу нея: — Рикър и Санди убиват Колтрейн. Рикър очиства Санди и му приписва първото убийство. Номерът му би могъл да мине, но къде е мотивът на Санди? Няма доказателства за нещо между Колтрейн и Санди. Санди е пионка на Рикър. Бил е. Какъвто бащата, такъв и синът — сви рамене Ив. — Използваш една пионка, докато стане безполезна, а после я унищожаваш, за да не я използва някой друг. Кръвта на Рикър... тя е отрова.

Клио само се усмихна.

— Може би това е вашето мнение, но то няма да вкара Алекс Рикър в затвора за Ами. Ако нямате нищо друго, значи не сте толкова добра, за колкото ви смятат.

— Аз пратих стария на топло. — Ив позволи в тона ѝ да прозвучи гняв и известна гордост. — Никой друг не успя. Не забравяй това. Ще тикна и отрочето му в кафеза. Повярвай ми.

— Тогава защо се нуждаете от мен?

— Работила си с нея. С Морис са били твърде близки. Не мога да изкопча това, което ми е нужно от него. Всичко е преплетено с емоции. Работели сте заедно, били сте приятелки. Според партньорката ми фактът, че си жена също е важен.

— Самата ти го каза — напомни ѝ Пийбоди. — Жените могат да разговарят една с друга за неща, които не биха споделили с мъж. Може би дори с онзи, с когото спят. Плюс това и двете сте били ченгета.

— Никога не ми е споменавала за Рикър, не и името му. Но както вече ви казах, говореше за мъж, с когото е имала връзка. Как скъсали и тя решила да се премести тук.

— Сигурно е споделила нещо повече — настоя Ив. — Нима твърдиш, че не си проявила любопитство? Че не си попитала какво се е случило?

— Беше си нейна работа. Подпитвах я от време на време. — Сякаш с неохота, Клио се поколеба, отпи кафе. — Не зная с какво ще помогне това, ако вече имате солидни доказателства, но няколко пъти неволно издаде това-онова. Че имал пари, че често пътувала с него. Но просто не било писано да потръгне. Веднъж каза, че твърде много приличал на баща си, но нищо повече. Не любопитствах, защото не знаех, че говорим за Рикър, по дяволите.

Намръщи се за миг. Ив почти видя колелцата, които се завъртяха в ума ѝ. Какво да добави, какво да съчини.

— Знаете ли, помня, че каза нещо за някакъв негов приятел. С него били като сиамски близнаци и това я вбесявало. Каза, че можело да помисли, че са любовници, ако той не бил твърде зает да чука нея.

„Не, не го е казала“, мислено отрече Ив. Колтрейн никога не би изрекла нещо подобно.

— Приятелят не я харесвал — добави Клио. — Имало напрежение помежду им. Накрая си разменили обидни реплики. Нарекъл я „курва“.

Ив си даде вид, че ѝ вярва, присви очи.

— Сигурна ли си в това? Точно тази дума ли е употребил?

— Така каза тя. Изкрещял я след нея, когато отишла да прибере някои свои неща от дома на бившето си гадже. Просто си тръгнала, без да каже нищо. Такава беше Ами. Нямало смисъл от повече усложнения, щом всичко било приключило. Радвала се, че вече е свободна и решила да поиска прехвърляне тук.

— Но? — подкани я Ив.

— Дълго размишлявах, опитвах се да си спомня някои нюанси. Бих казала, че наистина беше луда по Морис. Държеше на него. Но все още изпитваше някаква привързаност към бившия. Доколкото я познавах, бих казала, че ако Рикър се бе опитал отново да се сближи с нея, щеше да се върне при него. Възможно е да е използвал чувствата ѝ, за да я подмами.

Ив понечи да проговори, но позвъняване на комуникатора я прекъсна.

— Мамка му. Извинявай. Трябва да вдигна.

— Можем да използваме това — каза Пийбоди, когато Ив тръгна към вратата. — Нюансите, както казваш, за да притиснем Рикър.

„Давай, Пийбоди“, помисли си Ив и отговори на обаждането на Морис.

— Далас.

— В лабораторията съм. Клио Грейди е дъщеря на Макс Рикър. Ще направим втори тест, но...

— Това ми е достатъчно.

— Идвам, Далас. Трябва да присъствам, когато я арестуваш.

— Вече е при нас, разпитвам я. Мисли си, че ми помага да пипна Алекс Рикър. Не искам да те вижда, Морис.

— Няма да ме види.

Той затвори, а Ив позвъни на Бакстър.

— Бащинството е потвърдено. Свържи се с Рио. Искам заповед за банковия сейф.

Бързо затвори и извади линка си, който звънеше. И комуникаторът запиука в ръката ѝ. Видя Рурк на дисплея на линка, троснато му каза да почака минута и отново включи комуникатора.

— Здравсти, лейтенант. Отново сме у дома, на планетата Земя.

— Довлечи задника си тук, Календър. Регистрирай арестантите и си върви у дома.

— Ще изпълня първите две неща, но не и третото. Хайде, Далас, искам да видя развързката.

— Ти решаваш. Пийбоди ще ти каже къде ще бъдат разпитите. Добра работа, детектив Календър.

— Страхотна работа, мамка му.

Ив прекрати трансмисията, включи линка.

— Да?

— Много си заета.

— Да, цял ден се опитвам да вместя час за маникюр.

— Една от срещите ми беше отменена и разполагам с малко време. Ще повтора думите на Календър — и аз искам да видя развързката.

— Има доста работа до нея. Щом толкова искаш да дойдеш, ще постоиш с Морис. Фийни се зае с електрониката. Освен ако реши, че се нуждае от експертна помощ, бих искала при Морис да има приятел.

— Можеш да разчиташ на мен.

„Да, разбира се“, помисли си тя.

— Тогава тръгвай насам.

— Страхотна работа, мамка му.

Ив прибра линка в джоба си, отново извади комуникатора и се свърза с Фийни.

— Попадение?

— Никакво обаждане на линка на Рикър.

— Ще ѝ дам още време да се опита да поговори с татенцето.

Като боксьор преди голям мач, Ив разкърши рамене и тръгна обратно към конферентната зала.

22.

Номерът бе да постави всички играчи един до друг и да ги повали наведнъж. Времето бе съществен фактор. Ако се забавеше твърде много, Грейди щеше да заподозре нещо.

— Ще вземеш Систо и ще разпитате Зибън. Ти командваш.

— Обичам думата „командваш“. — Пийбоди доволно се усмихна. — А Грейди?

— Ще продължа с нея след минутка. Междувременно искам да ѝ дам малко време и спокойствие да се обади на татко си, очаквайки похвала или инструкции. Но... нужен ни е и резервен план.

Ив отново позвъни на Фийни.

— Не ме изнервяй, малката. Не мога да накарам онази жена да използва проклетия линк. Що се отнася до компютъра, Макнаб се занимава с него.

— Ето какво. Цивилният експерт ще дойде, защото държи да участва, но искам да му поставиш друга задача, в случай че тя не използва линка. Ще трябва да поискаш разрешение от Уитни и Омега, но ето какво имам предвид.

— Харесва ми — каза Фийни, след като я изслуша. — Много ми харесва.

— Ще се справите ли?

— Всички тук сме магьосници, хлапе. Ще успеем.

— За по-малко от час?

— Ще бъде доста трудно, но цивилният може да помогне.

— Тогава аз ще се заема с подготовката тук. Звънни ми, когато сме готови.

— Хитро — отбеляза Пийбоди, след като Ив затвори. — Но как можеш да бъдеш сигурна, че няма да влязат в комбина, вместо да се обърнат един срещу друг?

— Сигурна съм, защото са такива, каквито са. Да дадем малко работа на Грейди и да действаме.

Ив се върна в конферентната зала, показвайки известно раздразнение.

— Извинявай. Отвсякъде ме притискат час по-скоро да арестувам някого за Колтрейн. Ще продължа да разпитвам Рикър, но е костелив орех. Слушай, ако поговоря с началника ти, би ли останала да ни помогнеш? Имам файлове, които искам да прегледаш, да видим дали ще можеш да добавиш нещо или да посочиш връзка. Имам много точки, но трябва да ги свържа, за да поставим копелето натясно.

— Аз ще се обадя. Шефът ми иска случаят да приключи скоро, както и всички ние.

— Чудесно. Искаш ли да повикаме още някого от колегите ти? Мога...

— Не, поне засега. Ще прегледам файловете. Ще тръгнем оттам.

— Както желаш. — Ив извади няколко диска. — Ако искаш помощ, само ми кажи. Оценявам това. Благодаря, че се съгласи да съдействаш, въпреки че всички от екипа ти се чувствахте засегнати.

— Такава е работата ни. — Клио протегна ръка към дисковете. — Бих сторила всичко, с което мога да помогна за залавянето на онзи шибаняк.

— Удобно ли ти е тук?

— Има ли кафе?

— Разбира се.

— Тогава ще остана колкото е нужно.

— Ще дойда да видя докъде си стигнала веднага щом мога. Пийбоди, с мен.

— Какво й даде? — попита Пийбоди, когато тръгнаха по коридора.

— Нищо особено. Просто занимание, докато съчинява други малки лъжи. Върви при Систо и Зибън. — Ив забеляза Рио, която вървеше към нея. — Пречупи го, Пийбоди. Бързо и безмилостно.

— Днес е най-страхотният ми ден. Здравей, Рио.

Ив изчака, докато Рио стигна до нея.

— Дъщерята на Рикър и моя главна заподозряна е в конферентната зала. Мисли, че ми помага да съберем доказателства срещу Алекс. Ще изпратя двама униформени да стоят пред вратата, за всеки случай, но в стаята има подслушвателни.

— Сложила си подслушвателни? Но...

— Попитах я още в самото начало дали има нещо против разговора ни да се записва. Каза, че няма, при включен запис. Съмнително, но ще издържи. Алекс е в една от стаите за посетители. Мога да го пусна, няма какво повече да ми каже на този етап, но мисля, че е добре да остане до финала. Престъпник е, но истински е държал на Колтрейн. Баща му, сестра му и най-добрият му приятел се опитаха да го натопят за убийството ѝ, без окото им да мигне. Мисля, че заслужава да види възмездието.

С по-късите си крака и тънки токчета, Рио ситнеше след широките крачки на Ив.

— Кое ще бъде?

— Пийбоди ще накара Зибън да пропее за Рауч. Аз ще развържа езика на Рауч за Рикър и вероятно за Санди и Грейди. После ще изтръгна признание от Грейди за Колтрейн и Санди и накрая за баща ѝ.

— Това ли е всичко?

— Всички са свързани. Ще паднат един след друг като плочки за домино.

— Или къщички от карти.

— Все едно, ще паднат. — Ив спря до автомата за напитки, извади кредити. — Вземи ми чаша пепси. Не искам да докосвам проклетата машина. Както съм напушена, ще гръмне.

— Странни навици имаш, Далас.

Ив огледа елегантните високи обувки на Рио, докато заместник областната прокурорка поръчваше пепси.

— Поне не съм на кокили. Дълго ще сновем от стая в стая. Краката ти ще заплачат, докато приключим.

Ив отпи, разкри ѝ плана.

— Искам Морис да наблюдава всичко, което пожелае. Майра настоява да присъства на разпита на Грейди.

— Мога да се погрижа за това. Ако твоите хора открият нещо в банковия сейф, в което не се и съмнявам, няма да ти бъде нужна цялата тази суматоха.

— Не е достатъчно. Разбира се, ако пръстенът е там, а може би и нещо друго, ще мога да я арестувам. Но няма да бъде достатъчно възмездие, според мен. Обещах на Морис справедливост за Колтрейн. — Бе обещава същото и на убитата. — Ще се постарая да го получи. Доколкото е възможно.

— Ако успееш с тази тактика, много ще улесниш работата ми.
— Ще разчитам на теб да я свършиш.
— Ехо! — Календър дотича при тях, с огромни тъмни кръгове около очите. — Може ли глътка от това? — попита и грабна чашата от ръката на Ив. Шумно отпи. — Благодаря.
— Задръж го.
— Още веднъж благодаря. Систо е при Заличителя. Отведох другия негодник в стая за разпити А, както нареди. — Преглътна още пепси. — Заслужавам да гледам как се пържи.
— Няма само да гледаш. Ще влезеш при него с мен.
— В стаята за разпити? — Уморените очи на Календър засияха.
— Мамка му, това е супер.
— Заслужаваш го.
— Отивам да заема мястото си — каза Рио. — Успех.
— Как се справи с този тип?
— Използвах това, което имам — започна Календър. — Надарено момиче съм. — Примигна с уморените си клепачи. — Заяпа се в циците ми, както всички. Кой би го упрекнал?
— Да, наистина са изключителни. Използвай ги, щом това помага.
— Все още не е споменал за адвокат, но мисли по въпроса. Личи си.
— Нека поиска. Няма значение. Ако настоява за адвокат, няма да се спазарим. Ще се държа като гаднярка. Може би ще бъдеш шокирана. Да вървим.
Ив влезе.
— Запис включен — припряно каза тя, без дори да погледне едрия, широкоплещест мъж, приведен над масата. Съобщи датата, часа и имената на присъстващите, размахвайки пръст срещу него да мълчи.
Широко лице, късо подстригана коса, стърчаща като четка. Страх в очите.
Ив седна.
— Полицай Рауч, добре дошли на Земята — започна с усмивка.
— Имате право да мълчите. — Гледаше го съсредоточено докато му четеше правата. — Разбирате ли правата и задълженията си?
— Да, разбирам. Не разбирам само защо, по дяволите, е нужно да ми ги разяснявате. Не разбирам защо бях довлечен тук като

престъпник.

Ив се наведе напред.

— О, напротив, отлично разбирате. И когато се върнете там, горе, няма да бъдете на работа, а в килия. Може би съвсем близо до стария ви приятел Макс Рикър.

— Явно сте полудели. Искам...

— Кажи думата „адвокат“ и с теб е свършено. — Вдигна пръст срещу него, сви палец. — Няма да ти дам право да се защитиш, просто ще изтупам прахта от ръцете си, когато бъдеш изправен пред съда и осъден за заговор за убийство на полицаи.

— Заго... — Дъхът му буквално секна, а лицето му стана червено като рак. — Никога... какво става тук, по дяволите? Не съм убил никого.

— Затова е фразата „заговор за убийство“. Не е нужно да си пряк извършител, за да получиш тежка присъда. Такъв е животът, Рауч. Всъщност няма да бъде толкова лошо, щом вече живееш на Омега. Само ще трябва да се простиш с плановете си да се пенсионираш и да се установиш, да кажем, в Южна Франция.

Ив се усмихна, когато всяка капка руменина от гняв изчезна от лицето му.

— Това те чака, Рауч. — Календър пристъпи към него, предложи му чаша вода. — Очевидно имаш нужда от глътка. Господи, убийство на полицаи. Какъв ужас. Бивш надзирател да бъде затворен в килия заедно с нещастниците, с които се е гаврил... Ох. Не го пожелавам на никого.

— Другарчето ти Зибън е в друга стая за разпити — добави Ив. — И ще се преобърне бързо като дресирано кученце. Само едно почукване на тази врата, преди ти да изпълниш коронния си номер и признанията ти няма да ми бъдат нужни.

Календър подсвирна.

— На твое място бих молила на колене за милост.

— Не зная за какво говори тя. — Гледаше Календър, докато над горната му устна се появяваха ситни капки пот. — Бог ми е свидетел, не съм убил никого. Не зная за никакво убийство на полицаи. Защо да участвам в заговор?

— Разбирам те. — Календър го потупа по рамото със съчувствие. — Но... съжалявам, че трябва да го кажа при тези обстоятелства,

станал си първа дружка с Макс Рикър. Лично аз открих доказателствата. Донякъде се чувствам отговорна за това, което се случва в момента. Нали знаеш, просто свърших работата си. Подправеният регистър, линка едnodневка в канцеларията ти. Текстовите съобщения. Плюс... о, Южна Франция! — Календър погледна Ив, сякаш току-що бе разбрала. — Трансмисиите до бившата съпруга.

— Които издават, че и тя е в кюпа. Точно сега я арестуват със същото обвинение — заговор за убийство, освен данъчни измами, пране на пари, подкупи и ред други престъпления.

— Луан нямаше нищо общо. Правеше каквото й кажа. Какво от това, по дяволите?

— Макс Рикър е поръчал убийство на полицейски служител, детектив Амарилис Колтрейн, по линка, който ти си му давал. Плащал ти е за услугата. Многократни плащания, които вече са документирани. Искал си заличаване на посещения от регистъра и изтриване на входящи и изходящи трансмисии от и за Рикър. Дал си му шибаното оръжие, отнело живота на Колтрейн.

— Гледай мен, мен! — сопна се тя, когато Рауч отчаяно отмести поглед от Колтрейн. — Познавах Колтрейн. Повярвай ми, като ти кажа, че го приемам лично и не давам пет пари, че ти и алчната ти бивша жена ще прекарате остатъка от живота си в килии. Всеки ден ще си устройвам малко празненство по този случай. Вярваш ли ми?

— Да.

Календър преглътна така, че да бъде чута.

— Уау. Аз също.

— Ето каква сделка ти предлагам. Ще го направя само веднъж и се надявам да не си твърде глупав и да приемеш. Обвиненията в заговор ще бъдат снети от теб и съпругата ти, ако признаеш за подкупите и сблъсъка на интереси, за подправянето на регистъра. Ще получиш от десет до петнадесет години на Земята, в случай че ни сътрудничиш и ни кажеш всичко за комуникациите на Макс Рикър.

— Десет до петнадесет на Земята са повод за празнуване в сравнение с доживотен затвор на Омега без право на помилване. — Календър отново го потупа по рамото. — На твое място бих запяла като пойна птичка. Какво мислиш?

Рауч изтри потта над устната си, прочисти гърло и „запя“.

Когато приключи, Календър излезе от стаята с Ив.

— Върхът. Сериозно. Сякаш тапата изскочи и той избълва всичко като... нещо, което бликва и изтича наведнъж. Наистина съм капнала.

— Върви си у дома, поспи. Свърши важна работа тук.

— Много съм доволна. Здравсти, Пийбоди. Помогнах на Далас да подреди пъзела. Чао.

— Изглежда смазана, както и Систо. Но и ние подредихме своя пъзел.

— Ще сравним записките си. — Ив кимна на Рио, която излезе от стаята за наблюдение. — Ще поговорим в движение. Трябва ни... Морис.

— Този човек е наивник. Алчен наивник. С алчността и наивността си е помогнал за убийството й.

— Зная, че десет до петнадесет може би изглеждат недостатъчни, че може би...

— Не — прекъсна я той, поклати глава. — Достатъчно са. За него.

— Можеш да отидеш с Рио. Вие двамата и Майра можете да наблюдавате следващата фаза. Подготвили сме стаята. — Тя извади комуникатора си, звънесе Бакстър. — Вървете. Почти сме готови да започнем.

Изчака, докато Морис се отдалечи достатъчно, за да не чува, преди да вдигне.

— Казвай.

— Цяло състояние в брой, кредитни карти, фалшиви документи за самоличност и номера, предполагам на банкови сметки. Нерегистриран линк и джобен компютър, все още неактивирани. И големия коз, Далас. Пръстенът на Колтрейн.

— Опаковай го, опиши го и го донеси. Заслужи днешните си понички, Бакстър.

— Изпържи я, Далас.

— Бъди сигурен в това.

Затвори комуникатора и позвъни на Фийни.

— Клъвна ли?

— Нищо на линковете.

— А компютъра й?

— Скрила е всичко зад пароли и защиты... притежава известни умения, но не може да се мери с мен. Току-що достигнах до съдържанието.

— Тогава план В. Рурк?

— Ти го повикай: „Хей, баровец, жена ти те иска тук“.

Ив направи гримаса при думите „жена ти“, но сви рамене, когато се появи образът на Рурк.

— Здравсти, скъпа.

— Не ме наричай „скъпа“. Нямам време за губене. Уреди ли го?

— Готов съм, когато ти си готова. Държа да отбележа, че идеята ти е гениална. Удоволствие е да участвам.

— Така си и помислих. Ще ти позвъня два пъти, когато съм готова.

— Харесва ми обръщението „скъпа“ — отбеляза Пийбоди. — Старомодно и романтично. Особено с този акцент.

— Пийбоди.

— Просто мисля на глас. Е, да я изпържим.

— Започваме.

Когато стигна до конферентната зала, Ив спря да даде нови нареждания на униформените.

— Няма да ми избяга, но ако все пак опита, дръжте я.

Влезе в залата. Грейди седеше на конферентната маса, пиеше кафе и се взираше в екрана. Изглеждаше доволна от себе си, забеляза Ив.

— Тъкмо щях да тръгна да ви търся. Мисля, че попаднах на нещо.

— Интересно, аз също. Ти ми помогна да го откроя.

— Така ли? — Лицето на Клио засия от искрена радост. — Мога ли да присъствам, когато арестувате негодника?

— На централно място. Вярваш ли, че злото е в кръвта? — спокойно попита Ив. — Нали разбираш, че се предава от поколение на поколение? Лично аз вярвам донякъде. Когато човек работи в полицията дълго време, вижда, че нещата не са толкова прости. Някои хора изпъзват от калта и водят сносен живот. Други имат добро потекло, а пълзят в калта, защото така им харесва. Отново донякъде кръвта на Рикър носи злото.

— Алекс Рикър не притежава ума на баща си. Само се опитва да му подражава. Не искам да обидя никого, но беше крайно време някой да го притисне.

— Може би. Проблемът му е бил обвързването с жената. Не достатъчно сериозно, за да промени живота си, но достатъчно, за да си навлече неприятности. Момчето има чувствителна жилка, сантиментална, бих казала. Мъже. — Поклати глава. — Мислят се за по-силни, по-печени от нас, но ние знаем истината. Най-хладнокръвните убийци, на които съм попадала, са били жени. Да се върнем на кръвта. Любопитна съм да узная дали си била студена, коравосърдечна кучка, преди да разбереш, че си от кръвта на Рикър или си станала такава след това. Не бързай да отговаряш — продължи Ив, когато Грейди бавно се изправи. — Да уредим формалностите. Клио Грейди, арестувана сте за убийствата на Амарилис Колтрейн и Род Санди. Други обвинения...

Клио посегна към оръжието си, Ив — към своето. Извадиха ги едновременно.

— С удоволствие бих го сторила — заговори Ив. — Бих преливала от радост, докато гледам как падаш. Но може би ти ще ме повалиш. Може би. Тогавя партньорката ми, чието оръжие е допряно до тила ти, ще натисне спусъка. Няма да излезеш от тази стая на крака, Грейди. Свали оръжието или ще вкусиш от онова, което си причинила на Колтрейн.

— Моето е на максимална. Паднеш ли, няма вече да станеш.

— Може би. Но партньорката ми ще стреля в тила ти. Свали го.

— Да, мамка му. Отдръпни се от...

Ив стреля. Оръжието ѝ бе на най-слабата степен и Клио само потрепери, залитна назад и нейното изтрака на пода.

— Беше забавно. Наивно от моя страна, но дяволски забавно. Вземи оръжието ѝ, Пийбоди.

— Готово, лейтенант. И на мен ми беше забавно.

— Ръцете зад гърба, Клио. — Ив прибра оръжието си, извади белезниците. — О, само се опитай да побегнеш към вратата — подкани я тя. — Ще имам повод да сритам задника ти.

— Лесно е да го кажеш, когато и двете сте въоръжени.

— Да — усмихна се Ив. — Да го повторя ли?

— Не можеш да докажеш нищо.

— Така ли? Да се обзаложим.

Блъсна Клио към един стол, сложи ѝ белезниците и я закопча за облегалката, докато ѝ прочете обновената версия на правата при арест.

„Без капка кръв по ръцете ми“, помисли си Ив.

— Майра беше права — промърмори тя и поклати глава, когато срещна въпросителния поглед на Пийбоди. — Нищо. Зная, че си дъщеря на Макс Рикър — заговори на Клио. — Зная, че ти си издирила Род Санди да доноси на баща ти за сина му. Зная, че поддържах връзка с него от изпращането му на Омега и че сте разменили съобщения в нощта на убийството на Колтрейн.

— Може да отнеса някой шамар за това или да ми коства работата, но не можеш да ми припишеш убийство.

— О, мога. Ти го потърси, нали? Тръгна да търсиш татенцето.

— И какво от това? Не е престъпление.

— Надявала си се да получиш обич и нежност. Горкото нещастно кутре.

Обидата накара Клио да разтърси белезниците.

— Зная за теб, зная, че си била отгледана от държавата. Дори не знаеш откъде произхождаш. Толкова си жалка.

— Зная коя съм сега. — Ив обърна стол, възседна го и опря ръце на облегалката. — Макс Рикър те е изпратил в колеж. Плащал е таксите ти.

— Е, и? Не е престъпление.

— Но не е било безвъзмездно. Той не дава нищо даром. На никого. От друга страна, за теб е било удоволствие да натриеш носа на брат си.

— Полубрат.

— Полубратът, който е получавал цялото внимание и привилегии през всички онези години. Синът. Мъжете толкова много държат да имат синове.

— Зависи от сина.

— Род Санди е бил лесен за манипулиране. Умирал е от завист към Алекс. Само е трябвало да посееш семената, да му разкриеш възможността и наградата.

— Не можеш да го докажеш, защото... о, да, точно така. Той е мъртъв.

— Намерихме кинжала ти, Клио.

— Колекционер съм. Имам лиценз. — Клио се прозина прочувствено. — Бих поискала адвокат, но така е адски забавно.

— Получихме достъп до банковия ти сейф. Пръстенът на Колтрейн беше там. Толкова е глупаво. Ченге да вземе трофей, който е улика за убийство.

Клио нехайно тръсна рамене с израз на отегчение.

— Даде ми го да го понося два дни преди смъртта си. Пазех го там от уважение.

— Да, този номер ще мине. Мислиш ли, че ще мине, Пийбоди?

— Не, дори в свят на танцуващи розови феи. — Поклащайки глава, Пийбоди се надигна и седна на масата. — Обзалагам се, че Макс Рикър й е казал да се отърве от пръстена заедно с всичко останало. Но наистина е красива дрънкулка. — Усмихна се на Клио. — Просто си го искала.

— Тя ми го даде. Не можете да докажете друго.

— Въобразяваш си, че Макс Рикър ще те отърве? — Ив изрече въпроса с лека насмешка. — Че ще използва влиянието и връзките си, за да те измъкне? Може би щеше да опита, ако го беше грижа за теб.

Клио отново разтърси белезниците и Ив долови в очите й жажда за кръв.

— Нищо не знаеш.

— Зная, че те е използвал. Взаимно сте се използвали, за да получите това, което искате. Да нараните Алекс. Щом е трябвало Колтрейн да умре, за да го съсипете, голяма работа. Не е означавала нищо за вас. Колко други хора си убила по негова поръчка?

— Ти ми кажи. Имаш само косвени улики, предположения. Нямах нищо, кучко.

— Имам достатъчно. — Ив се изправи. — Той не обича нищо, Клио, не поставя нищо над себе си. Била си интересна и полезна за него известно време, но вече си изпяла песента си. Готов е да се отърве от теб като от тумор.

— Нямах нищо — процеди Клио през зъби. — Нищо не знаеш.

— Добре. Може би ще го получа от самия извор. — Ив даде знак на Рурк. — Можеш да видиш всичко на екрана, Клио. Ще предам на татко ти много поздравии от теб.

Странно бе да бъде в конферентната зала, да знае, че все още е там и в същото време да гледа образа си на стенния екран. Да знае, че е

на мястото си, а когато се огледа наоколо, да вижда студена бетонна килия. Да вижда мъжа върху ниската тясна кушетка в невзрачната сива кутия.

Забеляза, че затворот не му се отразява добре. Косата му оредяваше, тялото му бе започнало да провисва, кожата да пожълтява. Но очите му изглеждаха будни и зли, както винаги.

— Здравей, Макс.

Той бавно се надигна. Ив долови тръпките — на изненада, вълнение, страх? Не можеше да бъде сигурна.

— Лейтенант Далас.

Оголи зъби в свирепа усмивка, когато скочи на крака. Премина през холографското изображение и одраска ръцете си в стената, която му попречи да се втурне напред.

— Да, и аз се радвам да те видя отново. Можеш да седнеш. Ще си поговорим.

Макс се обърна, застана срещу нея, толкова близо, че лицата им почти се докосваха. Макар да знаеше, че е невъзможно, тя почти усещаше дъха му върху кожата си.

— Не съм длъжен да разговарям с вас. Холографското ви присъствие е нарушение на правата ми.

— Мисля, че ще пожелаеш да разговаряш с мен. Що се отнася до правата ти, нека ти ги припомня. — След като го направи, Ив се усмихна. — Отново те пипнах, Макс. Заговор за убийство на полицейски служител. Знаем, че ти си поръчал удара срещу Колтрейн. Разкрихме схемата. Искам лично да ти кажа, че отново ще бъдеш обвинен и ще получиш още една доживотна присъда.

Този път Макс седна, с ръце на коленете.

— Не зная за какво говорите. Но и да знаех, какво значение има за мен? Някаква кучка е мъртва.

— Хванахме Рауч, така че вече няма да бъде твое вярно куче. Освен това директорът знае за игрите ти и повече няма да ги допусне. Край на сладките приказки с приятели и роднини на Земята, Макс.

Чертите му станаха сурови.

— Все ще се намери някой готов да се спазарим. Винаги се намира. Някой ден ще ми лепнат и друга доживотна присъда, за твоето убийство. Сериозно се замислям за това.

— Санди също вече няма да ти помага. Мъртъв е.

За миг на лицето му се изписа гняв, но отново стана хладно и сурово.

— Жалко. Но винаги ще се намери и друг Санди.

— Синът ти се обърна срещу теб. Вече няма върху кого да изливаш гнева си, Макс.

— Синът ми е безполезен. Не успя дори да научи една жена да знае мястото си. Вкара полицайка в леглото си, а не можа да я купи. — Усмивка, лукава и ехидна, заигра на устните му. — С радост помогна за убийството, когато го предложих и организирах.

— Моля те. Алекс е голямото разочарование в живота ти, защото е отказал да действа по твоя начин. Не е убил Колтрейн. Момичето ти е при мен, Макс.

— Не зная за какво говорите. — Обърна се и се приведе като сърдито хлапе. — Стига толкова, писна ми от вас.

— Клио е арестувана по обвинение в две убийства. Не се е допитала до теб, преди да убие Санди. Лошо момиче. Тя се издъни, Макс и сега и двамата ще си платите. Планът ви не сполучи по нейна вина. — С израз на съчувствие и разбиране, тя се облегна с гръб на стената, когато Макс отново се опита да се приближи към нея. — Наистина си пълен провал като баща, но може би щом с теб вече е свършено, ще поискаш да помогнеш на нея. Поеми цялата вина, кажи нещо в нейна защита. Принудил си я, изнудвал си я, промивал си мозъка ѝ, заплашвал си я. Може би ще ме убедиш да смекча обвиненията. Тя е ченге, по дяволите. Може би ще успее да ѝ издействам двадесет години, вместо до живот. Все пак е твоя кръв.

— Клио е нищожество. Винаги е била и ще си остане жалко нищожество. Всичко, което има, го е получила от мен и то е повече, отколкото заслужава. Нея съдете за Колтрейн. Аз съм един стар затворник — добави с насмешка. — Не нося отговорност за нещо, което някаква кучка е извършила на Земята. Няamate доказателства срещу мен.

— Кучката е твоя дъщеря, Макс.

— Не ми е никаква и няма да получи нищо повече. Мразеше Алекс. Мразеше го, защото е мой син, наследник. Очевидно е убила онази мръсница, за да го накара да страда и това няма нищо общо с мен.

— Преди малко се опитваше да ми кажеш, че Алекс е извършил убийството.

— На Алекс не му стиска. Клио поне знае как да преследва онова, което иска, с всички средства. Но ѝ липсва умът на Алекс. Ако събереш двамата в едно, може да се получи пълноценен човек.

— Какво те кара да вярваш, че Клио Грейди е убила детектив Колтрейн?

Той отново се усмихна.

— Искаше да го направи още когато Алекс живееше с полицайката в Атланта. Разубедих я, така че нямам вина. Тя не означава нищо за мен. Затворете я. Тъпа кучка. Тъпа кучка. — Удари с юмрук по кушетката. — Тъпа кучка — повтори безброй пъти.

— Изключи холограмата — нареди Ив, но горчивият рефрен продължи да отеква в съзнанието ѝ, когато погледна Клио. — Татко ти е в много лошо настроение — отбеляза тя.

Забеляза сълзи. Съвсем леко проблясваха през яростта в очите на Клио.

— Той лъже.

— О, да, но не и за това. Разкрихме ви, Клио — и него, и теб. Навярно си проумяла, освен ако си пълна глупачка, че той няма да помръдне пръста си за теб.

— Искам сделка.

— Няма да я получиш. — Ив отново седна и се постара Клио да прочете истината в очите ѝ. — Предумишлено убийство за Колтрейн. Имаме достатъчно доказателства. Връзката ти с Рикър ще им придаде по-голяма сила.

— Искам сделка, мамка му.

— Няма да я получиш, мамка му! Не и за Колтрейн. Поне докато дишам. Искала си да се харесаш на татенцето и да нараниш брат си и затова си убила един невинен човек. Полицай като теб, партньор. Ще плащаш за нея до края на живота си. И за Санди. Той не е толкова важен за мен, факт, но това е работата ми. Ще платиш и за него.

— Тогава няма какво повече да си кажем.

— От теб зависи. Да я регистрираме, Пийбоди, две предумишлени убийства.

— Дайте ми нещо, по дяволите.

— Искате *нещо*, детектив? Проява на снизходителност от мен? Фактът, че си в съзнание и не си обляна в кръв е единственото, което ще получиш.

— Зная за връзките на Макс. Познавам хората, които не успяхте да хванете. Зная къде има сметки, в които има достатъчно, за да плаща на тези хора.

— Не ме е грижа. Едно добро ченге е убито, така че, повярвай ми, не ме интересуват жалките ти пазарлъци. Не можеш да ми предложиш нищо дори наполовина толкова ценно, колкото удоволствието да зная, че ще прекараш остатъка от живота си в килия.

Ив замълча за миг, придавайки си замислен вид.

— Но ще ти дам шанс да си отмъстиш на Макс Рикър. Да стовариш чука върху главата му. — Забеляза интереса, който събуди и новия прилив на ярост. И се възползва. — Той казва, че за него няма значение, но знаеш, че не е така. Още една доживотна присъда, без вратички, през които да протяга ръце и да дърпа конците. Лиши го и от малкото влияние, което му е останало. Ще ти дам една-единствена възможност, тук и сега. Изляза ли, губиш я. Върни му го тъпкано, Клио. Отмъсти му, че те захвърли като боклук.

— Идеята беше негова. Колтрейн, искаше я мъртва и го организира. Не е единствената.

Ив отново седна.

— Да започнем с нея.

— Запазил е част от връзките си в Атланта. Използва ги, когато тя подаде молба за прехвърляне, за да ѝ разчисти пътя до Ню Йорк, до моя отдел. Ако не беше захапала, аз щях да се преместя където отиде. Но не ми създаде проблеми.

— Набелязал я е заради Алекс?

— Бяха разменили гневни думи преди и след залавянето му. Да, отдавна се бе заканил да му даде урок. Беше го предупредил, че ще си плати. Колтрейн беше разплатата.

— Ти си се обадила на Ами в онази нощ.

— Макс състави плана. Трябваше Санди да убеди Алекс да дойдат в Ню Йорк за известно време във връзка с някаква бизнес сделка. Санди знаеше, че Алекс има угризения заради Колтрейн и използва това. Накара го да се свърже с нея, да я покани да се видят. После беше лесно. Санди посъветва Алекс да излезе да се поразходи.

Аз ѝ звъннах, казах ѝ, че съм попаднала на гореща следа по случая в Китайския квартал и трябва да се срещнем. Макс ми беше казал как иска да стане и изпълних желанието му.

— Причакала си я на стълбите.

— Само я зашеметих. Макс настоя да бъде извършено точно по този начин. Отнесох я в мазето, свестих я, за да ѝ предам посланието му: „Алекс желае смъртта ти, кучко. Алекс взе проклетото ти оръжие, за да го допре до гърлото ти. Усещаш ли? Никоя не може да зареже един Рикър и да остане жива“. Той искаше Колтрейн да умре, вярвайки, че убийството ѝ е поръчано от Алекс. Ако бъде заловен и осъден, още по-добре. Каквото и да стане, това беше отмъщението. Още по-вълнуващо бе да се осъществи на твоя територия. Леко жегване. Често мисли за теб.

— Ти също ще мислиш — увери я Ив.

ЕПИЛОГ

Когато всичко бе приключило, Ив изпитваше колкото задоволство, толкова и отвращение. Нареди на униформените да отвеждат Клио в ареста.

— Ще останеш ли? — попита Пийбоди.

— Не, нямам желание.

— Аз ще се погрижа — предложи партньорката ѝ. — Наистина е потресаващо. Убила е повече от десет души за него. Само защото е наредил.

— Не, не само. Отчасти, а останалото? Просто го носи в себе си. Бог знае защо.

— Ще допиша доклада. Искам да го направя — добави тя, преди Ив да проговори. — За Колтрейн.

— Добре.

Сама в конферентната зала, Ив просто седна. Твърде много терзания, осъзна тя. Твърде много натрапчиви мисли.

Морис влезе безшумно, седна срещу нея.

— Благодаря ти.

По причини, които не можеше да назове, Ив се подпря с лакти на масата и потърка парещите си очи.

— Изпитваш известно съчувствие към нея.

— Не зная какво изпитвам — промълви тя.

— Искрица съчувствие към жената, чийто баща е способен на такова презрение. Видях лицето ѝ, докато той ти говореше за нея. Думите му я разкъсаха. Радвах се и в същото време и аз изпитах искрицата съчувствие.

Ив отпусна ръце.

— Заслужаваше го. Всичко. Дори повече.

— Да. И все пак. Това ни прави различни от нея, Ив. Можем да ѝ съчувстваме, въпреки всичко. Тази вечер заминавам за Атланта. Искам да кажа на семейството ѝ, че убиецът... убийците ще получат справедливо наказание. Държа да го направя лично.

— Е, добре. Разбира се. Ще... — едва се осмели да попита — ще се върнеш ли?

— Да. Тук е мястото ми, работата ми. Ще се върна. — Той сложи кутийка на масата. — Това беше нейно. Искам да го дам на теб.

— Морис, не мога...

— Дребно е. — Повдигна капака. Вътре имаше кристална пеперуда с разперени криле, покрити с бляскави камъчета. — Каза ми, че било първото нещо, което си купила при пристигането си тук. Че винаги я кара да се усмихва. Ще означава много за мен, ако я приемеш.

Ив кимна, сложи ръка върху неговата.

— Този път не беше просто работа.

— Зная. Но за теб никога не е. — Морис стана, приближи са към нея. Обхвана лицето ѝ и леко я целуна по устните. — Ще се върна. Обещавам — каза и я остави с бляскавата пеперуда.

Загуби представа за времето, докато седеше там и чакаше да се успокои, да дойде на себе си. Не знаеше колко е седяла така, когато Рурк влезе в стаята.

Седна срещу нея, като Морис. Изпитателно се вгледа в лицето ѝ.

— Уморена съм — каза тя.

— Зная.

— Искам да се чувствам доволна, а не мога. Свърших добра работа, зная. Всички свършихме добра работа. Но не мога да се почувствам удовлетворена. Просто съм уморена. — Пое си дъх. — Искях да се измъчва и знаех, че Рикър ще ѝ причини точно това. Очаквах го. Искях го. Имах достатъчно улики срещу нея и без него. Но...

— Колтрейн и Морис заслужаваха нещо повече. И двамата знаем, че арест не означава присъда.

— Рио щеше да я срази. Но да, Колтрейн и Морис заслужават нещо повече.

— Двамата се обърнаха един срещу друг толкова лесно. Нападнаха се и взаимно се очерняха без колебание, без угризения. Въпреки че злорадствах, докато наблюдавах Рикър в бетонната килия, просто беше разтърсващо двама души, между които би трябвало да има лоялност, да се нахвърлят един върху друг като лешояди на мърша.

— Тя изпитва нещо към него. Може би това е проблемът.

— Така е, права си. Но то не ѝ попречи. Ти знаеше, че изпитва нещо, макар и извратено, и го използва. Това се казва добра работа, лейтенант. — Рурк докосна отворената кутийка. — Какво има тук?

— Била е на Колтрейн. Морис... настоя да я взема.

Над бляскавите крилца той ѝ се усмихна.

— Мисля, че занаят ще можеш да я гледаш и да се чувстваш спокойна. Ще си тръгваме ли вече?

— Да. Пийбоди ще се погрижи за досадните подробности.

— Да си вървим у дома и да прекараме една приятна вечер, благодарни, че сме такива, каквито сме.

Ив затвори кутийката, пъкна я в джоба си. Заобиколи масата и го прегърна.

— Благодарна съм. Господи! Искам да си похапвам пуканки и да се наливам с вино, гледайки филм с много експлозии, а после да правим пиянски секс на пода.

— Странно, точно такива са плановете ми. — Той я завъртя, хвана ръката ѝ. — Идеални сме един за друг.

Макар и да не преливаше от радост докато вървяха към ескалаторите, Ив определено се чувстваше по-добре.

Издание:

Нора Робъртс. Обещания в смъртта

Серия В смъртта, №28

Американска, първо издание

Превод: Валентина Атанасова-Арнаудова

ИК „Хермес“, 2010 г.

ISBN: 978-95426-0848-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.